

Rose

Walk on Water

워크 온 워터

เล่ม 2

Jangmokdan

장목단

เชียน

ณิชา

แปล

ก ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ฐ า น ที่ ส ำ กั ณ

ในหนังสือที่ผมพกไว้ในกระเป๋ามาตั้งนานเต็มไปด้วยประโยคที่แผดเผาหัวใจของผม
สมัยยังเป็นเด็ก ผมอ่านประโยคเหล่านั้นจนจำได้ขึ้นใจ

- Jangmokdan

คำนำสำนักพิมพ์

Walk on Water คือปาฏิหาริย์ เหมือนกับความสัมพันธ์ของเกลีน แม็คควีน และเอ็ด ทัลบอต ที่ไม่น่าจะมาบรรจบกันได้ เนื้อหาในเล่มนี้จะเปิดเผยตัวตนและโลกสีเทาให้ผู้อ่านได้รู้จักเบื้องลึกของแต่ละตัวละครยิ่งขึ้น รวมทั้งบทพิเศษ DIARY & GOSSIP ที่จะเม้าท์มอยเบื้องหลังหนังพอร์น บอกเล่าความเป็นมาของบริษัทแม็คควีนเอนเตอร์เทนเมนต์ และบทวิเคราะห์ (จับโป๊ะ) ดีวีดีเรื่องใหม่ล่าสุดของผู้กำกับ เกลีน แม็คควีน และนักแสดงนำ ทอมมี่ รอสส์

การกระทำต่างๆ ของแต่ละตัวละครในเรื่องเกิดขึ้นกับผู้ที่มิวายวุฒิเหมาะสม ทั้งนี้เราไม่สนับสนุนการกระทำทางเพศที่อยู่ภายใต้เงื่อนไขของการบังคับหรือไม่สมยอม เรื่องราวที่เกิดขึ้นในนิยายเป็นเพียงเรื่องแต่งขึ้นตัวละคร เหตุการณ์ และสถานการณ์ต่างๆ ไม่มีอยู่จริงตามที่ปรากฏหวังว่าผู้อ่านทุกท่านจะได้รับความสนุกสนานและเพลิดเพลินจากการอ่านนิยายเรื่องนี้

Rose

Trigger Warning: 25+ ผู้อ่านควรใช้วิจารณญาณในการอ่าน

- มีเนื้อหาเกี่ยวกับ Among other immoralities (การผิดศีลธรรมจรรยา)
Angst (มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้นกดดัน)
Coercion (การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ)
Corporal punishment (การลงโทษทางร่างกาย)
Depression (ภาวะซึมเศร้า) Explicit sex (การร่วมเพศแบบเปิดเผย)
Gang-rape (การข่มขืนเป็นกลุ่ม - ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก)
Gore (เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง)
Humiliation (การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย)
Mental and Emotional Abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ)
Questionable principles (มีหลักการที่น่าสงสัย)
Rape/Non-con/Dub-con (การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม หรือกึ่งจำยอม)
Unhealthy relationship (ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา)

ตอนที่ 2

กระโจนลงไปใบกองเพลิง

- เบื้องบนคือสรวงสวรรค์ เบื้องล่างคือนรกโลกันตร์
ร่วงหล่นเพียงครั้ง พุทศวรรค์ก็กลายเป็นปีศาจ -

ไมดาส เดกเกอร์ส

- | -

ตลอดชีวิตที่ผ่านมา ผมแทบจะไม่สามารถทำอะไรเพื่อ
คุณตาได้เลย

ไม่รู้ว่ามีสักครั้งไหมที่ผมทำอะไรลงไปแล้วจะช่วยปกป้องชีวิต
อันแห้งแล้งของเขาได้

บางครั้งผมก็คิดให้ตัวเองสบายใจว่า แแค่การมีอยู่ของผมก็คง
ปกป้องคุณตาได้แล้ว เพราะผมเป็นหลานชายของเขา เป็นหลักฐาน
ทางสายเลือดที่เหลืออยู่เพียงคนเดียว ผมจึงนึกไปว่าเขาน่าจะสบายใจ
เมื่อได้มองดูผม

ทว่าส่วนใหญ่แล้วผมกลับรู้สึกว่าคุณเหมือนเป็นสิ่งไร้ค่าที่เกาะติด
ชีวิตของคุณตา ความคิดเหล่านั้นชัดเจนมากขึ้นเมื่อผมพบสมุดบันทึกที่มี
ที่อยู่และหมายเลขโทรศัพท์ของสถานรับเลี้ยงเด็กหลายแห่ง หรือเมื่อเขา
ออกจากบ้านและกลับมาจากการทำงานตอนดึกด้วยใบหน้าเหนื่อยล้า
คุณตาต้องได้รับการล้างไตมาเป็นเวลานาน แแค่ดูแลตัวเองก็ลำบากมากพอ
อยู่แล้ว

ผมคิดว่าความรักเป็นแสงสว่างและสะท้อนให้เห็นโครงร่างของตัวเอง
ที่ฝังอยู่ในความมืด

เด็กที่ไม่ได้รับความรักอย่างเต็มที่ที่จะเกิดความรู้สึกไม่เชื่อถือในตัวตนของ
ตัวเอง ใช้ชีวิตในแต่ละวันผ่านพ้นไปด้วยจิตใจที่ต่อต้านและขาดความรัก

หากมีความเปลี่ยนแปลงอะไรเกิดขึ้นที่ทำให้เด็กคนนั้นรู้จักปกป้องตัวเอง หรือเมื่อมีใครสักคนมอบความรักให้แก่เขา เขาจะทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่างให้คนคนนั้น เพราะการเป็นที่รักของใครสักคนจะทำให้เขารู้สึกถึงการมีอยู่ของ 'ตัวตน' ได้อย่างชัดเจน

ตอนเด็กผมเป็นคนที่ขาดความมั่นใจในทุกๆ สิ่ง ผมไม่กล้าแม้แต่จะถามคุณตาว่าเขารักผมหรือเปล่า ผมรู้สึกว่าการเอ่ยถามคำถามเช่นนั้น ในวันที่เจียบสงบกับคุณตาผู้ไม่เคยเอ่ยคำชมหรือคำตักเตือน จะทำให้วันนั้นกลายเป็นวันอันแปลกประหลาดขึ้นมา เมื่ออยู่ต่อหน้าคุณตา ผมเหมือนเป็นอวกาศธาตุ อยู่อย่างโปร่งแสงและไร้รูปร่าง

เท่าที่ผมรู้ คนรอบข้างคุณตาไม่มีใครผูกพันกับเขา ทั้งลูกสาว ทั้งคุณยาย หรือแม้แต่หัวหน้าที่เคยจ้างงานเขา คุณตาไม่มีแม่กระทั่งเพื่อน

ถ้าผมเป็นคนที่ต้องการความรักอีกสักนิดและกล้าพอที่จะออกต่ออัน คุณตาก็คงจะไม่แสดงออกแบบนี้ แต่ผมไม่มีความกล้ามากพอที่จะร้องขอ แม้แต่ความรักจากเขาซึ่งกระดกแก้วเหล้าทันทีที่กลับถึงบ้านด้วยใบหน้าอันแสนเหนียวล้า

แต่ผมรู้สึกพอๆ กับที่ต้องการความรักว่าคุณตาเองก็ต้องการความรักเหมือนกัน

ทุกๆ คนต่างก็ต้องการความรักกันทั้งนั้น ไม่ว่าจะป็นทารกแรกเกิด นักเรียนชั้นประถมผู้ซึ่ซลาดที่แอบด่าพ่อแม่ให้เพื่อนฟัง คนดั่งในทีวี ครูใหญ่ที่ทำหน้านิ้วควัฆมวตขณะทีดันแว่นสายตาขึ้น หรือแม้แต่คนแก่ที่หลงอยู่ในห้วงแห่งความทรงจำก็ตาม เพราะมันคือการมอบตัวตนให้แก่ใครสักคน

คุณตาของผมกลับมาถึงบ้านดึกตื่นพร้อมกับกลิ่นน้ำยาซักผ้าและกลิ่นผ้าที่ร้านซักรีดเสมอ เขามักจะคลำผนังอยู่พักใหญ่เพื่อหาสวิตช์ไฟในห้องด้วยท่าทางเฉื่อยชา จากนั้นก็ถอดเสื้อผ้าที่เต็มไปด้วยเหงื่อออก

ตั้งแต่อายุแปดขวบผมก็เริ่มเปิดไฟในห้องเอาไว้ให้เขาที่สายตาเริ่มพร่ามัวก่อนจะหลับไป สิ่งที่ผมทำเพื่อเขาได้ก็มีเพียงแค่เปิดไฟในห้องเพื่อไม่ให้เขาสะดุดล้มในความมืดหลังจากเลิกงานในตอนดึก

ดังนั้นในช่วงเวลากลางคืน ห้องเล็กๆ แคบ ๆ ของเราจึงสว่างราวกับกลางวัน

ปราสาท 'ที่ไม่เคยหลับใหล' มีดวงอาทิตย์ขึ้นในช่วงเวลากลางคืน คือข้อพิสูจน์ถึงความรักของผมที่มีต่อคุณตาในโลกเล็กๆ ของผม

'ยังไม่นอนหรือ รออยู่สินะ' ผมอยากได้รับคำทักทายแบบนั้น ทว่าในช่วงแรกคุณตาไม่เคยสังเกตเห็น เขาไม่ได้สนใจว่าหลานชายที่ปกตินอนหลับตั้งแต่หัวค่ำตื่นมานั่งรอ

จนกระทั่งครบสามสัปดาห์ที่ผมเปิดไฟในห้อง เขาก็นำลูกแมวตัวหนึ่งกลับมา ผมอยากได้รับคำชื่นชมจากคุณตาในการกระทำของตัวเอง แต่คุณตาคลับคิดว่าหลานชายกลัวความมืดจึงเปิดไฟทิ้งไว้

ลูกแมวถูกตั้งชื่อว่า 'อิก' มันเที่ยววิ่งเร่ร่อนไปทุกที่นอกจากกระบะทราย มันไม่เคยแสดงความรู้สึกผิดออกมาให้เห็นเลยสักครั้งเวลาขับถ่าย ผิดที่ผิดทาง และในฐานะที่ผมเป็นคนก็ไม่สามารถแสดงความไม่พอใจเพราะเรื่องแบบนี้ได้ เพราะแม้แต่ตัวผมในวัยเด็กยังมองว่าการอยากให้แมวเข้าไปอยู่ในห้องน้ำเหมือนกับคนเป็นการเรียกร้องที่จะดูมากเกินไปหน่อย

นอกจากนั้นขนของมันยังฟูกระจายไปทั่ว ทุกครั้งที่หายใจ ขนแมวจะทำให้ผมคันจมูก ต้องขบคุณมันนะ เพราะนั่นทำให้ผมถูพื้นห้องก่อนที่คุณตาจะโอบกอดหน้าฉันไว้ด้วยใจดี ดักขี้แมวทิ้งลงถังขยะจนกลายเป็นกิจวัตรประจำวัน

ในท้ายที่สุดงานที่ผมเริ่มทำเพื่อช่วยงานคุณตาก็คือการเลี้ยงแมว ผมคิดว่าเราจะอยู่ด้วยกันสามชีวิตตลอดไป

ผมย้ายบ้านบ่อยตามรายได้ของคุณตาและค่าเช่าบ้าน แต่ผมก็ไม่ได้รู้สึกเสียใจมากนัก ตอนย้ายจากโครงการอพาร์ทเมนต์สำหรับครอบครัวที่มีรายได้น้อยในบรูคลินมาอยู่ไชน่าทาวน์ในควีนส์พลัสซิงก์เช่นกัน

ในทางกลับกัน หลังจากที่ผมเข้าเรียนที่โรงเรียนประถมศึกษาเมอร์ริท ก็รู้สึกเหมือนได้เป็นอิสระจากเงื้อมมือของนิค ลูค ที่มักจะรังแกผม และต่อจากนี้ไปผมก็ไม่จำเป็นต้องถือกระเป๋ามาให้เขาต่อหน้าเพื่อนในห้องอีกแล้ว

ตอนย้ายบ้านครั้งที่สองในความทรงจำของผม ผมก็ได้พบกับคุณยายหลังเป่าที่นั่น หญิงชราร่างเล็ก เสียงเล็กๆ อยู่บ้านข้างๆ มีภาพลักษณ์ราวกับเด็กน้อยที่มีรอยยิ้มอยู่เสมอ นอกจากคุณแม่และคุณตาของผมแล้ว คุณยายหลังเป่าเป็นคนแรกที่ผมให้ความสนใจเป็นพิเศษ

วันที่ผมเจอคุณยายหลังเป่าเป็นครั้งแรก เธอนั่งอยู่บนเก้าอี้ตรงทางเดิน กำลังมองกรอบรูปที่แขวนอยู่บนผนังฝั่งตรงข้าม นั่นเป็นภาพร่างของหญิงสาวคนหนึ่งซึ่งกำลังขี่จักรยานไปที่ไหนสักแห่ง สายตาของคุณยายที่ดูรูปภาพราวกับจมอยู่ในความฝัน

เราพบกันหลายครั้งตรงทางเดิน อยู่มาวันหนึ่งเธอก็บอกกับผมว่า เซลล์สมองของเธอกำลังหดตัวลงเนื่องจากเป็นโรคอัลไซเมอร์ เธอไม่สามารถต้านทานกฎเกณฑ์ของธรรมชาติได้ และกำลังเตรียมตัวกลับไปเป็นเด็กอย่างช้าๆ ในตอนนั้นผมยังเด็กมากจึงไม่เข้าใจความหมายของคำพูดนั้น

ในช่วงที่อยู่กับเธอ ผมยุ่งอยู่กับการหัวเราะตลอดทั้งวัน มันไม่ใช่เพราะฟันปลอมของคุณยายที่มักจะหลุดจากเพดานปากจนทำให้ออกเสียงไม่ชัด หรือการที่เธอบอกว่าคุณตาของผมคล้ายกับรักแรก พลังแสงสว่างทางตลกๆ ของคุณยายที่ตกหลุมรักข้างเดียวเหมือนกับเด็กสาว

เธอทำให้ตัวตนของผมเปลี่ยนไปอยู่ตลอด สำหรับคนอื่นผมเป็นเด็กที่อ่อนน้อมถ่อมตน พูดน้อย สุภาพเรียบร้อย มัคน้อย แต่สำหรับเธอไม่ว่าเมื่อไหร่ผมก็จะเป็น ‘คนที่สุดยอด’ ไม่ว่าจะเป็นการฝึกขยี้กขาเลียนแบบดารานางเอกชั้น หรือการพูดตามสำเนียงจีนของคุณยาย เมื่อผมคุยกับเธอ เธอจะยกย่องว่าผมเป็นคนที่ตลกและสุดยอดที่สุดในโลก

แม้ผมจะไม่เคยได้ยินคำพูดพวกนั้นกับหู แต่ผมก็รู้ว่าเธอชอบผมและอยู่ตรงโถงทางเดินและในห้องเล็กๆ ราวคอยให้ผมไปหาบ่อยๆ เมื่อไหร่ที่ได้อยู่กับคุณยายหลังเป่า ความรู้สึกราวกับเป็นอากาศธาตุของผมจะหายไป ผมจะมีตัวตนชัดเจน เหมือนได้เป็นตัวของตัวเองที่สุด

แต่แล้วในเวลานั้นสติของเธอก็ค่อยๆ ฟั่นเฟือน หลงๆ ลืมๆ มันอาจจะถึงเวลาที่เธอต้องกลายเป็นเด็กอย่างที่เคยบอกเอาไว้ เธอไม่อายุ

ที่ต้องใส่ผ้าอ้อมอีกต่อไป ในแต่ละวันตัวของเธอค่อยๆ เล็กลง ร่างกาย ผ่ายผอม แต่ยังคงอ่อนโยนเหมือนเด็กน้อยที่เชื่อฟัง

ในบางครั้งเธอก็เหมือนจะเดินกลับไปกลับมาระหว่างสถานการณ์ ในอดีตกับปัจจุบัน หากอยู่ในอดีตเธอจะเรียกผมว่าเสี่ยวหลิง ซึ่งเป็นชื่อของหลานชายที่เสียชีวิตไปนานแล้ว แน่หนอนว่าในเวลาที่เหมาะสมก็จะเรียกชื่อของผมว่ายอฮุน แต่เมื่อสติของเธอจมอยู่ในห้วงอดีตเป็นเวลายาวนานขึ้น ชื่อของผมก็กลายเป็นเสี่ยวหลิงถาวร

เสี่ยวหลิงคือหลานชายวัยเก้าขวบที่เสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุพร้อมกับ ลูกชายและลูกสะใภ้ของคุณยายหลิงเป่า เธอบอกว่าพวกเขากำลังไปซื้อ พิกเกอร์บรูซ ลี เพื่อเป็นของขวัญวันเกิดปีที่เก้าให้กับเขา สำหรับเสี่ยวหลิง ตัวน้อยแล้ว เรื่อง มังกรประจัญบาน ของบรูซ ลี สนุกกว่าการ์ตูนดิสนีย์ เยอะ

เนื่องจากมีเพียงผนังด้านหนึ่งกั้นพวกเราไว้ ผมจึงรู้สึกว่าคุณยาย ไม่ต่างอะไรกับคนในครอบครัว แต่ยังมีคนคนหนึ่งที่ผมเข้ากับเขาไม่ได้เลย อันที่จริงคุณยายนั้นยังมีหลานชายอายุมากกว่าผมเพียงห้าปีอีกคนหนึ่ง แต่ เขาก็ไม่ใช่หลานแท้ๆ เป็นลูกติดของลูกสะใภ้เธอที่แต่งงานใหม่เข้ามา

ตอนลูกชาย ลูกสะใภ้ และเสี่ยวหลิงเสียชีวิตจากอุบัติเหตุ มีเพียง เด็กชายคนนั้นคนเดียวที่รอดชีวิต จากนั้นเด็กชายก็ได้มาอาศัยอยู่กับ คุณยายหลิงเป่าผู้ซึ่งไม่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดใดๆ เลยแม้แต่น้อย เขาคนนั้นคือ เจิน หลิว เด็กชายผู้มีดวงตาขี้ขันท้องบวมอย่างเจ็บปวด และสายตาเยือกเย็นอย่างร้ายกาจ

แม้ผมจะอยากนอนพักผ่อนอยู่ที่บ้านเพราะเป็นไข้หวัด แต่ก็ทำไม่ได้ เนื่องจากได้รับการเรียกตัวจากเจินที่ไม่ได้เจอกันมานาน

ผมไม่ได้เจอเขามาสามเดือนแล้ว ทั้งที่ปกติเราเจอกันอย่างน้อย เดือนละครั้ง ขณะที่ผมกำลังคิดว่าจะพูดอะไร สายตาก็ปะทะเข้ากับเขา ที่กวาดตามองตั้งแต่หัวจรดเท้า ทำให้ผมหายใจติดขัด อิศรภาพในช่วง สามเดือนที่ผ่านมาซึ่งไม่ต้องฝันพบกับเขากำลังจะสิ้นสุดลงไหมช้า

คุณตาของผมชอบเอ่ยสำนวนว่าเอาถุงฝอยไปตกปลากะพงจนติดปาก ถ้าหากคุณตาที่มักจะพูดถ้อยคำนั้นด้วยเสียงแหบและอู้อี้ราวกับในคอเต็มไปด้วยเสมหะได้มาเห็นผมในตอนนี่ ก็คงจะพูดกลับกันว่า ‘เอาปลากะพงไปแลกกุ้งฝอย’ จากนั้นก็มองมาที่ผมด้วยสายตาดุเดือด

ผมไม่มีคุณสมบัติให้กู้ยืมเงินจากธนาคารได้ จึงกู้เงินนอกระบบแทน เงินนั้นเยอะราวกับกองหิมะที่กลิ้งหลุน ๆ จนเป็นก้อนใหญ่ เรียกได้ว่าผมใช้หนี้บ่อยพอก ๆ กับการกินข้าวสามมื้อต่อวัน แต่ก่อนแค่คิดถึงยอดหนี้ก็รู้สึกสิ้นหวังเหมือนกับดูเรือที่กำลังจะจม แต่หลังจากที่ผมอยู่กับมันมาเป็นระยะเวลายาวนาน ก็เรียนรู้ที่จะยอมแพ้ในสิ่งที่ผมทำไม่ได้ และยังคงติดอยู่ในเรือที่กำลังจะจมลงเหมือนเดิม

ผมนึกถึงความรับผิดชอบอันแสนหนักอึ้งที่เข้ามาในสี่วาทะหนึ่งของจิตใจพลางมองออกไปนอกหน้าต่าง รถประจำทางวิ่งผ่านตึกกรมบ้านช่องมุ่งหน้าไปยังไซเน่าทาวน์ใกล้โซโห ผมโล่งอกเล็กน้อยกับสถานการณ์บนท้องถนนที่รถเริ่มขยับแล้วหลังจากรอคอยมาแสนนาน

ผมมองไปที่หน้าต่างตู้โซวีลีนค้าสี่ตำก่อนจะเดินเข้าไปในร้านอาหารจีนซีเกี้ยวที่ดูแลกิจการโดยเซียจิ้ง ทรงผมอันเดอร์คัตที่ปรากฏอยู่ในกระจกทำให้รู้สึกเคอะเขิน เพราะผมช่างหน้าเริ่มยาวจนทึมตา ผมจึงไปตัดผมที่ร้านแถวบ้าน เมื่อผมลูบหลังศีรษะด้วยฝ่ามือ ความสากของมันก็ทำให้รู้สึกดี และยังทำให้ผมดูเป็นผู้ชายขึ้นหน่อย

ผมทิ้งภาษาจีนที่ตั้งมาจากทุกทิศไว้ข้างหลัง แล้ววิ่งไปที่บันไดทางออกฉุกเฉินขึ้นไปยังชั้นห้าในรวดเดียว

“มีอะไรด่วนจนถึงกับต้องวิ่งมาแบบนี้”

โซฉีที่กำลังนั่งสูบบุหรี่อยู่บนโซฟาเงยหน้ามองผม

ควันบุหรี่เมื่อรวมกับความร้อนและอากาศอบอ้าวทำให้อารมณ์ขุ่นมัว คนสองคนนั่งอยู่บนบันไดที่ขุมชื้นเหมือนหมอกในเขตร้อน โซฉีแบ่งบุหรี่สูบกับสาวสวยชาวจีนที่นั่งไขว่ห้างอยู่บนตักของตน เธอเงยหน้าขึ้นมองผมด้วยสายตาดูยากรู้ยากเห็น แต่ผมแสรังทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้และหันไปหาโซฉีแทน

“นี่มันนานแค่ไหนแล้วนะ มาให้เห็นหน้าบ่อย ๆ หน่อยสิ”

“ครับ”

“ตัดผมสั้นนะ”

ดวงตาของโซนี่หรือลางราวกับกำลังจับสังเกตความเปลี่ยนแปลงในช่วงที่ผ่านมา

“เหมือนลูกเกาลัดกลม ๆ เลย”

ผมไม่ได้ตั้งใจจะตัดให้มันสั้นเหมือนกับลูกเกาลัด แต่พอได้ยินคำพูดแบบนั้นผมก็เอามือลูบกลางศีรษะ

“ผมช่างหน้ามันทึมตา”

“งั้นหรือ”

เขาลูบเข้าของผู้หญิงคนนั้นด้วยดวงตาคุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วจ้องมองมาที่ผมด้วยดวงตาเหยียด ๆ พलगพูดว่า

“เข้าไปสิ เขากำลังรออยู่”

เมื่อผมผลักประตูเข้าไปก็ได้ยินเสียงหัวเราะของผู้หญิงคนหนึ่งอยู่ด้านหลัง

โซนี่ทำงานเป็นนายหน้าค้าประเวณีตั้งแต่อยู่ที่ฮ่องกง เขาเคยส่งผู้หญิงให้กับกลุ่มธุรกิจไนวยอร์กที่ส่วนใหญ่ทำงานกับชาวเอเชีย บางทีผู้หญิงคนนี้อาจจะเป็นคนจีนที่เข้ามาอยู่อย่างผิดกฎหมายและต้องการผู้ชายแบ็กดีสักคนมาช่วยคุ้มครอง ผมปิดประตูกลางคิดว่าผู้หญิงคนนั้นคงจะมีความไฝฝืนอยากได้ดิบได้ดีในสหรัฐอเมริกา เธอพิมพ์ด้วยภาษาจีนว่า ‘ตรงนั้นไม่ได้นะ’ ในขณะที่มือของอีกฝ่ายกำลังลูบคลำที่หว่างขาของตน

ข้างในน่าจะมึนระบอบอากาศจึงไม่มีกลิ่นบุหรี่ ภายในตึกซึ่งเคยมีเสียงดังเจี๊ยวจ๊าวเสมอเพราะการเล่นไพ่นกกระจอกบัดนี้เงียบสัจ

“อุ๊ยตาย ยอฮุน ไม่เจอกันนานเลย ตัดผมมาหรือเปล่านะ”

เสียงแหลม ๆ ดังขึ้นมา ทันทีที่ผมหันไปทางเสียงนั้นก็เห็นเซียจิ่งที่ยืนพิงโต๊ะกลมอยู่ภายในห้องที่มีมู่ลี่ถูกปิดสีแดงกัน รอยยิ้มแผ่เต็มใบหน้าของเธอที่สวมชุดกีฬาสีฟ้าเน้นรูปร่าง มีจอนผมที่แสนจะเรียบร้อยอยู่ข้างหูราวกับใส่เจล

เซียจิ้งเป็นผู้หญิงที่รู้จักผมมาตั้งแต่ตอนผมยังร้องไห้เหมือนเด็กน้อย เธอเป็นลูกพี่ลูกน้องตามกฎหมายของเงิน แต่ไม่ใช่ทางสายเลือด เธอเป็นสาวสวยวัยสามสิบเก้าที่เก่งกาจที่สุดในบรรดาผู้หญิงที่ผมเคยรู้จักมา

“ทำไมถึงเจอหน้าได้ยากเย็นอย่างนี้นะ ถ้าไม่ใช่เพราะเงินก็จะไม่มาหาหรือไง”

ผมส่ายหัวเล็กน้อยให้กับการหัวเราะที่แสนกดดันแล้วเลื่อนสายตาไปยังด้านหลังของเธอ ผมได้สบตากับโยวี่ที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ เจ้าเด็กนั่นกำลังร้องไห้อยู่ แต่ทันทีที่เห็นผม เขาก็ตกใจแล้วรีบหันหน้าหนีไปอีกทาง เซียจิ้งเคาะนิ้วเสียงดังอยู่บนโต๊ะก่อนจะกอดอก

“อ้อ ฉันกำลังดูเขาอยู่นะ ไม่เชื่อฟังแม่ ไม่รู้เพราะเป็นช่วงแตกเนื้อหนุ่มหรือไงถึงได้ชอบต่อต้านนัก”

“โอ๊ย ทำไมต้องเอาเรื่องนั้นไปพูดกับคนอื่นด้วยล่ะ”

โยวี่บนพืชมพำอยู่ข้างหลังเซียจิ้งพลางสะอื้น ดูจากการที่เขาเหลือบมองผม เหมือนจะอับอายที่ถูกจับได้ว่าร้องไห้

“ดูเจ้าเด็กนี่สิ กลัวแต่ตัวเองจะขายหน้า แต่ไม่สำนึกเลยสักนิด”

เธอมองไปยังโยวี่ด้วยสีหน้าตะลึงจนพูดไม่ออก ยกมือขึ้นปิดหน้าผากเขาที่หนึ่งแล้วพูดว่า

“เขาทำเป็นหนีออกจากบ้านล่ะ”

“อา ก็สำนึกแล้วไง จะไม่ทำอีกแล้ว เลิกพูดเรื่องนั้นได้แล้วนะ”

“เธอคิดยังไงกับเด็กที่เอะอะก็เก็บกระเป๋าแล้วมาพูดจาเหลวไหลว่าจะออกจากบ้านล่ะ”

“โอ๊ย! ผมทำแบบนี้เมื่อไหร่กันเล่า!”

เซียจิ้งเอามือกดศีรษะของโยวี่ที่เด่นเหยิงๆ กระตืบเท้าและกระดิ่งตัวไปมา ผมคิดว่าเงินตามหาผมเพราะปัญหาเรื่องการเก็บเงิน แต่ไม่คิดเลยว่าจะได้เจอเซียจิ้งที่ไม่ได้เจอกันมานานและได้รับฟังเรื่องราวแบบนี้

เธอเป็นหญิงสาวที่เปิดกิจการร้านอาหารจีนหลายแห่งในนิวยอร์ก รวมถึงร้านซีเกี้ยว ดังนั้นจึงเป็นเรื่องยากที่จะได้เจอเธอในเวลาปกติ

“ช่วงนี้เธอติดต่อกับเจ้าเด็กนี่บ่อยหรือ”

หลังโยวีที่สะอึกสะอื้นเมื่อสักครู่นี้เริ่มสงบลง เชียจิ่งจึงหันมามองผมอีกครั้งพลางเหยียดริมฝีปากเป็นรอยยิ้ม แต่ดวงตาที่ไม่ได้ยิ้มเหมือนกำลังเคঁถามผมว่า เธอทำให้เจ้าเด็กนี้เป็นแบบนี้หรือเปล่า

ผมมักจะเล่นกับโยวีเมื่อตอนที่เขายังเป็นเด็ก แต่นั่นก็เป็นเรื่องราวสมัยผมเป็นนักเรียนมัธยมปลาย เมื่อเริ่มโตขึ้นและความสัมพันธ์ระหว่างผมกับเงินไม่ค่อยดี แม้ไม่ได้ตั้งใจอยากจะเป็นเช่นนั้น แต่มันก็ทำให้ความสัมพันธ์ที่ผมมีกับโยวีซึ่งเป็นญาติของเงิน (แม้พวกเขาจะไม่ได้มีสายเลือดเดียวกัน แต่ก็นับเป็นญาติห่าง ๆ กัน) หินห่างกันไปโดยปริยาย แม้ว่าประมาณหนึ่งเดือนก่อนเจ้าเด็กนั้นจะมาหาที่อพาร์ทเมนต์อย่างกะทันหัน แต่ก็ไม่อาจเรียกได้ว่าเจอกันบ่อย

“ไม่นะครับ”

เมื่อได้ฟังคำตอบสั้น ๆ ของผมแล้ว เชียจิ่งก็หันกลับไปโยวีโดยไม่พูดอะไร เขาหน้าหนาวตัวขมวดและหลบสายตาของเธอ

“แล้วทำไมถึงบอกว่าจะย้ายไปอยู่แถวบ้านยอฮุน”

“ตอนนี้ไม่ได้คิดแบบนั้นแล้ว”

“ก็เห็นตื่นเต้นแล้วเอาแต่พูดแบบนั้นมาตั้งแต่สัปดาห์ก่อนนี่”

“บอกว่าตอนนี้ไม่ใช่แล้วไงล่ะ”

โยวีพูดด้วยความหงุดหงิดพร้อมกับจับดอกไม้ประดับที่ตั้งไว้บนโต๊ะไปเรื่อยเรื่อย เท่าที่ผมรู้ ครอบครัวของเชียจิ่งเป็นครอบครัวที่มีความสัมพันธ์แบบเคารพซึ่งกันและกัน

ถึงแม้คุณจ้าวผู้มีเงินเป็นมือขวาและเป็นสามีของเชียจิ่งจะใช้อำนาจของตัวเองอย่างไรก็ตามเวลาอยู่ข้างนอก แต่เวลาอยู่ที่บ้านเขาไม่ได้เป็นแบบนั้น ด้วยเหตุนี้โยวีจึงมีความสัมพันธ์ที่ดีทั้งกับพ่อและแม่ หากโยวีแค่กำลังอยู่ในวัยต่อต้าน ผมก็ไม่รู้เลยว่าทำไมที่หลบภัยของเขาถึงเป็นอพาร์ทเมนต์แคบ ๆ ของผม ผมไม่รู้ว่ามีเรื่องวุ่นวายอะไรเกิดขึ้น จึงมองไปที่โยวีแล้วพูดขึ้นมา

“ฟังที่แม่เขาพูดบ้าง”

“ผมเป็นเด็กหรือไง”

“อายุสิบห้าก็เด็กสิ”

“น่ารำคาญ”

โยวีกระดกแก้วน้ำผลไม้ดื่มรวดเดียวราวกับดื่มเหล้า เด็กหนุ่มยังเต็มไปด้วยความหงุดหงิดและความอึดอัดใจ เขาถอนหายใจเสียงดังแล้วเงยหน้ามองตรงมาที่ผม สายตาจับจ้องอย่างยาวนานของโยวีเหมือนทั้งขุนเคืองใจและโกรธผมเมื่อผมไม่หลบสายตา เขาก็ทำปากขมขมบิแล้วพูดออกมาหลังจากเงยไปสักพัก

“กินข้าวหรือยัง”

“ยัง”

“ไปเอาติ่มซำให้ไหม”

“ไม่เป็นไร เงินล่ะ”

โยวีไม่ตอบ ผมมองโยวีเบ้าปากทำหน้างอ แล้วหันไปหาเซี่ยจิ้ง

“เงินล่ะครับ”

“อยู่ห้องซ้ายมือสุดทางเดิน”

พอหันมูสิ่ลูกบิดมาแล้ว ผมก็เดินไปตามทางที่เชื่อมกับโถงกว้างได้ยินเสียงต่อว่าของเซี่ยจิ้งกับเสียงโวยวายของโยวีมาจากด้านหลัง

พอมาคิดดูแล้ว คนที่คอยเอาติ่มซำมาให้ผมกินทุกครั้งที่มาร้านซีเกี้ยวเพราะเงินเรียกก็มีแค่โยวีคนเดียวเท่านั้น ที่นี้ไม่มีใครมาคอยถามผมด้วยเรื่องเล็กๆน้อยๆ อย่างเช่นกินข้าวหรือยัง ถึงเด็กหนุ่มจะคอยถามไถ่ผมอยู่เสมอ แต่ก็ต้องขอโทษเขาจริงๆ ที่ผมไม่สามารถพอใจให้ทั้งหมดราวกับมีกำแพงตั้งขวางอยู่ เพราะเขาเป็นคนในครอบครัวเดียวกับเงิน

ผมหยุดยืนตรงหน้าประตูสี่ซ็อกโกแลตสุดทางเดิน ผ่านไปครู่ใหญ่หลังเคาะประตูถึงได้ยินเสียงขานรับ ผมเกร็งมือที่จับลูกบิด แต่ไม่ได้เปิดประตูในทันที หลังจากยืนลังเลก็ค่อยๆ หมุนลูกบิดแล้วเข้าไปด้านในเห็นใบหน้าที่ซีดเซียวของเงินที่กำลังจ้องหน้าจอกคอมพิวเตอร์อยู่

“นั่งรอตรงนั้นก่อนนะ”

แว่นตาของเงินอยู่ตรงปลายจมูก เขาเหลือบมองผมเล็กน้อยแล้วหันไปมองจออีกครั้ง

ผมเดินไปหยิบแก้วกระดาษข้างตู้น้ำมาชงชาเขียวแล้วยื่นพิงผนังรอแทนที่จะนั่ง เขาสายตาไม่ดีเนื่องจากประสบอุบัติเหตุสมัยเด็กจนบาดเจ็บที่ดวงตา ดังนั้นสายตาคมกริบและเย็นชาของเขาจึงถูกซ่อนไว้ภายใต้แว่นสีเงินกรอบโค้งมน

เงินยังเหมือนเดิม ไม่เคยมีใครบังคับหรือแนะนำให้เขาใส่สูท แต่เขาก็สวมชุดสูทอยู่เสมอ แม้จะผูกเนกไทไว้หลวมๆ มันก็ยังทำมุมเนี้ยบ เขาแต่งตัวดูดีไปทำงานตามเวลา เลิกงานตรงเวลาตลอด พอหมดเวลางานแล้วก็ยังจัดการงานเล็กๆ น้อยๆ ประจำวัน โยวีรู้สึกว่าเขาเข้าถึงยาก โซนี่เรียกเขาว่าคนเห็นแก่ตัว ส่วนเซย์จึงเรียกเขาว่าคนพิลึก

ผมตีมือขำๆ หมดใจในรวดเดียว หย่าแก้วกระดาษในมือพร้อมกับมองเงินที่กำลังจ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์หน้านี้ เขาคงจะกำลังทำเอกสารที่ทำให้เรื่องผิดกฎหมายหรือกึ่งๆ จะผิดกฎหมายให้กลายเป็นเรื่องถูกกฎหมายอยู่

เขาส่งไฟล์งานแล้วหลบมองผม

“เดี๋ยวนี้ทำเป็นดิจิทัลหมดแล้วนี่นา”

เขาขมวดคิ้วแล้วตรวจสอบไฟล์ที่ส่งไป ก่อนหยิบเอาสมุดบัญชีเล่มหนาออกมาจากโต๊ะ

“แต่ความสัมพันธ์ของเราเป็นแอนะล็อกเหมือนเดิมสินะ”

“...”

“พูดให้ชัดก็คือ จำเป็นต้องเป็นแอนะล็อก”

เขาลุกจากเก้าอี้แล้วย้ายไปนั่งบนโซฟากลางห้อง วางแฟ้มลงบนโต๊ะกระจกสีดำแล้วพยักพยัดไปยังฝั่งตรงข้าม

“นั่งสิ”

เขาเปิดไปหน้าสุดท้ายที่มีบันทึก และวางบัตรประจำตัวประชาชนชื่อ ‘เอ็ด ทัลบอต’ ไว้ด้านข้าง

ด้านหนึ่งในกระเป๋าสตางค์ของเงิน หลิว จะมีบัตรประจำตัวประชาชนของคนที่เขาดูแลแบบแอนะล็อกเป็นพิเศษประมาณสองสามใบเสียบไว้เสมอ และหนึ่งในนั้นก็มีบัตรประจำตัวประชาชนของผมซึ่งไม่มีทั้งอาคารและรถยนต์ไว้ค้ำประกันด้วย ผมกู้เงินจากเขามาได้เกือบห้าปีแล้ว บัตรประจำตัว

ประชาชนยังไม่เคยได้กลับเข้ามาอยู่ในกระเป๋าสตางค์ของผมเลยตลอดช่วงเวลาที่ผ่านมา

ผมมองใบหน้าอ่อนเยาว์ของตัวเองบนบัตรพลาสติกแล้วเบือนสายตาไปที่สมุดบัญชี เมื่อสัปดาห์ก่อนมีบันทึกเงินเข้า 8,034 ดอลลาร์ รวมถึงจำนวนเงินต้น ดอกเบี้ยที่เพิ่มขึ้นในช่วงหนึ่งเดือน และบันทึกการเปลี่ยนแปลงของปีนี้ด้วย เงินแปดพันดอลลาร์นั้นเป็นเงินค่าจ้างที่ได้รับสัปดาห์วันสัปดาห์รวมกับเงินที่ได้จากการถ่ายหนังไป ผมเซ็นลายเซ็นด้วยปากกาแล้วมองเขา จากนั้นเดินหยิบบัตรประจำตัวประชาชนของผมเสียบกลับไป ในกระเป๋าสตางค์ของตัวเอง

“เหลืออีกสี่หมื่นห้าพันดอลลาร์สินะ”

เงินไม่ถามผมถึงสาเหตุที่ได้เงินมากมายขนาดนี้ในเวลาไม่กี่เดือนสำหรับเขา ผมเป็นเพียงลูกหนี้ที่ซื่อสัตย์เท่านั้น ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องใส่ใจรายละเอียดอื่น ๆ

แต่ก็ดีแล้ว จะให้มาเห็นนอกเหนือใจกันในสถานการณ์ที่ไม่มีทางออกอื่นนอกจากใช้หนี้ ผู้รักษาระยะห่างอย่างเย็นชาไว้เหมือนที่เขาทำดีกว่า

“เป็นไปหรือ”

“อืม”

“ฤดูร้อนแท้ๆ เป็นหวัดได้ยังไง”

เขามุ่งมาเหมือนพูดอยู่คนเดียว ก่อนจะทอดสายตามองผมที่นั่งฟังเงียบๆ อยู่พักใหญ่

“เห็นนายยื่นเรื่องขอเลื่อนใช้หนี้ออกไปสี่เดือนที่ซีเอฟเอสเอ¹”

“อืม”

มีเรื่องที่ผมต้องทำเยอะ ถ้าเลื่อนการใช้หนี้ออกไปได้ ผมวางแผนไว้ว่าแทนที่จะไปกู้นอกระบบที่มีดอกเบี้ยสูง ก็กู้เงินจากธนาคารมาโปะหนี้ส่วนตัวให้หมด แน่ใจว่ามีเปอร์เซ็นต์ต่ำมากที่จะกู้เงินจากธนาคารได้สำเร็จ

¹ Community Financial Services Association of America ตัวแทนกลางในการให้สินเชื่อแก่หนึ่งในสหรัฐฯ

เนื่องจากไม่มีคนค้าประกัน

“รู้ใช่ไหมว่าเปอร์เซ็นต์ที่ขยายเวลาใช้หนี้ออกไปได้สำเร็จนั้นไม่ถึงสิบเปอร์เซ็นต์ด้วยซ้ำ”

“แล้วจะไม่ได้หรือ”

เงินลุกขึ้นแล้วเก็บสมุดบัญชีใส่ลิ้นชัก เขาหันกลับมามองผม

“สี่เดือนไม่ไหวหรอก นายต้องจัดการให้เสร็จภายในสองเดือน”

น้ำเสียงราบเรียบของเขาทำให้ผมมองใบหน้าเฉยชาของเงินที่สะท้อนบนโต๊ะกระจกสีดำอย่างเฉียบๆ เขาใช้ปลายนิ้วดันแว่นที่อยู่ตรงปลายจมูก แล้วหยิบสูทที่พาดอยู่บนเก้าอี้ขึ้นมา

“ไปกินมื้อเที่ยงข้างนอกกัน ไม่ได้กินข้าวด้วยกันนานแล้ว”

ผมทำหน้าเฉยแล้วเหลือบสายตามอง เขาพาดสูทไว้บนไหล่ข้างหนึ่ง แล้วพยักหน้าชวนผม

“ฉันเลี้ยงเอง”

เขาเดินนำหน้าผมเข้าไปในร้านอาหารจีนที่ขายอาหารเป็นชุด เห็นกลุ่มเป้าหมายชาวจีนที่อาศัยอยู่ต่างประเทศ

เงินสั่งเนื้อแกะหมักซอสเผ็ดกับหมูผัดที่ห่อกินกับใบผักชี แล้วก็เมนูเส้นอีกหนึ่งอย่าง นอกจากเมนูเส้นแล้ว อย่างอื่นเป็นอาหารที่ผมกินไม่ค่อยได้

เงินเสยผมเป็นทรงดูดีของเขาขึ้นและหลุบสายตาลงดูเอกสารที่บันทึกไว้ในโทรศัพท์มือถือ ผมมองตาเรียวยาวและเย็นชาของเขาที่กะพริบอยู่ใต้แว่นใส่นั้นแล้วพูดขึ้น

“นายคงสบายดีสินะ ดูมีความสุขดีจัง”

“ก็ดี เพราะมีคนแบบนาย อัตราการจ่ายหนี้เงินกู้ก็สูงขึ้น ช่วงเดือนที่ผ่านมาถือว่าสบายเลยละ”

ดูไม่เหมือนเป็นคำพูดล้อเล่น เพราะผมคืนเงินต้นครบไปนานแล้ว และกำลังใช้หนี้ค่าดอกเบี่ยของดอกเบี่ยอีกที่อยู่ เขายกกริมฝีปากยิ้มแล้วดื่มน้ำในแก้วจนหมด

“ถ้ารู้จักคนที่ใช้เอ็มซีเอ แนะนำให้หนอยนะ มีสินเชื่อตัวใหม่มานะ”

เอ็มซีเอคือบริการด้านการเงินและสินเชื่อ คนที่มีเครดิตทางการเงินต่ำ มักจะเลือกใช้บริการยี่ห้อนี่เป็นตัวเลือกสุดท้ายเพราะไม่สามารถกู้เงินจาก บริษัทการเงินทั่วไปได้ และต้องแบ่งจ่ายคืนภายในสิบเดือน อัตราดอกเบี้ย ต่อปีสูงถึง 70 - 80 เปอร์เซ็นต์ แต่ในเวลาที่เศรษฐกิจไม่ดีก็เป็นที่นิยม ไม่น้อย

องค์กรที่เงินทำงานอยู่กำลังขยายขนาด จากเดิมที่ให้กู้เงินนอกระบบ โดยมีเป้าหมายเป็นชาวจีนที่อาศัยอยู่ต่างประเทศ ก็ได้สมัครเข้าสมาคม การบริการด้านการเงินเมื่อไม่กี่ปีก่อน ทั้งนำเข้าและจัดจำหน่ายสินค้าหนีภาษี ให้บริการเงินกู้นอกระบบ รวมถึงธุรกิจร้านเหล้า เป็นต้น ถึงพวกเขาจะทำ ทุกอย่างที่ได้เงิน ซึ่งในนั้นมีเงินกู้ซึ่งผมตั้งใจใช้หนี้อย่างสม่ำเสมอมาตลอด ห้าปีด้วย แต่เห็นว่กำลังจะเปลี่ยนเป็นองค์กรที่ทำงานด้วยเอกสารมากกว่า การใช้กำลัง เงินยืมออกมาเมื่อเห็นผมไม่ตอบโต้อะไร

เมื่ออาหารมาเสิร์ฟ เงินก็หยิบเนื้อแกะเสียบแทงเหล็กหลายแท่ง ขึ้นมา แล้วพลิกบนเตาอย่างช้า ๆ เนื่องจากเป็นการนำเนื้อหมักซอสมาย่าง เนื้อเเตาเลย ผมจึงทำมันใหม่ทุกครั้งไปเพราะไม่มีทักษะในการย่าง กลิ่น เฉพาะตัวของเนื้อแกะลอยมาเตะจมูก เขาย่างทีเดียวเป็นสิบไม้ แล้วหยิบ ไม้ที่สุกแล้วมาวางบนจานของผม

“กินสิ”

“อืม”

เขาจิ้มเนื้อแกะลงบนผงยี่ห่าสี่สันเหมือนข้าวฟ่างแล้วนำเข้าปาก ผม ก็ชอบอาหารจีน แต่ยังไม่ชินกับเครื่องเทศที่กลิ่นแรง ๆ อย่างผักชีหรือ ยี่ห่าสักเท่าไร ผมรู้สึกว่กลิ่นเครื่องเทศพวกนั้นน่าจะอยู่ในเครื่องสำอาง กับผงซักฟอกมากกว่า เงินรู้ทั้งรู้ว่าผมชอบหรือไม่ชอบกินอะไร แต่ก็ยัง ทำแบบนี้เสมอ ผมหมดความอยากอาหารจึงหันไปตักกะหรี่เข้าเต็มปาก แทนเนื้อสัตว์ที่มีกลิ่นคาว

“ผมหลงหรือเปล่า”

“อืม”

“ก็ว่า นายไม่ยอมอาหารเวลาอากาศร้อนๆ”

“นั่นเป็นแบบนั้นหรือ”

เขาพยักหน้าพร้อมหยิบเนื้อแกะที่มีอยู่เต็มจานขึ้นย่างไฟอีกครั้ง

ผมมองเส้นเลือดบนหลังมือของเขาที่กำลังย่างเนื้ออยู่ แล้วเลื่อนสายตาไปมองที่ข้อมือ บนนาฬิกาสิตัมโลโก้สีขาวยุโรปเล็กสลักอยู่ ถึงผมจะไม่ค่อยรู้เรื่องสินค้าแบรนด์เนมเท่าไร แต่ก็พอจะรู้ว่านาฬิกาที่สลักอักษรกรีกตัวสุดท้ายเรือนนั้นเป็นนาฬิกาหุราคาห้าหมื่นดอลลาร์

เงินลักลอบนำเข้าสินค้าเลียนแบบเพื่อช่วยให้คนที่ไม่มีเงินได้สัมผัสความฟุ้งเฟ้อ แต่ตัวเขาเองไม่เคยใส่ของปลอมเลย เขาให้ความสำคัญกับดีไซน์และการใช้งานมากกว่าการใส่เพื่ออวดโลโก้ ถ้าเห็นเขาใส่นาฬิกาแพงๆ ก็แสดงว่าเขาแค่ชอบดีไซน์ของมัน เพราะขนาดผมที่ไม่ได้มีเซนส์เรื่องนี้ยังคิดว่าดีไซน์นาฬิกาเรือนนี้สวยจนต้องมองเลย

ไม่มีความรู้สึกโอ้อวดแบบเฉพาะตัวของคนจีนให้เห็นจากตัวเงินเลยสักนิด ยกตัวอย่างเช่น ถ้าเงินบอกว่าจะแหงด้วยมีดก็คือจะแหงจริงๆ เขาไม่ได้เป็นคนี่แสดงออกเกินจริง ไม่พูดเสียงดังโหวกเหวกหรืออวดดีเกินตัว เป็นคนความจำดี สามารถเลือกใช้สิ่งต่างๆ ที่จะเป็นประโยชน์กับตัวเองได้จากความทรงจำเหล่านั้น ความสามารถอันน่าตกใจนี้ทำให้เขารวบรวมเศษชิ้นส่วนจากอดีตมาซัดเข้าตรงหน้าคู่ต่อสู้ที่ไม่ทันระวังตัวให้พ่ายแพ้ในคราวเดียว เขาไม่ชอบอาหารเผ็ดร้อน เป็นคนที่เครียดถ้าหากผมหันมามองมาปิดหน้าผากตอนเวลาทำงาน แล้วก็มักจะหมუნปากกาสามครั้งในเวลาที่ไม่คิดไม่ตก เขาเป็นคนที่ระมัดระวังตัวเอง

เหตุผลที่ผมรู้จักเขานัดนี้ ไม่ใช่ว่าเขาเป็นคนที่ดูออกง่าย แต่เป็นเพราะผมใช้เวลา跟他มายาวนานเหลือเกิน

“แล้วอีกอย่าง ช่วงนี้เศรษฐกิจตกต่ำก็ยิ่งไปได้ดั้นดั้น นายก็น่าจะรู้ ถ้ากู้เงินเชื่อจากธนาคารยากขึ้นเพราะการเงินขาดสภาพคล่อง การกู้เงินในระบบในช่วงเวลาแบบนี้ก็เป็นตัวเลือกที่ดีไม่ใช่หรือ”

“งั้นหรือ”

“เพราะฉะนั้นก็เลยว่าจะหยุดนำเข้าสินค้าผิดกฎหมายสักพักนะ แล้วจ้าวเหวยเหลียนฝากงานด้านนี้ให้ฉันดูแลด้วย ปีนี้ผลลงทุนเงินกู้ในระบบ

สูงที่สุดในรอบเจ็ดปีเลยนะ ขนาดไม่ใช่วิธีสกปรกยังมีอัตราการคืนเงินสูงเลย”

ปีนี้เขาอายุยี่สิบเก้าแล้ว นับตั้งแต่ได้รับความไว้วางใจจากสามีของเขายิ่งให้เริ่มจากการเป็นปลายแถวของแก๊งก็นับได้สิบเอ็ดปีแล้ว วันนี้เขาพูดเยอะเป็นพิเศษ คงเพราะอารมณ์ดีจากการที่ธุรกิจไปได้สวย มีรอยยิ้มมุมปากที่หาดูได้ยากในเวลาปกติด้วย การได้เข้าร่วมสมาคมการบริการด้านการเงินนั้นแสดงให้เห็นว่างานของเขา กำลังไปได้สวยจริงๆ

“ดีจังนะ”

เงินเหลือบตามองผมที่ตอบอย่างเฉยเมยทั้งที่ยังก้มหน้าอยู่ เขาเคี้ยวเนื้อไปด้วยพร้อมกับพูดว่า

“ทำไมถึงตัดผม”

“ก็ร้อน”

“จะหมดหน้าร้อนอยู่แล้วนี่นะ”

นี่เดือนกันยายนแล้วนะ เขาพูดทิ้งง่าคนเดียวแล้วหลุดหัวเราะออกมา “เดี๋ยวนี้ยังไปเดินสายออดิชั่นอยู่หรือเปล่า”

“เลิกไปตั้งนานแล้ว”

“คิดได้แล้วสินะ”

ผมหยุดเคี้ยวเส้นบะหมี่ที่อยู่เต็มปาก ก่อนจะทำหน้านิ้วพลางมองไปที่เขา

“ตอนนั้นที่นายบาดเจ็บแล้วถูกถอดออกจากหนังนะ เห็นว่าหนังเรื่องนั้นเปิดตัวได้ไม่นานก็เลิกฉาย”

“...”

“เนื้อเรื่องก็ไม่น่าสนใจ คำวิจารณ์ก็ไม่ดี”

ถึงผมจะทำหน้าขุ่น แต่เขาก็ยังหยิบเนื้อที่ย่างไฟอ่อนๆ มาวางให้บนจานของผมโดยไม่สนใจ

“คนที่มาเล่นแทนนายก็ยังไม่ไปไหนเหมือนเดิม ยังไงคนเอเชียก็ไปได้ไม่ไกลเกินกว่าบทตัวประกอบหรอก ไม่ใช่ทุกคนที่จะเป็นได้เหมือนบรูซ ลี ถ้าอยากเป็นก็ต้องตายเร็ว”

เดินยกกาแฟรสอ่อน ๆ ขึ้นดื่มเพื่อดับกลิ่นคาวเนื้อแล้วหลบสายตา สำหรับผมที่เคยทำตัวไร้สาระอยู่ช่วงหนึ่งนั้น อย่างน้อยเขาก็ทำให้ผมได้เห็นความเป็นจริงชัดเจนมากขึ้น ทำให้ผมได้รู้จักความเป็นจริงอันแสนโหดร้าย ยามที่ผมลี้มไปชั่วขณะเพราะมัวแต่พอใจกับความฝันที่เต็มไปด้วยความสวยงาม เขาทำให้ผมรับรู้อย่างเจ็บแสบว่าผมได้กลายเป็นคนที่ผิดพลาดในช่วงที่เอาแต่จมอยู่กับความฝัน

ผมวางตะเกียบลง เวลาที่ได้เจอกับเดินนั้น เจตคติอันหนักแน่นของเขาทำให้ผมรู้สึกตัวว่าถูกกดให้ต่ำลง และในตอนนี้ผมก็รู้สึกแบบนั้น

“พี่ดูสนุกที่พูดเรื่องแทงใจดำผมนะ”

เดินมองตรงมาที่ผม

สายตาที่มองมาของเขานั้นสบกับผม เขาเอียงแก้วเล็กน้อย ค่อย ๆ จิบน้ำไม่ก็อึกแล้ววางแก้วลง

“นายก็รู้ว่าประเทศนี้นะ มัน...เป็นประเทศที่โหดร้ายสำหรับคนจน ๆ นะ”

เดินยื่นมือมาหยิบเส้นผมที่อยู่บนปากของผมออกแล้วปล่อยให้พื้นก่อนจะยิ้มน้อย ๆ

“เพราะอย่างนั้น ฉันเลยชอบที่นี่นะ”

บนรถประจำทางที่กำลังมุ่งหน้ากลับบ้าน ผมนั่งพิงหัวไว้กับหน้าต่าง ไม่รู้เป็นเพราะยาลดไข้หรือเปล่าจึงรู้สึกหัวหนัก ๆ ร่างกายอ่อนเพลีย หรือไม่ก็อาจเป็นเพราะกำลังกลับบ้านหลังจากเจอเดิน จึงรู้สึกผ่อนคลายที่ไม่ต้องเจอเขาไปอีกพักใหญ่

ผมมองไปรอบ ๆ เห็นหญิงสาวกำลังลับปาก คีระชะของเธอกระแทกหน้าต่างซ้ำแล้วซ้ำเล่า ท่าทางคงจะเหนื่อยน่าดู ผมทอดสายตาออกไปนอกหน้าต่าง

ดวงอาทิตย์สีแดงลงมาจากช่องของตึกสูง อากาศภายในรถโดยสารเย็นฉ่ำด้วยเครื่องปรับอากาศต่างจากอากาศร้อนภายนอก ผมมองแดดที่ชวนให้แสบตา ทั้งที่ไม่ได้ร้องไห้ แต่ดวงตากลับร้อนผ่าวเป็นเวลายาวนาน

ผมกลืนก้อนอุุ่นๆ ที่ตีขึ้นมาจากในลำคอแล้วถอนหายใจ ความคิดไว้สาระโพล์ขึ้นมาท่ามกลางความเป็นจริงที่ไม่แน่นอนและไม่มี ความมั่นใจ แล้วผมก็คิดถึงใบหน้าของแม่คควิน

แม้จะยอมรับกับตัวเองว่าผมมีใจให้เขา แต่ยังไม่ได้คิดว่าจะทำอย่างไรต่อไป ในเมื่อชอบเขาแล้ว จะรักเดินหน้าหรือปฏิเสธความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับเขาดี ผมยังหาข้อสรุปที่แน่ชัดไม่ได้

เมื่อก่อนผมเคยคิดว่าหัวใจของตัวเองนั้นเหมือนกับโบราณสถาน เพราะมันทำให้หวนคิดถึงความงามในอดีตที่ขาดหายไปนานและยังจดจำความรู้สึกยามใจเต้นรัวได้ ทั้งที่ไม่ได้สัมผัสผืนผ้าแล้ว แล้ววันหนึ่งก็มีคนเดินมาเติมน้ำให้กับดินที่แตกกระแหง คนแปลกหน้าที่ค่อยๆ ก้าวเข้ามาทำให้หัวใจกลับมาเต้น ความรู้สึกที่กอบกวมหัวใจมกของผุ่ของผุ่ผมทำให้รู้สึกได้ว่าตนเองยังมีชีวิตอยู่

ผมไม่เคยคิดเลยว่าในชีวิตนี้จะชอบผู้ชายได้ ความเป็นไปได้ที่จะลงเอยกับเขานั้นแทบจะเป็นศูนย์ ข้อสรุปในทางลบนั้นอัดแน่นตั้งแต่หนึ่งจนถึงสิบ แต่ถึงอย่างนั้น ถ้าผมเกิดรู้สึกหวนไหวขึ้นมา เหตุผลคงจะมาจากความรู้สึกอันร้อนแรงที่ไม่อาจทำ ความเข้าใจได้

ไม่ใช่เพราะผมชอบแม่คควิน แต่เป็นเพราะผมได้รู้สึกแบบนี้

เป็นความรู้สึกราวกับล่องลอยอยู่ ทั้งยังสับสนและรุ่มร้อน ถ้าเป็นแบบนี้ต่อไป ผมคิดว่าการแอบคิดถึงแม่คควินอยู่ฝ่ายเดียวแบบนี้ก็ไม่ใช่เรื่องแย่งเท่าไร ผมแค่อยากจะทำตามความรู้สึกแบบนี้ไปอีกชั่วครู่

คงเป็นเพราะอยู่ๆ ผมก็หัวเราะออกมาอย่างอ่อนแรง คุณยายผมชาวที่นั่งอยู่ข้างๆ ถึงได้เหลือบมองมา ผมเข้มปากแน่นแล้วเพิ่มระดับเสียงเพลงที่เสียบอยู่ในหู

พอใกล้ถึงบ้าน ผมกดโทรศัพท์หาเจนนีพร้อมกับเดินขึ้นบันไดไปด้วย หลังจากเสียงรอสายไมก็ครั้งก็ได้ยินเสียงสดีไสของเธอ

“เฮ็ด!”

เสียงของหญิงสาวดังลอดมาทางโทรศัพท์

“ว่าจะโทร.หาอยู่พอดี แต่คุณก็โทร.มาเสียก่อน สูดยอดเลย”

มีเสียงหัวเราะเจืออยู่ในน้ำเสียงของเธอด้วย

“ทำอะไรอยู่ วันนี้พักหรือ”

“อืม”

“ดีเลย วันนี้ที่หอสมุดมีงานแลกเปลี่ยนหนังสือนะ ถ้าเอาหนังสือที่ตีพิมพ์ภายในห้าปีนี่มาทำเล่มจะแลกเปลี่ยนได้ ที่บ้านมีหนังสือที่ไม่ได้อ่านไหม”

“มี แต่มันเป็นหนังสือที่ค่อนข้างเย็นแล้วนะ”

“ถ้าไม่ถึงกับขาดหรืออ่านไม่รู้เรื่องก็ได้หมด คุณจะมาไหม เพื่อนฉันก็ไปด้วย เดี่ยวจะแนะนำให้อ่าน”

“ไม่ดีกว่า”

“ไม่ว่างหรือ”

“คือผมมีใช้นิดหน่อยนะ”

“งั้นหรือ อุตส่าห์อยากเจอหน้าสักหน่อย เพราะไม่ได้เจอนานแล้ว”

น้ำเสียงบ่งบอกถึงความเสียตายนอดผ่านออกมา

“วันนี้ไม่ใช่วันถ่ายหนังหรือไง”

“อ้อ วันนี่ยกเลิกการถ่ายทำ ฉะนั้นเลยพักนะ แม็คควีนก็ไม่ใช่เหมือนคุณ จะปล่อยให้หนักแสดงที่ถ่ายคู่กันมีเช็ควงกับคนป่วยใช้หัดใหญ่ก็ไม่ค่อยโอเคเท่าไร อ้อ เดิมทีวันนี้เป็นคิวถ่ายของแม็คควีนนะ”

ผมออกแรงจับราวบันได เหนือค่อยๆ ไหลลงมาที่หน้าอก

“ออกกำลังกายหรือ หายใจแรงจัง”

“...กำลังขึ้นบันไดนะ”

“ไปข้างนอกมาสินะ”

“อือ”

“อย่าฝืนมาก รีบเข้าบ้านพักผ่อนนะ แล้วแมวยังอยู่ดี?...”

“แม็คควีน...เป็นหนักเลยหรือ”

“น่าจะอย่างนั้นนะ ดูเหมือนใช้หัดใหญ่ที่กำลังระบอบอยู่ช่วงนี้จะแรงพอตัว คุณโอเคไหม”

“ผม...โอเค”

ผมไม่รู้เลยว่าเขาจะติดหัวดไปจริง ๆ ตอนนั้นอะไรบางอย่างต้อนรับผม
ให้จนมุม ระหว่างมีความสัมพันธ์กับเขาจึงไม่ได้นึกถึงสภาพร่างกายตัวเอง
เลย

ตอนนี้เขาจะนอนเหงื่อโชกอยู่บนเตียงของตัวเองหรือเปล่านั้น
แม้คควีนเป็นคนตัวอ้วน ยามที่กอดผมจากทางด้านหลัง ลมหายใจร้อน
ราวกับไฟของเขารดอยู่ที่หลังของผม

ผมก้าวขึ้นบันไดอีกครั้ง พร้อมกับล้วงกุญแจจากกระเป๋าออกมา
เสียบที่ประตู

“พรุ่งนี้คุณจะมาใช่ไหม”

“หรือ?”

“เห็นแม่คควีนบอกว่าติดหนึ่คุณอยู่เลยจะเลี้ยงข้าวนี้”

“...บอกเขาหน่อยว่าไม่ต้องสนใจหรอก ไม่สบายอยู่แท้ ๆ”

“เขาคงอยากเลี้ยงตอบแทนคุณจริง ๆ มากินมื้อเย็นนะ ฉันจะได้
มีข้ออ้างให้กินฟรีด้วย”

“ไม่ใช่ว่าเขาควรจะนอนพักหรือ”

“ไม่เป็นไรหรอก ต่อให้ถ่ายเรื้องของตัวเองไม่ได้ก็ต้องทำงานอยู่ดี
ถึงยังไปพรุ่งนี้ก็มีคิวถ่ายของเลนเซอร์กับมาร์คด้วย”

ผมฟังเสียงเจือหัวเราะของเจนนแล้วก้าวเข้าห้อง เอ็มพาซึ่งนอนกลิ้ง
อยู่บนถุนน้ำเย็นรีบวิ่งมาหาผมจนเล็บขูดพื้น หลังจากวางสาย ผมก็อึดมั่น
ขึ้นมาแล้วทั้งตัวลงบนเตียง

เมื่อก่อนเอ็มพาดูเหมือนรำคาญ แต่ดูท่าคงจะเหงาที่ต้องอยู่ในบ้าน
ร้อน ๆ ตามลำพัง ผมกอดเอ็มพาที่ใช้ลิ้นสาก ๆ เสียดางผมแล้วมองขึ้นไป
บนเพดาน

ทั้งที่หลบออกมาจากสำนักงานของแม่คควีนอย่างรวดเร็วราวกับหนี
ออกมา ถึงตอนนี้ผมเพิ่งจะรู้ว่าไม่มีความมั่นใจที่จะกลับไปเจอหน้าเขา
เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แถมผมยังทำให้เขาติดหัวดด้วย

ตลกดีที่มุมหนึ่งในใจผมรู้สึกผิดจากการทำให้เขาติดหัวด แต่อีก
ใจหนึ่งก็รู้สึกจี้จ้ออย่างบอกไม่ถูก ถ้าสาเหตุที่จี้จี้เป็นเพราะผมรู้สึกเซ่อเมียง

กับเขาจากการเป็นหัวัดเหมือนกัน แสดงว่าอาการของผมหนักกว่าที่คิด แต่หากเป็นเพราะผมหวังว่าความสัมพันธ์ระหว่างผมกับแม็คควีนจะเข้าใกล้กันมากกว่านี้ หรือลึก ๆ แล้วหวังว่าจะได้คบหากับเขา นั่นคงเป็นสภาพการณ์ที่ไม่ดีเอาเสียเลย ยิ่งคิดหนักว่าจะต้องทำหน้าอย่างไรเวลาเจอเขา ผมก็ยิ่งไม่มีความมั่นใจ

ไม่รู้เป็นเพราะขาดความมั่นใจหรืออย่างไร ระหว่างทางที่มุ่งหน้าไปยังสำนักงานของแม็คควีน จิตใจของผมนั้นกำลังกระหว่างความอยากจะไปถึงเร็ว ๆ กับอยากยืดเวลาออกไปอีกสักหน่อย ถนนที่เคารถติดอยู่เสมอกลับโล่งจนรถวิ่งต่างจากปกติ ทำให้ผมที่ออกมาเร็วเพราะเผื่อเวลารถติดมาถึงสำนักงานของเขาเร็วกว่าที่คิดไว้ถึงครึ่งชั่วโมง

เมื่อมาถึงหน้าสำนักงานและเห็นชื่อของเขาอยู่ตรงหน้าก็ทำให้ผมนึกหวาดกลัวที่ตัวเองใจเต้นแรงแล้ว หลังผลักประตูติดฟิล์มดำจนมองไม่เห็นด้านในเข้าไป สิ่งแรกที่โผล่มาต้อนรับคือรูปปั้นของแจ็ก แบล็ก มันคือรูปปั้นฝีมือของเจเน็น ซึ่งใบหน้าบิดเบี้ยวที่มีมือทั้งสองข้างกุมขมับและจ้องมองไปยังความว่างเปล่าดูเหมือนแจ็ก แบล็ก มาก

ผมได้ยินเสียงครางทันทีที่ก้าวเท้าเข้าไปในสตูดิโอเนื่องจากกำลังอยู่ในระหว่างถ่ายทำ เหมือนได้ยินเจเน็นบอกมาว่าเป็นคิวถ่ายของเลนเซอร์

ผมเดินเข้าไปด้านในซึ่งทุกคนกำลังจดจ่อกับการถ่ายทำด้วยความตึงเครียด ผมไม่เอยกรบกวนพวกเขาจึงแอบเดินหลบความเร่งร้อนเกินควรตรงหน้าไปนั่งที่เก้าอี้บาร์ด้านในแล้วเสียบหูฟัง ผมมองเห็นแผ่นหลังของแม็คควีนจากที่ไกล ๆ เขานั่งไขว่ห้างและเอียงตัวอยู่บนเก้าอี้ สายตาจ้องมองไปยังฉากที่กำลังถ่ายทำ เพลงจบไปแล้วหลายเพลง แต่ผมก็ยังนั่งแอบมองแม็คควีนไม่ขยับไปไหน

“มาแล้วหรือ”

หูฟังข้างหนึ่งถูกดึงออกพร้อมเสียงกระซิบแว่วมา ผมเงยหน้าเห็นเจเน็นกำลังยิ้มพลางเขย่าแก้วใส่น้ำแข็งอยู่ตรงหน้า

“อือ”

“เพิ่งมาเมื่อกี่หรือ มาถึงแล้วก็น่าจะบอกกันสิ”

“ก็เห็นถ่ายอยู่”

ผมมองไปยังพวกเขาที่กำลังถ่ายทำกันอยู่บนเตียงริมหน้าต่าง

“อ้อ มาร์คเพิ่งถ่ายครั้งแรกก็เลยยึดเยื่อชนิดหน่อย วันนี้เขาเป็นฝ่ายรับครั้งแรกนะ หลังจากถ่ายฉากเดี๋ยวแล้วก็มาถ่ายฝ่ายรับต่อทันทีเลยซ้ำ”

ผมละสายตามองไปที่พวกเขาแวบหนึ่งผ่านช่องว่างของตากล้องชายที่เป็นฝ่ายรับครั้งแรกกำลังนอนอยู่ข้างล่าง พร้อมกับรับเลนเซอร์ที่เข้ามาอย่างหนักหน่วง ใบหน้าผสมผสานระหว่างความทรمانกับความว่าวุ่นใจนั้นดูอ่อนเยาว์ เหมือนว่าแก่นกายที่ทะลวงเข้าไปในร่างจะเข้าไปถึงจิตใจด้วย ผมรู้ได้ทันทีจากสีหน้าของชายหนุ่ม เมื่ออยากจะเสียบหูฟังอีกครั้ง แต่ก็เสียดใจเงินไม่ได้ แถมยังหนีจากเสียงของพวกเขาก็ไม่ได้เช่นกัน ผมลุกขึ้นเพราะรู้สึกชินอายกับฉากบนเตียงของคนอื่น จากนั้นจึงจูงมือเงินเดินออกมา

ผมนั่งลงที่บันไดด้านนอกพร้อมรับแก้วมาจากเธอ เป็นชาเย็นที่มีรสชาติของแอปเปิลเขียวเติมน้ำตาล

“หายหิวแล้วหรือ”

“เกือบแล้ว”

“ตัดผมด้วยสินะ ดูเรียบร้อยดี”

“ร้อนนะ”

ถึงแม้จะเป็นต้นเดือนกันยายน แต่เวลากลางวันนั้นแดดก็ยังร้อนอยู่เงินไม่ได้พูดอะไรต่อ เพียงแต่ยกไหล่เท่านั้น

“มีอะไรที่อยากกินไหม พอถ่ายทำเสร็จก็จะไปเลยนะ”

“ไม่ได้มีอะไรที่...คิดไว้”

“งั้นหรือ งั้นคงต้องเสนอให้ไปร้านที่ฉันไปบ่อยๆ”

ผมมองเงินที่กำลังดื่มชาเย็นแล้วนึกถึงผลงานชื่อ *ตาบอดไปกับความบ้าคลั่ง* ที่สร้างขึ้นจากการทุ่มเทกายใจตรงลึบขั้นหนึ่ง

“แจ็ก แบล็ค... ไม่สิ เงินนิเฟอร์ว่าไงบ้าง”

“หือ?”

“ผลงานตรงลือบีนี่นะ”

เจนนีหรีตามองผมราวกับกำลังขบคิดถึงความหมายของคำพูดนั้น เหมือนเธอเพิ่งนึกขึ้นได้หลังจากนั้นสักพักว่าตอนที่เปิดตัวผลงาน แจ็ก แบล็ก ไม่ได้อยู่ด้วย แล้วเจนนีก็หลุดหัวเราะออกมา

“เรื่องมันแปลก ๆ นิดหน่อยนะ”

“แปลก?”

“ก็แบบ... อืม... รูปปั้นที่ลือบีนี่กลายเป็นคำต้องห้ามระหว่างพวกเราไปแล้วนะ”

เจนนียิ้มเจื่อนแล้วพูดประโยคที่ผมไม่สามารถเข้าใจได้ออกมา หญิงสาวหันหน้าไปทางประตูที่มีเสียงหัวเราะและเสียงเจี๊ยวจ๊าวดังลอดออกมา ไม่รู้ว่าถ่ายทำเสร็จแล้วหรือว่าแค่พักกองครู่หนึ่ง เจนนีแถมประตูแล้วยื่นหน้าเข้าไปมอง จากนั้นหันมาตั้งแขนล้อมผมพร้อมกับพูดว่า

“เข้าไปกันเถอะ ถ่ายเสร็จแล้ว”

ตอนที่เข้าไปในสตูดิโอ ผมเห็นชายหนุ่มที่รับบทฝ่ายรับครั้งแรก กำลังใช้ผ้าขนหนูเช็ดคราบน้ำรักตรงริมฝีปากด้วยสีหน้าโล่งใจ แต่ก็ดูไม่ค่อยพอใจนักในคราวเดียวกัน

เขามีผมสีน้ำตาลเข้มปานกลาง ดูเป็นหนุ่มหล่อทีเดียว ชายหนุ่มถูกต้อนให้จนมุมโดยไม่มีเวลาให้ตกใจด้วยซ้ำ ตอนนี่เพิ่งจะมีเวลาได้นั่งเหม่อมองผ้าขนหนูพลางถอนหายใจเฮือกใหญ่ กล้องแพนตามหลัง เขาลุกจากเก้าอี้แล้วเดินโซเซออกไป ไม่รู้เป็นเพราะไม่มีคนอธิบายให้ฟังเรื่องการถ่ายทำเบื้องหลังหรือเปล่า เขาถึงหันมามองกล้องของแจ็ก แบล็ก ด้วยสายตาวาดตระเวงก่อนจะเดินเข้าห้องอาบน้ำ

“มาแล้วหรือ เดี่ยวนี้ต่อให้ไม่มีถ่ายก็แวะมาเหมือนกันสินะ”

เลนเซอร์เดินมาทางผม เขาโชว์แก่นกายโดยไม่คิดจะปิดลัคนิด พร้อมตะไหล่ของผมเบา ๆ

“สบายดีไซ้ใหม่ครับ”

“ครับ”

“ว่าจะโทรไปหา แต่ก็ยุ่งๆนะ”

ดูท่าจะออกกำลังกายในช่วงยุ่งๆ ด้วย เพราะเขาดูผอมลง แถมยังมีกล้ามเนื้อชัดเจนกว่าก่อนหน้านี้ หยตเหงื่อบนผิวสีแทนของเขาแวววาวราวกับฉีดสเปรย์ให้ผิวเงา เล่นเซิร์ฟพุดกลางเซตเหงื่อไปด้วย

“ผมไปอาบน้ำก่อน รอเดี๋ยวนะครับ มีเรื่องอยากจะคุยด้วย”

เล่นเซิร์ฟหัวเราะให้กับคำต่อว่าของเจนนีที่บอกให้ทำอะไรมาปิดท่อนล่างหน่อย เขาแกล้งทำเป็นเดินสายเอวเข้าไปที่ห้องอาบน้ำ

“อ้าว มาแล้วหรือ”

“เห็นแม่คควินบอกว่าติดหนี้ทอมมีนะครับ พวกเราเลยได้ไปกินด้วยเลย”

เลียมกับเทย์เลอร์เดินถือกล้องถ่ายมาที่ผมจากบนล่างพร้อมพุดไปด้วย

“ติดหนี้อะไรกัน...ไม่ขนาดนั้นนะครับ”

“เอาน่า คิดซะว่าติดหนี้ละกันครับ จะได้กินของแพงๆหน่อย”

เหมือนทุกคนจะรับรู้เรื่องการกินข้าวของผมกับแม่คควินว่าเป็นงานเลี้ยงบริษัทไปเสียแล้ว แม่ตอนแรกจะลำบากใจถ้าต้องไปกันแค่สองคน แต่พอกลายเป็นแบบนี้ก็ตกลงดีที่อดเสียตายไม่ได้

ผมเกาต้นคอแล้วนั่งลงที่โซฟาข้างเตียง มองแผ่นหลังของเกลินแม่คควิน ที่กำลังดูเทพการถ่ายทำเมื่อสักครู่ผ่านหน้าจอของกล้อง แล้วก้มหน้าลง เทย์เลอร์หันไปมองชายหนุ่มหน้าละอ่อนกับเล่นเซิร์ฟที่ออกมาจากห้องอาบน้ำแล้วพุดว่า

“รอสักครู่นะครับ ต้องเตรียมสถานที่ถ่ายภาพนิ่งด้านนอกสักหน่อย”

“ครับ”

เล่นเซิร์ฟกับมาร์คและเทย์เลอร์ที่ถือไฟเดินไปกับเลียม แม่คควินก็อยู่ด้วย ไม่รู้ว่าเขาเมินผมหรือไม่รู้จริงๆ ว่าผมมาแล้ว จึงไม่หันมามองผมเลยแม้แต่ครั้งเดียว ผมมองพวกเขาเดินไปทางบันไดเพื่อผ่านไปด้านนอก จู่ๆ เขาก็หันกลับมา แม่คควินสบตากับผม เขาไม่มีสีหน้าตกใจหรือประหม่าเลยสักนิด เพียงแค่พยักหน้าให้ผมเล็กน้อยเหมือนทักทาย

อาจเป็นเพราะพิษไข้จึงทำให้เขาดูอ่อนล้า

ปกติเวลาสบตากัน คนที่หลบสายตาาก่อนมักจะเป็นผมเสมอ แต่คราวนี้เป็นเขาที่หันกลับไปก่อน ทั้งที่ผมรอลุ้นช่วงเวลานี้ด้วยความกังวลใจ ทว่าบทสรุปช่างจืดชืดเสียจนน่าหัวเราะ เป็นเพราะเขารู้ว่าผมชอบเขาหรือเปล่า นะ หรือเป็นเพราะเขาเชื่อคำที่ผมบอกว่าไม่มีทางชอบเขา ถ้าไม่ใช่อย่างนั้น หรือจะเป็นเพราะสิ่งที่ทำในวันนั้นไม่มีความหมายอะไรกับเขาเลย ผมพยายามจะคิดว่ามันไม่ได้มีความสำคัญอะไร แต่สีหน้ากลับหม่นหมองลง โดยไม่รู้ตัว

ผมยืนเหม่อมองไปยังความว่างเปล่ากลางอากาศตรงที่สบตากับ แม็คควีน อาจเป็นเพราะก่อนหน้านี้ฟังเพลงเสียงดังเกินไป ทำให้ผมได้ยินเสียงว๊ิงๆ ท่ามกลางความเงียบสงบ ผมกระดกน้ำเย็นๆ ชื่นดื่มทั้งที่คอววม จากพิษไข้หวัด กวาดสายตามองไปยังสิ่งของที่ยังไม่ได้จัดการเก็บกวาดจาก ฉากรักเมื่อสักครู่ ผ้าปูที่นอนส่งกลิ่นอับเหง้อกับผ้าขนหนูชุบน้ำรักที่กองอยู่บนเตียง สุดท้ายแล้วก็คงต้องมีใครสักคนเก็บกวาดอยู่ดี คิดแล้วผมจึงหยิบทุกอย่างมากองรวมไว้ที่เดียวกัน ปิดไฟที่สว่างไว้ในสตูดิโอ เก็บซากถุงยางที่ใช้แล้ว ดึงถุงขยะที่เต็มแล้วออกจากถังมามัดปากให้เรียบร้อย

ผมเจองานที่ทำได้แล้ว แต่นอกเหนือจากนั้นทุกอย่างยังคงอยู่ในที่ของมันเหมือนเดิม ทว่าพอได้อยู่คนเดียวท่ามกลางความเงียบสงบ ผมก็นึกถึงวันแรกที่ได้มาเยือนสตูดิโอของเกลีน แม็คควีน แห่งนี้

วันนั้นเจนนีที่ช่างพูดช่างคุยหายตัวไปจากสตูดิโอ ทำให้ผมถูกทิ้งไว้คนเดียว เมื่อมองไปที่ชั้นหนังสือเต็มผนังด้านหนึ่ง ก่อนจะไปยืนอยู่ข้างหน้าม้านรากับถูกดึงดูด ผมหยิบหนังสือสองสามเล่มกับหนังสือโป๊และหนังสือฝรั่งเศสยุคคลื่นลูกใหม่ออกมา

ผมจำสิ่งที่แม็คควีนพูดในวันนั้นได้อย่างชัดเจน

‘เดลฟิน เซียร์ริก ก็สวยดีนะครับ แต่ว่า...โดยส่วนตัวแล้วผมชอบบทพูดที่โดดเด่นและเฉื่อยชาของจอร์จ อัลแบร์ตซ์ซี มากกว่า เสียงของเขาเช็กซ์มากเลยละครับ’

ชายแปลกหน้าตัวสูงขยับเข้ามาใกล้และเอ่ยถ้อยคำเหล่านั้นอย่าง

ราบเรียบด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ แล้วมองตามผมพลางเอ่ยทักทายเป็นครั้งแรก
‘ตัวจริงดูดีกว่าในรูปนะครับ’

ถึงแม้จะเป็นความทรงจำเล็กๆ แต่ก็ตลกดีที่ยังจำได้ ราวกับเป็น
สิ่งที่มีความหมายตั้งแต่แรก ผมยืนอยู่หน้าชั้นหนังสือ กวาดสายตามอง
ปกที่มีโลโก้ของแม็คควีนเอนเตอร์เทนเมนต์ติดอยู่ แล้วชื่ออันคุ้นเคยก็ผ่าน
เข้ามาในสายตา มันคือหนังโป๊เรื่องยาวที่มีชื่อเรื่องว่า *ความสมบูรณ์แบบ*

ประมาณสองเดือนก่อน ตอนผมย้ายป้ายต่างๆ เพื่อตกแต่งลิบบี้
กับเจนนีก็ได้เห็นโปสเตอร์ที่ติดอยู่บนผนัง เจนนีบอกว่าเป็นหนังโป๊ที่กวาด
รางวัลจากงานเกย์ วิเอ็น ซึ่งเป็นงานมอบรางวัลให้แก่หนังโป๊เกย์ ลองมา
คิดดูแล้วผมไม่เคยเห็นผลงานของแม็คควีนแม้แต่ครั้งเดียว แม้เคยเห็น
บทบาทยนตร์ที่เขียนเล่นตอนเด็ก แต่สิ่งนั้นก็เพียงแค่ออดีต สิ่งที่บ่งบอก
ถึงปัจจุบันของแม็คควีนคือหนังโป๊ที่ถืออยู่ในมือ ผมไม่ได้คิดจะประเมิน
ความสามารถของเขา แต่แค่อยากรู้ว่าหนังโป๊ที่เขาสร้างอยู่ในระดับนำผิดหวัง
หรือน่าพอใจ ผมสำรวจกล้องทีวีดีว่ามีร่องรอยของความพยายามเพื่อแสดง
ถึง ‘ความสมบูรณ์แบบ’ เหมือนกับชื่อเรื่องหรือเปล่า

บนพื้นหลังสีขาวมีภาพระยะใกล้ของชายหนุ่มรูปงาม ชื่อของ
นักแสดงเขียนอยู่บนหน้าปก โดยมีชื่อของเกลิน แม็คควีน อยู่ตรงกลาง
และชื่อไรอัน เทสเลอร์ อยู่ทางด้านซ้าย เขาเป็นผู้ชายที่ผมเคยได้ยินชื่อ
ผ่านปากของแม็คควีนหลายครั้ง และเป็นพ่อของเด็กหญิงหน้าตาน่ารัก
คนนั้น

ผมมองไปยังนัยน์ตาสีฟ้าบริสุทธิ์ ไม่มีสีอื่นเจือปนของไรอัน
เทสเลอร์ แต่แล้วก็ได้ยินเสียงคนกำลังขึ้นบันไดมาจากอีกด้านหนึ่งของ
ประตู

ผมเก็บทีวีดีที่ถืออยู่ลงในกระเป๋าโดยที่ตัวเองก็ไม่ต้องรู้เหตุผลเหมือนกัน
ว่าทำไม หลังจากทำไปแล้วก็เพิ่งตระหนักได้ว่าการทำแบบนี้โดย
ไม่ได้รับอนุญาตคือการขโมย

ใจของผมเต้นระรัว หายใจเข้าออกอย่างตื่นเต้นพลางปิดซิปปะเป๋า
อย่างเร่งรีบ หมุนตัวตามเสียงประตูที่เปิดขึ้นทางด้านหลังพร้อมด้วยใบหน้า

แดงกำ เจนินเข้ามาในสตูดิโอแล้วเบิกตากว้างก่อนจะจ้องมองมาที่ผม

“รอนานใช่ไหม”

“หือ?...ฮืม”

“ดวงอาทิตย์ตกเร็วกว่าที่คิด เลยช้าเพราะมัวแต่เปลี่ยนหลอดไฟนะ”

เจนินถือนิ้วตาข่ายซักผ้าที่ใส่ผ้าขนหนูกับผ้าปูที่นอนยื่นอยู่น้ำลิปต์

“รอตรงนี้นะ เดี่ยวฉันมา”

ผมพยักหน้าให้กับเจนิน แต่สายตากลับมองตามแผ่นหลังของ แม็คควินที่เพิ่งเข้ามาในสตูดิโอเมื่อสักครู่ และตอนนี้กำลังเคาะโน้ตบุ๊กอยู่ แม้ยังไม่ได้กล่าวทักทายอย่างเป็นทางการเป็นเรื่องเป็นราว แต่ทั้งเขาทั้งผมก็ไม่ได้รับ เข้าหาอีกฝ่ายแต่อย่างใด

หลังจากชายหนุ่มผมสีน้ำตาลเข้มซึ่งถ่ายบทฝ่ายรับกลับไปแล้ว เล่นเซอร์ที่ยังอยู่ในสตูดิโอกำลังดูภาพจากกล้องที่ถ่ายทำไปเมื่อครู่นี้ เขา ถือก้องแล้วเดินเข้ามาข้างๆ ผมก่อนจะพูดขึ้นว่า

“นี่เป็นรูปที่ถ่ายไปเมื่อกี่ คุณจะดูไหม”

“ไม่ละครับ”

“ฝ่ายรับ...ไม่ค่อยเท่าไร เพราะไม่มีปฏิกิริยาอย่างกับบทที่ตายแล้ว ไม่มีใครรู้สึกคุณได้เลย ทอมมี่”

พอผมหัวเราะเจื่อนๆ กับคำพูดนั้น เขาก็ขำไหลผมอย่างแรงแล้ว พูดว่า

“ไว้มาเล่นด้วยกันอีกสิ ผมยังไม่ได้อบอกหรือว่ากำลังเตรียมเปิด สำนักงานตัวแทนจัดซื้อและขายของในอียิปต์กับพี่ชายที่รู้จักกัน ถึงตอนนี้ จะอยู่ในขั้นเริ่มต้น ได้เงินพอจ่ายแค่ค่าเช่า แต่ถ้ามีเวลาก็มานะ พี่ชาย คนนั้นเขาเป็นเกย์ แล้วก็แฟนคลับของทอมมี่ด้วย”

ผมหัวเราะแบบเขินอายให้กับคำว่าแฟนคลับ เล่นเซอร์ก็ยิ้มจนลักยิ้ม ปรากฏให้เห็นตรงแก้มซ้าย

“ผมไม่ได้อยากทำให้คุณลำบากใจจากการมีชื่อเสียงหรอกนะ แต่ แฟนคลับก็คือแฟนคลับอยู่ดี ผมไม่รังเกียจคนที่เข้าหาในฐานะแฟนคลับ สักเท่าไร ว่าแต่คุณตัดผมใหม่นี้”

เขาแตะผมหน้าม้าที่ตัดสั้นของผมแล้วพูดขึ้นมา

“ผมสั้นดูดีกว่านะ”

“อย่างนั้นหรือครับ”

“ก่อนหน้านี้ผมหน้าม้าเกะกะ บังสายตา พอตัดผมแล้วดูเด็กลง
แถมเห็นดวงตาได้ชัดเจนก็เลยดูสบายตาขึ้น”

เลนเซอร์หรีตาโน้มตัวมาหาและยื่นหน้าเข้ามาใกล้ในระยะประชิด

“ไม่เคยมีคนบอกคุณหรอกว่าดวงตาของคุณไม่เหมือนใคร”

“ไม่ครับ”

“ไม่เหอ ไม่น่าจะใช้แบบนั้นนะครับ”

เขาดึงหางตาของตัวเองด้วยปลายนิ้วพรางเหลือบมองด้านบน

“ให้ความรู้สึกประมาณนี้”

การดึงหางตาพร้อมกับเบิ่งตาโตๆ เป็นความรู้สึกแบบไหน ผม
ไม่สามารถรับรู้ได้เลย นี่เป็นครั้งแรกที่ได้ยินคนอื่นพูดถึงหน้าตาของผม
แถมยังเป็นคำพูดจากผู้ชายในระยะใกล้แบบนี้ ผมเลยรู้สึกเคอะเขินกับ
คำวิจารณ์ของเขาอย่างไรก็ไม่รู้ จึงเกาสันจุมูกเพื่อซ่อนสีหน้าไว้หลังฝ่ามือ
ระหว่างนั้นแจ็ก แบล็ก ที่เก็บของเสร็จแล้วก็หันมามองพวกเราขณะ
เดินผ่าน

“นอกจากมีอะไรกันแล้วก็มีความรู้สึกดี ๆ ให้กันด้วยเหอ อะไรกัน
เนี่ยสองคนนี่”

“ไม่ใช่ครับ”

“ไม่ใช่? ทอมมี ไม่ต้องเงินหรือหน้า”

แจ็ก แบล็ก ทำปากยื่นก่อนจะยิ้มจนตาหยี เทย์เลอร์ซึ่งอยู่ข้างๆ
ก็หัวเราะคิกคักตามแจ็ก แบล็ก ไปด้วย

“ถ้ามีอะไรกันแล้ว แวะเที่ยวก็ถูกใจกันได้ง่ายๆ แหละนะ”

คำพูดเสริมของเทย์เลอร์ทำให้แจ็ก แบล็ก ยิ้มอย่างมีเลศนัย สาเหตุ
ที่ทำให้ผมรู้สึกอึดอัดกับรอยยิ้มของพวกเขา ก็เพราะรู้สึกว่าการกระทำของ
เลนเซอร์เหมือนเขาสนใจผมจริงๆ เลนเซอร์เพียงแค่หัวเราะอย่างคลุมเครือ
แทนการอธิบายให้พวกเขาเลิกเข้าใจผิดหรือแก้ตัวอย่างกระตือรือร้น

สถานที่ที่เราไปกันคือร้านอาหารแอมเม่แอมเอิสต์วิลเลจ เป็นร้านที่ผมเคยมากินมื่อเย็นกับเจนนีเป็นครั้งแรกเมื่อนานมาแล้วและได้รู้ว่าเราจบจากโรงเรียนประถมแห่งเดียวกัน จำนวนคนที่ย้ายไปยังร้านอาหารเพื่อกินเลี้ยงเมื่อนับรวมเลนเซอร์ด้วยมีทั้งหมดเจ็ดคน

แจ็ก เทย์เลอร์ เลียม และเจนนีเข้าไปจับจองที่นั่งในร้านอาหารก่อนแล้ว ผมกับแม็คควีนและเลนเซอร์ที่เข้าร้านมาเป็นกลุ่มสุดท้ายจึงต้องนั่งโต๊ะข้างๆ แทน

แม็คควีนนั่งลงฟังตรงข้ามเยื้องกับผมแล้วเปิดเมนูดู ผม เขา และเลนเซอร์นั่งเงียบเหมือนอยู่ร่วมกับคนแปลกหน้า ต่างจากบรรยากาศของโต๊ะข้างๆ ที่ทั้งเสียงดังและเป็นมิตร เขาจิ้มเมนูหลายอย่างพลางสั่งกับพนักงานเสิร์ฟ แล้วค่อยๆ ลูบเคราที่เริ่มขึ้นครีမ်บริเวณคาง

การกระแอมโอทำให้รั้วรอยปรากฏขึ้นตรงหว่างคิ้วของเขาและทำให้หายใจพี๊ดพาด ผมมองริมฝีปากแห้งผากของแม็คควีนก่อนจะพูดว่า

“ได้ยินมาว่าคุณเป็นไข้”

แม็คควีนนั่งเอนตัว หลบตามองโต๊ะอันว่างเปล่าก่อนจะเลื่อนสายตาสู่ผม

“เหมือนจะติดมา...จากที่ไหนสักแห่ง”

เขาติดหัวดีไปจากผม หวังว่าเขาจะรู้ความหมายแฝงในคำพูดสั้นเลของผมว่ากำลังรู้สึกผิด

“ครับ ไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ครั้งนี้แรงมาก...ถึงจะไม่รู้ว่าคุณไปติดมาจากไหนก็เถอะ”

แม็คควีนตอบคำถามหลังจากเงียบไปครู่หนึ่งพลางลูบแก้มว่า

“ผมน่าจะไปโรงพยาบาลหรืออย่างน้อยก็ตีแมวโซเพื่อไว้ก่อน”

“...”

“ได้ยินมาว่าเอ็ดก็เป็นไข้ด้วย ดีขึ้นหรือยังครับ”

สิ้นเสียงพูดแม็คควีนก็ยกมูมปากพลางหัวเราะเบาๆ ใบหน้าของเขาแดงเล็กน้อยด้วยพิษไข้ เสียงก็แหบแห้ง แต่ดูเหมือนอารมณ์ของแม็คควีนจะผ่อนคลายขึ้นจากก่อนหน้านี้ ผมตลกตัวเองที่ตอบสนองทุกอารมณ์

ของเขาจึงหลุดหัวเราะออกมาเล็กน้อย หวังว่าเสียงหัวเราะนี้จะกลายเป็นคำตอบให้กับคำถามของแม็คควินที่เคยถามว่า ‘คุณชอบผมใช่ไหม’ ไม่ว่าจะความรู้สึกชอบจะถูกเปิดเผยหรือไม่ ผมก็ไม่คิดจะทำตัวซี้ซลาดอีกแล้ว

“ครับ ดีขึ้นมากแล้ว”

“หือ? เป็นหวัดหรือ”

“ตอนนี้ใกล้จะหายแล้ว”

เลนเซอร์แทรกระหว่างบทสนทนาพลางยื่นมือมาแตะที่หน้าผากของผม “ตัวร้อนนะ”

“แค่มึนใช้ครับ”

“ถ้าเป็นหวัด... งั้นก็ดื่มเหล้าไม่ได้นะสิ อุตุส่าห์จะมอมเหล้าสักหน่อย”

“หืม เมมาเหล้าแล้วคิดจะทำอะไรต่อ”

แจ็ก แบล็ก ที่นั่งถัดจากเลนเซอร์ทำตาเป็นประกาย

“จะทำอะไรล่ะ...”

เลนเซอร์ยู่หน้าพลางเตาะลื่นกับความสนอกสนใจอย่างออกนอกหน้าของเขา

“ก็จริง ต่อให้ทายคิดจะทำอะไรเขา แต่จากรูปร่างก็คงไม่ง่าย”

ถึงจะบอกให้ทำ แต่ร่างกายจะทำอย่างไรล่ะ”

แจ็ก แบล็ก มองผมสลับกับใบหน้าของเลนเซอร์ ส่วนเลนเซอร์ก็มองปราดตั้งแต่หัวจรดเท้าของผมก่อนจะพูดขึ้นว่า

“ทำไม่ล่ะ ถ้าผมตั้งใจจะทำจริง ๆ ก็น่าจะทำได้นะ”

“เอ็ดเป็นนักกีฬาอะ ทำอะไรเขาไม่ได้หรอก”

เลนเซอร์หัวเราะให้กับคำพูดยั่วเย้าของเจเนิน พลางรู้สึกได้ว่าสายตาของแม็คควินกำลังจับจ้องเขาอยู่ แม็คควินมองใบหน้าของเลนเซอร์พร้อมกับหมุนแก้วที่มีน้ำเหลืออยู่พลางยิ้มเล็กน้อย ก่อนจะดื่มมันจนหมดในพริบตา

“มีเรื่องที่ยากจะถาม”

สายตาของผู้คนหันไปทางเลนเซอร์ที่เปล่งเสียงออกมาเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ

“รูปร่างที่อยู่ในลิบบีนั่นสั่งทำใหม่ครับ ไม่ใช่เล่น ๆ เลยนะ”

ทุกคนที่โต๊ะนั่งกันไปเพราะคำพูดของเลนเซอร์ ส่วนผมปิดปากสนิท เพราะสัมผัสได้ถึงความรู้สึกเครียดแปลกๆ ก่อนจะหันไปมองหน้าเลนเซอร์ เขาเองก็ความรู้สึกแปลกเช่นกันเนื่องจากสายตาของคนที่นั่งอยู่

“ใช่ ฉันเห็นด้วย อ้อ ไม่ใช่เล่นๆเลย”

แจ็ก แบล็ก เคาะโต๊ะโดยถือส้อมและมีดไว้ในมือ เมื่อมองไปยังเจนนี เพราะความร่าเริงที่ไม่เหมือนทุกทีของแจ็ก เธอก็หลบสายตาแล้วส่ายหน้าทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

“นี่ เลนเซอร์ นั่นไม่ได้สั่งทำนะ เจนนีหุ่่มเทใส่ใจตั้งมากมาย แต่แล้วยังไงล่ะ ตอนสร้างมันขึ้นมา เจนนีคุยโวไปทั่ว แต่สิ่งที่ได้กลับเป็นแค่ประติมากรรมประเภทล้อเลียน ผมฆ่าแทบตายทุกครั้งที่มีมองรูปปั้น ตอนไปทำงานทุกเช้า ถึงจะบอกว่าเป็นประติมากรรม แต่ใครหน้าไหนจะปั้นหน้าคนให้ตกลงได้ขนาดนั้น ทำไม่ถึงเลือกหน้าตาแบบนั้นท่ามกลางผู้คนมากหน้าหลายตาละ”

แจ็ก แบล็ก ทำหน้าพิงพอใจเมื่อได้พูดจาลดทอนความสามารถของเจนนี ก่อนที่จะหัวเราะด้วยสีหน้าของผู้ชนะ เขาทำหน้าที่ทำตาเลียนแบบรูปปั้นราวกับจะล้อเลียนเจนนีด้วยการวางมือสองข้างไว้ที่ขมับแล้วทำแก้มป้อง

เจนนีหัวเราะด้วยสีหน้าหม่นหมองขณะมองแจ็กทำสีหน้าขบขัน จากนั้นความเงิบก็เข้าครอบงำ ช่วงเวลาที่แจ็ก แบล็ก หันไปมองผู้คนด้วยสายตาแปลกใจ พนักงานเสิร์ฟหญิงก็ปรากฏตัวพร้อมกับถือถาดเข้ามาคนอื่นๆ แอบรู้สึกโล่งอกเมื่อเห็นแจ็ก แบล็ก เบนความสนใจไปยังอาหารควั่นฉุยในจานแทน

แต่แล้วแจ็กก็หันมาถามแม็คควีน

“อะไร หัวเราะทำไม”

“ฉันหัวเราะเมื่อไหร่กัน”

“ตอนนี่ก็หัวเราะอยู่นี่”

“ฉันหรือ?” แม็คควีนถามกลับด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

“ตอนนี้นายกำลังหัวเราะอย่างน่ารำคาญ”

“ใช่ ฉันหัวเราะ ถ้าเป็นแบบนี้แล้วจะทำไม”

แจ็กวิ่งเล่นในคำพูดของแม็คควีนพลางทำแก้มปองเหมือนลูกบอล เขารีบหันไปทางเทย์เลอร์กับเจนีอย่างรวดเร็วเพื่อส่งสายตาขอความช่วยเหลือ แต่ทั้งสองกำลังยุ่งอยู่กับการตักอาหารใส่จานของตนเองเงียบ ๆ แจ็กหันไปจ้องแม็คควีนก่อนจะพูดว่า

“ก็แค่อารมณ์ไม่ดีที่คนอย่างนายหัวเราะ หยาบคาย”

“งั้นหรือ”

แจ็กถลิ่งตามองแม็คควีนซึ่งกำลังทำหน้าที่ทะเล้นเหมือนอารมณ์ดี แต่หลังจากนั้นเขาก็เลิกต่อปากต่อคำแล้วหันมาตักอาหารใส่จานตรงหน้า

เลนเซอร์หันมีดโลฟชีสที่มีควันหุยก่อนจะกัดมันคำใหญ่พลางจับตาดูการลับฝีปากกันของสองหนุ่ม เขาก็หันหลังพลางหัวเราะคิกคักเพราะเข้าใจสถานการณ์แล้ว ความจริงไม่ว่าใครก็ตามที่ได้เห็นคงรู้สึกว้าวไปหน้าของรูปปั้นเหมือนกับแจ็ก แบล็ก อย่างไม่ผิดเพี้ยน

เนื่องจากเจ็ดคือเลขคี่ ดังนั้นจึงต้องแบ่งเป็นโต๊ะละสามกับสี่คน ทำให้บรรยากาศถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน โต๊ะที่ผม แม็คควีน และเลนเซอร์นั่งมีบรรยากาศแบบนั่งรับประทานอาหารเงียบ ๆ ต่างจากบรรยากาศของโต๊ะข้างๆ ที่ส่งเสียงเอะอะ

“คือ...คุณบอกว่าเป็นบอดีการ์ด”

“ครับ”

“เพื่อนร่วมงานรู้ใหม่ครับที่ถ่ายหนังไป”

“ยังครับ”

ผมเริ่มพูดหัวข้อที่น่าอึดอัด แต่เลนเซอร์ไม่ได้แสดงสีหน้าตึงเครียดหรือทำให้บรรยากาศเคร่งเครียดเลย

“คุณมาทำงานนี้ได้อย่างไรหรือครับ หน้าตาคุณไม่เหมือนคนที่จะทำอะไรแบบนี้เลย”

“เพราะเงินครับ”

“เงินอะไร ผมมานิวยอร์กเพราะคิดอยากทำธุรกิจ แต่ทอมมีคู่เหมือนจะไม่เป็นอย่างนั้น”

“เพราะใกล้กำหนดชำระเงินกู้...เลยต้องรีบใช้เงิน”

“เงินกู? เงินกูอะไร”

ผมจ้องใบหน้าของเลนเซอร์ที่ถามออกมาราวกับไม่ใช่เรื่องใหญ่ เหมือนเขาจะไม่ได้คิดว่าการถามไถ่ถึงเหตุผลที่ถ่ายหนึ่งปีเป็นเรื่องส่วนตัว หรือทำให้เสื่อมเสียเกียรติ หรือไม่ก็อาจอยากรู้เรื่องเกี่ยวกับผม จึงถามอย่างหน้าตาเฉยก็เป็นได้

“ผมบาดเจ็บที่ขา”

“มากไหม”

ผมพยักหน้าแทนคำตอบปลงกัลดแตงกวาดอง น้ำลายที่เต็มไปด้วยรสเปรี้ยวทำให้กลิ่นน้ำองคอดีอย่างยากลำบาก

“เจ็บหนักสักเท่าไรกัน”

“ต้องทำกายภาพบำบัดเกือบหนึ่งปี เพราะไม่มีประกัน อืม...ก็เลยต้องใช้เงินเยอะ”

เลนเซอร์ที่นั่งฟังอย่างเงิบ ๆ ทำคางมองมา ผมหัวเราะเล็กน้อย ให้กับสายตาชวนหนักใจของเขา ก่อนจะรีบพูดต่อว่า

“ผมพูดอะไรไร้สาระใช่ไหม”

“ไม่หรอก เป็นเพราะผมถามอะไรไร้สาระออกไปมากกว่า พวกเรา นะ...ต่างทำแบบนี้ด้วยเหตุผลจำเป็นของตัวเอง ผมผิดที่ถามคำถามส่วนตัวเกินไป”

เขายกไหล่พลางยิ้มอย่างเรงรีบ

“เพราะงั้น”

เลนเซอร์เว้นช่วงไปก่อนจะโน้มตัวมาด้านหน้าผม

“มันเป็นโฮมเพจที่ทำขึ้นระหว่างวางแผนธุรกิจ ถ้าคุณสนใจก็ลองเข้าไปดูนะ”

เขาหยิบกระเป๋ากระดาษออกจากกระเป๋าข้างด้านหลัง ก่อนจะหยิบกระดาษสีแดงแผ่นหนึ่งออกมาจากบรรดานามบัตรที่เสียบไว้แน่น

นามบัตรสีแดงที่เขายื่นให้ มีชื่อบริษัท ‘แมนแฮตตัน ออล เมล เอสเคอร์ท’ มีหมายเลขโทรศัพท์และโฮมเพจปรากฏอยู่ ด้านหลังนามบัตรนั้นเป็นข้อความที่พิมพ์ด้วยหมึกสีดำคล้ายเป็นคำอธิบายเพิ่มเติมว่า ‘บริการ

เกย์เอสคอร์ตที่เราร้อนที่สุดในนิวยอร์ก’ มันเป็นนามบัตรที่ออกแบบได้
เรียบง่าย ดูไม่ยุ่งยาก และเปิดเผยจุดประสงค์อย่างชัดเจน

“ทอมมีน่าจะรับเรื่องพวกนี้ได้”

“...”

“ผมกับวิลกำลังดูแลอยู่สองคน อ้อ ไม่ต้องกังวลเรื่องสถานที่นะ
มันไม่ใช่การทำงานนอกสถานที่ เพราะเราให้ลูกค้าเป็นฝ่ายเข้ามาหาด้วย
ตัวเอง จึงมีความเสี่ยงน้อยกว่า ถ้าจำนวนเมมเบอร์ที่ลงทะเบียนมีเพิ่มขึ้น
ผมก็คิดจะแบ่งอพาร์ทเมนต์ส่วนหนึ่งให้เช่าเป็นรายเดือนด้วย หากอยาก
ลงทะเบียนก็บอกได้เลยครับ ถ้าเป็นทอมมีจะลดค่าธรรมเนียมให้”

ถึงผมจะคิดว่าการค้าประเวณีและหนังโป๊จัดอยู่ในระดับเดียวกัน
แต่ถ้าไตร่ตรองดูดี ๆ แล้ว การค้าประเวณีเร้นลับกว่าและมั่นใจได้ว่าเรื่อง
จะถูกเก็บเป็นความลับ ผมอาจไม่มีสิทธิ์หยิบยกเอาบรรทัดฐานทางศีลธรรม
มาได้แย้งเรื่องนี้ เพราะตัวเองก็ถ่ายหนังโป๊เสียเอง ทว่าผมก็ไม่เคยคิด
ไปถึงเรื่องพวกนั้นเลย

แม็คควินที่นั่งอยู่ข้างเลนเซอร์ฟังเงียบ ๆ เขาคงไม่อยากอาหาร
ถึงได้สั่งกาแฟเข้ม ๆ มาหนึ่งแก้ว ในขณะที่จิบกาแฟ เขาก็หลุบตามอง
อาหารที่ถูกจิ้มอย่างแรงในจานของเลนเซอร์ไปด้วย

“ก็แค่ชวน ไม่ได้บังคับให้มาทำหรอก พอผมได้ถ่ายหนังโป๊ไปเรื่อย ๆ
ก็ได้ประสบการณ์เหล่านี้มานะ อิม แม็คควินก็เคยเก็บเงินได้จากการทำงาน
เป็นเอสคอร์ตไม่ใช่หรือครับ”

“...ก็พอเก็บได้ แต่ไม่ได้มีความทรงจำที่ตึงนัก”

ไม่รู้เป็นเพราะรสขมของกาแฟหรือความทรงจำที่ปรากฏขึ้น เขาถึงได้
ขมวดคิ้วพลางทำสีหน้าเคร่งเครียด

“คุณใช้เงินเก็บมาเปิดบริษัทด้วยไม่ใช่หรือครับ ในวิกิพีเดียบอกมา
แบบนี้”

แม็คควินระเบิดหัวเราะให้กับคำว่าวิกิพีเดีย

“เหล่าผู้เชี่ยวชาญเรื่องของผมเอาไปเขียนลงวิกิพีเดียด้วยสินะ แต่
ก็ประมาณนั้นแหละ คุณเคยลองทำแล้วก็น่าจะรู้นี้ว่ามันไม่ได้มีแต่ข้อดี

อย่างเดียว”

“มันได้เงินมากกว่านั่งอยู่ที่บริษัททั้งอาทิตย์ แล้วเป็นตัวแทนการซื้อขายของอียิปต์อีกนะครับ”

“งั้นหรือ ไหนว่าช่วงนี้มัวแต่ทำงานที่ว่าจนช่วงล่างจะหลุดแล้วไงล่ะ”

เลนเซอร์หัวเราะให้กับคำพูดของแม็คควีน เหมือนเขาจะรู้แล้วว่าเลนเซอร์ทำธุรกิจเป็นนายหน้าบริการเอสคอร์ทกับตัวแทนซื้อขายของอียิปต์ไปพร้อมๆ กัน

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก ไอนั้นของผมแข็งแรงมากนะ”

“แค่อยอมรับว่าตัวเองเป็นเกย์เถอะ ตอนนี่สิ่งที่คุณทำยิ่งกว่าเกย์อีกนะ”

“ก็บอกว่าผมไม่ใช่เกย์ ถ้ายอมเรียกว่าไบคุณจะพอใจไหม”

“คุณนะ มีโอกาสที่จะเป็นเกย์เก้าสิบเปอร์เซ็นต์”

แม็คควีนลูบไฟแช็กด้วยสีหน้าที่บ่งบอกถึงอาการอยากนุหรือ ชณะผมมองมือของเขาที่หมุนไฟแช็กอย่างไร้ความหมาย จู่ๆ ภาพวันที่ถ่ายทำกับเลนเซอร์ก็แวบขึ้นมา

ตอนที่ขึ้นรถของแม็คควีนแล้วลงตรงร้านสะดวกซื้อใกล้บ้าน เขาไม่ได้พูดอะไรที่มีความหมายเป็นพิเศษ แค่นั่งพิมพ์เรื่องให้ปิดโทรทัศน์ ช่วงเวลาที่เราจ้องมองกันและกันในความเงียบนั้น ผมไม่สามารถคาดเดาความคิดของแม็คควีนได้เลย ถ้าวันนั้นเลนเซอร์โทร.หาผม อาจจะเป็นเพราะเรื่องเกี่ยวกับการบริการเอสคอร์ทก็ได้ แต่นี่ก็เป็นเพียงการคาดเดาในภายหลังของผมเท่านั้น

ที่จริงแล้วไม่ว่าผมจะค้าประเวณีหรือถ่ายหนังโป๊ก็ไม่เกี่ยวอะไรกับแม็คควีนไม่ใช่หรือ ผมเกือบจะยึดติดในความเพ้อฝันอันแสนหวานที่สร้างความมั่นใจเล็กๆ น้อยๆ ให้ แต่ก็ล้มเลิกความคิดนั้นกลางคัน

“ในความคิดของผม เอ็ดเป็นฝ่ายรุกก็ได้อยู่หรอกนะ แต่ความรู้สึกตอนเป็นฝ่ายรับดีกว่า...ถ้าไปค้าประเวณีน่าจะมีลูกค้าฝั่งนั้น เอ็ดมีเสน่ห์และสำหรับเกย์ เขาก็เป็นผู้ชายที่อยากใช้เวลาด้วย แต่ปัญหาคือ ในการขายร่างกายต้องตัดความเป็นตัวเองออกไป แต่เอ็ดเป็นประเภทที่ยึดติดกับ

ความเป็นตัวตนค่อนข้างสูง หนึ่งโบ๊ก็เป็นงานที่เขาทำอย่างยากเย็น ผมว่าการแสดงจุดยืนของตัวเองให้คนที่ไม่รู้ว่าจะจากไปเมื่อไหร่มันมากเกินไป เพราะตัวคุณเป็นคนติดเช็ทซ์ที่ชอบเอาชนะ”

เขาพูดและมองไปที่เลนเซอร์ แต่กลับให้ความรู้สึกเหมือนกำลังบอกกับผม ดูเหมือนว่าเขาจะให้คำจำกัดความเกี่ยวกับผมในตอนต้นว่าเป็นคนที่ถ่ายหนังไปอย่างยากลำบากและไม่รู้จะจากไปเมื่อไหร่

“เรียกว่าติดเช็ทซ์เลยหรือ พูดแรงไปนะครับ”

“เป็นความจริงนี่”

“เมื่อก่อนผมเคยเป็นแบบนี้จริง แต่ตอนนี้ทำเพราะสนุกไปกับงานต่างหาก แม้คควินนั่นแหละ ไม่ใช่ว่าคุณเสพติดเช็ทซ์เองหรอกหรือ”

แม้คควินเลื่อนสายตาลงต่ำพลงหัวเราะแทนคำตอบให้กับคำพูดของเลนเซอร์

“คิดว่าไงล่ะ”

“เหมือนจะใช่ครับ”

“มีคนเข้าใจผมผิดแบบนี้บ่อยๆ”

“อย่าแก่งทำเหมือนไม่ใช่เลยครับ”

“อย่างน้อยสำหรับผม เช็ทซ์คือการพิสูจน์และการกระทำที่ทำลายความเป็นตัวเอง เพราะทำกับผู้หญิงไม่ได้ ทำได้กับผู้ชายเท่านั้น”

“พูดอะไรของคุณเนี่ย”

“พูดไปก็ซบซ้อน ผมก็เกี่ยวพูดแล้ว”

แม้คควินโบกมือพลางทำหน้ายู่

เขากระดกกาแฟในแก้วที่มีเอสเปรสโซ่หลงเหลืออยู่น้อยนิดขึ้นดื่มก่อนจะจุดไฟแช็กที่สูบอยู่แล้วดับมันสลบกันไปเช่นนั้น แล้วเอนตัวพิงเก้าอี้ก่อนจะหันมามองผม

“ชอบเช็ทซ์ไหมครับ”

“...หือ?”

แม้คควินปิดปากสนิท แล้วพูดขึ้นขณะมองมาที่ผม

“หมายถึงความต้องการทางเพศของคุณรุนแรงไหม”

“พูดอะไรซับซ้อนแบบนั้นล่ะ ถามว่ารู้สึกเสียง่ายไหมก็พอ”

แม่คควีนมองเลนเซอร์ด้วยสายตาแข็งกร้าวก่อนจะเบนสายตามามองที่ผมอีกครั้ง ดวงตาของเขาเหมือนกำลังลือถึงเมื่อวันนั้นที่ผมดึงมือของเขา ถ้าพูดว่ารุนแรง การเอ่ยชวนเขาไปนอนด้วยในวันนั้นก็มีความหมายจริงจังก้นที่ แต่ถ้าบอกว่าไม่รุนแรง การจูงมือเขาไปในวันนั้นก็กลายเป็นเรื่องที่ไม่จริงจังก้นไปด้วย

มันเป็นคำถามที่ตีความเป็นอย่างอื่นไม่ได้เลย คล้ายคำถามที่เขาโยนใส่ผมอย่างไม่ทันตั้งตัวว่า คุณชอบผมหรือเปล่า

“เหมือนจะไม่รุนแรง...ครับ”

ผมยิ้มอย่างไม่มีความหมายก่อนจะพึมพำ แต่เสียงที่หลุดออกมาเหมือนมีอะไรติดอยู่ในลำคอ เขาค่อยๆ เบนสายตามามองคอที่กลืนน้ำลายอย่างยากลำบากก่อนจะมองตา ผมผืนกกลืนน้ำลายหนักคอให้กับอารมณ์ที่เหมือนหัวใจไหลออกมาจากลำคอ เลนเซอร์ผิวปากพลางยื่นมือออกมา ก่อนจะกุมมือผมเอาไว้หลวมๆ

“อา...ตอนนี้ผมใจเต้นเลย ทอมมี เหมือนเราจะใจตรงกันนิดหน่อยนะ ว่าไหม”

แม่คควีนค่อยๆ จิบกาแฟหลังได้ยินคำพูดของเลนเซอร์ เขาหลุบสายตาลงต่ำ ไม่ได้แสดงสีหน้าอื่นนอกเหนือไปจากการยิ้ม

“ถ้าอย่างนั้นแค่ให้เงินก็สามารถนอนกับใครก็ได้หรือ”

ถึงผมจะมีเช็ทซ์เหมือนเครื่องจักร ซึ่งแยกความรักออกจากเช็ทซ์โดยสิ้นเชิง แต่ตลกดีที่ผมยังมีความรู้สึกละเอียดอ่อนอยู่บ้าง

ในตอนนั้นไบหน้าของไคล์ ลีวาย และเลนเซอร์ผ่านเข้ามาในหัวตามลำดับ จากนั้นก็ถึงตัวเองเมื่อไม่กี่วันก่อน ตอนผมละทิ้งคักดีศรีและลากแขนของแม่คควีนไป ตลกดีเหลือเกิน สาเหตุที่ผมไม่สามารถตอบคำถามของแม่คควีนได้ทันที เป็นเพราะสายตาของเขากริตเข้าที่หัวใจของผม

“ไม่รู้สิครับ”

แม่คควีนพยักหน้าให้กับคำตอบที่ไม่ชัดเจนของผม

“คลุมเครือสินะ”

เขาปิดปากก่อนจะไอบนกับหัวเราะพลาบกำมึศีรษะ หลังจากอาการไอ
ทุเลาลง เขาก็หยิบนูหรือออกจากกระเป๋ามาคาบไว้ในปาก

“เดี๋ยวมานะ จะไปสูบบุหรี่สักหน่อย”

“ผมไปด้วย”

เลนเซอร์ลุกจากเก้าอี้ตามแม็คควีนไป ผมมองเขาและท่าทีสบายๆ
ไม่เคอะเขินของทั้งสองคนเงียบๆ ก่อนจะตักเนื้อใส่ปาก คงจะดีถ้าผม
มีเสน่ห์มากกว่านี้หรือรู้จักปลอบใจใครสักคน แต่น่าเสียดายที่ผมไม่มี
พรสวรรค์ เหมือนสิ่งอื่นใดคือ ผมไม่รู้เลยว่าแม็คควีนกำลังคิดอะไรอยู่

มีต็อล์ฟเย็นชืด ไม่มีรสชาติและแข็งเหมือนเคี้ยวกระดาษ ผมหัวเราะ
เบาๆ ออกมาก่อนจะปิดปากแน่นแล้วกลืนเนื้อลงไป

โต๊ะข้างๆ กำลังสังสรรค์ขวานขวามกับพนักงานเสิร์ฟหญิง คงเพราะจัดการ
อาหารเรียบร้อยแล้ว เงินยัดเก้าอี้ของเลนเซอร์ที่ลุดไปจากโต๊ะ ขยับแว่น
กรอบสีชมพูที่สวมด้วยปลายนิ้วก่อนจะพูดว่า

“อะไรกัน ทำไมตรงนี้บรรยากาศเคร่งเครียดแบบนี้”

“ไม่ใช่เสียหน่อย”

“คุยเรื่องเครียดกันหรือ ฉันมัวแต่ฟังเจนนีเฟอร์ด่าแฟนตัวเองเลย
ไม่ทันฟังเลย โอ๊ย หูชาไปหมดแล้ว ไม่รู้มาบ่นให้ฉันฟังทำไม”

ขณะที่บ่นพิมพ์มา เจนนีก็ชำเลืองมองไปที่แจ็ก แบล็ก และหันกลับ
มามองจานอาหารที่แทบจะไม่พร่องลง ก่อนจะเบิกตาขึ้น

“อะไรเนี่ย ผู้ชายสามคนกินจานนี้ไม่หมดหรือ”

“นั่นสิ”

“ไม่อร่อยหรือ ไม่นี่ ไหนคุณบอกว่าชอบ”

“ผมเบื่ออาหารนะ”

“คุณบอกว่าป่วยเหมือนกันนี่ใช่ไหม เมื่อวานแม็คควีนก็ป่วยทั้งวัน
คงกินอะไรไม่ลง”

“คงจะป่วยหนักสินะ”

“เขาทิ้งงานไป แล้วหมกตัวอยู่ในห้องเลยไม่รู้ว่าเป็นป่วยแค่ไหน แต่...

มันต้องแย่มากแน่ๆ เพราะแบบนี้การถ่ายทำเลยถูกเลื่อนออกไปอีกหนึ่งสัปดาห์ ฉันต้องฟังเสียงป่นจากไรอันจนหูชาเลย”

“ไรอัน?”

“อืม ไรอัน เทสเลอร์ นะ...คุณก็รู้จักใช้ไหม ตอนที่ไปส่งแม่คควินที่โรงพยาบาลครั้งก่อนได้เห็นหน้าใหม่”

“เคยเห็นครับ”

“เขานิสัยไม่ค่อย...ดีนะ”

“คงจะถ่ายด้วยกันสินะ”

“ฮะ?...อืม”

เจนนิงไป ผมเฝ้ามองใบหน้าขาวของเธอที่เห่อร้อนจนขึ้นสีแดงระเรื่อขณะเท้าคางจับน้ำผลไม้ที่เลนเซอร์ดีมก่อนหน้านั้น แล้วเธอก็เหม่อมองไปในอากาศราวกับนึกย้อนความทรงจำ ความร้อนบนใบหน้าสีแดงขึ้นเริ่มหายไป เจนนิงพูดเสียงดังฟังชัดราวกับเพิ่งนึกคำที่อยากพูดออกแล้ว

“เขาสองคนรู้จักกันมานานแล้วนะ”

“งั้นหรือ”

“อืม พูดได้ว่าเริ่มต้นด้วยกันมาตั้งแต่แรก โอกาสในการสร้างชื่อให้เป็นที่รู้จักในวงการก็สำคัญ พอหนังที่ทั้งคู่ถ่ายด้วยกันเป็นที่รู้จัก พวกเขาก็ตั้งขึ้นมาเลยนะ ฉันไม่รู้ละเอียดเท่าไรหรอก แต่ตอนไรอันถ่ายบทรบให้ความรู้สึกดีเป็นพิเศษเลยละ”

“รู้สึกดีหรือ”

“เร้าอารมณ์...มาก แล้วก็น่าหลงใหลนะ”

เจนนิงเฝ้าใบหน้าที่ขึ้นสีฟางหัวเราะกลบเกลื่อนความเคอะเขิน

“ประเภทของหนังไปรักต่างเพศมักจะเน้นให้เห็นความรุนแรงไว้มนุษย์ธรรม ความก้าวร้าวของความรักต่างเพศ แต่หนังไปเกย์นะตรงกันข้าม แน่หนอว่าประเภทฮาร์ดคอร์ก็ได้รับความนิยม แต่มันเป็นงานที่ทำให้เกิด ‘ความชวนฝัน’ ในแบบของรักต่างเพศ อ่า ถึงคำพูดฉันจะซับซ้อน แต่ช่วยเข้าใจหน่อยนะ ฉันศึกษาเกี่ยวกับเรื่องพวกนี้มาสักพักแล้ว เลยติดการอธิบายในแบบของตัวเอง สรุปสั้นๆ คือมันหมายความว่า

ผู้คนหลงใหลในเช็ทซ์ที่ดูเหมือนเป็นคนรักกันจริง ๆ มากกว่าเช็ทซ์ที่รุนแรง ถ้าจะให้ยกตัวอย่างก็คือ...มันอาจจะฟังดูน่าอายนิดหน่อย แต่ตอนที่คุณถ่ายกับแม็คควีน...ในคอมมิวนิตีฮือฮากัน...มาก คุณอาจจะตกใจ แต่ในเว็บทัมเบลอร์มีไฟล์จากจุดที่ตัดมารวมกันไว้เต็มไปหมด ว่ากันตามตรงแล้ว ผู้คนทำแบบนั้นเพราะพวกเขาให้ค่ากับหนังโป๊ที่คุณและแม็คควีนแสดง”

“ให้ค่ามันหรือ”

เจนนีกัดหลอดพลาสติกกลอกตาให้กับคำถามของผม มันคงเป็นเรื่องที่พูดยาก เธอจึงลั้งเล่ลักพักก่อนจะพูดออกมา

“...มันคือการเพิ่มมูลค่าเช็ทซ์ของสองคนนะ”

“การเพิ่มมูลค่า?”

“ถ้าให้พูดง่าย ๆ คือ มันเป็นการแสดงอย่างเปิดเผยว่านั่นเป็นภาพอุดมคติของคู่รักชายชาย พวกเขาอยากให้คุณสองคนคบหากันจริง ๆ นะ อยากให้คุณกับแม็คควีนตกลงมรักกัน เป็นการจินตนาการอะไรแนวนั้นอืม...ฟังดูตลกนิดหน่อย แต่มันเป็นจินตนาการชวนฝันของเหล่าเกย์นะ”

หัวใจผมรู้สึกคันยุบยิบกับคำพูดของเธอ ความสามารถของแม็คควีนที่สวมบทบาทคู่รักนักธุรกิจเป็นบ่อเกิดให้จินตนาการเหล่านี้หยั่งรากงั้นสินะ ผมเกาหน้าอกช้า ๆ เพื่อสัมผัสตัวตนของตัวเองพลางหัวเราะ ความรู้สึกนี้ไม่แย่นัก ผมจึงหัวเราะออกมาเพราะรู้สึกว่ามันช่างน่าขัน

“ตลกใช้ไหม มันไร้สาระ แต่ฉันคิดว่าปฏิกิริยาเหล่านั้นของพวกเขา กลับแสดงให้เห็นถึงความอ้ำว้าง”

เธอคงคิดว่าผมหัวเราะเพราะมันฟังดูไร้สาระ จึงพูดเสริมราวกับอยากชี้แจง

“ถึงแม้จะเป็นจินตนาการ แต่พวกเขาก็ยังอยากรู้สึกพึงพอใจผ่านคนอื่นอยู่ดี อย่างที่คุณรู้ว่าสำหรับคนฝั่งนี้ มันเป็นเรื่องยากที่จะรักษาความสัมพันธ์จริงจังทั้งทางอารมณ์และร่างกาย”

“แต่ในความเป็นจริง หนังโป๊ดูเปล่าเปลี่ยวกว่าอีกนะ”

เจนนีเบิกตาเล่เล็กน้อยให้กับคำพูดของผม เธอตั้งหลอดที่เคี้ยวอยู่

ในปากออก ก่อนจะเงยคางขึ้นจากมือที่เท้าอยู่

“ของแบบนี้ไม่สำคัญหรอก ความแฟนตาซีของหนังไปไม่ได้จับซ่อนขนาดนั้น ไม่จำเป็นต้องแสดงให้เห็นอีกด้านหนึ่งด้วย ว่าแต่เราคุยมาถึงเรื่องนี้กันได้ยังไง”

เจนนับน้มน้ำด้วยสีหน้าจริงจังพลังเคี้ยวน้ำแข็งจากแก้ว เธอมองไปในอากาศด้วยสีหน้าของคนที่ยังจมอยู่ในห้วงความคิด ก่อนจะเคาะโต๊ะะรวด ๆ รวากับนี่กบอย่างออก

“นั่นเพิ่งจะนี่กบออกเมื่อกี่”

“อ้อ”

“คุณบอกว่าใกล้จะครบกำหนดสัญญาเช่าบ้านแล้วไม่ใช่หรือ”

“ใช่”

“เหลืออีกนานไหม”

“ประมาณเดือนกว่า”

ความเร็วของปลายนิ้วที่กำลังเคาะโต๊ะลดลง เจนนถอนหายใจก่อนจะพูดว่า

“จะอยู่ที่นั่นต่อหรือ”

“น่าจะยาก เพราะค่าเช่าแพงขึ้นมาก ผมคงต้องย้ายออกไปนอกเมืองหน่อย”

“งั้นหรือ หรือจะเป็นเรื่องดีแล้วนะ...”

“ตั้งนั้นหรือ”

“ไม่ใช่อะไรหรอก คนรู้จักฉันก็มีคนหาบ้านอยู่เหมือนกัน มีสองห้องนอน แต่ค่าเช่ารายเดือนหนักเกินไปหน่อยสำหรับคนเดียว ทางนั้นเลยหารูมเมตอยู่ ที่นั่นอยู่ไม่ไกลจากที่ทำงานคุณด้วย”

เรื่องอพาร์ทเมนต์ที่เหลือสัญญาเช่าอีกไม่นานคือปัญหาที่ผมครุ่นคิดมาตลอดในช่วงที่ผ่านมา ทั้งค่าประสานงานนายหน้าอสังหาริมทรัพย์ที่คิดแพงถึง 15 เปอร์เซ็นต์ของค่าเช่า ทั้งระยะทางไปบริษัท และค่าเช่ารายเดือน ความเป็นจริงช่างโหดร้าย ในพื้นที่แคบ ๆ นั้นมีเรื่องที่ผมต้องคิดมากมาย

“แต่ผมเลี้ยงแมว”

“อ่า เรื่องนั้นไม่เป็นปัญหา ทางนั้นก็มีสิ่งที่จะต้องเลี้ยงเหมือนกัน อยู่ในแมนแฮตตันนะ ที่พักแบบสองห้องไม่ค่อยมีราคานั้นเท่าไร คุณสนใจไหม”

“รูมเมตคนนั้นหมายถึงไรอันหรือเปล่า”

แม้คควินที่กลับมาจากสบูบหรือดูเหมือนจะสบายใจขึ้นเล็กน้อย เขานั่งลงข้างเจนนี และไอขณะที่กัมจับโต๊ะอยู่

“อา จะตายแล้ว”

แม้คควินเอามือแตะหน้าผากพลงบนพื้มพำด้วยน้ำเสียงขาดหวัง เขาพูดกับเจนนีราวกับจะต่อว่า

“พูดให้ชัด ๆ สิ ไม่ใช่รูมเมตคนเดียว แต่เป็นบรรดารูมเมตต่างหาก เพราะไรอันมีลูกสาว”

แม้คควินเดาะลิ้นอย่างไม่พอใจ มองมาที่ผมก่อนจะพูดว่า

“เคยเห็นแล้วใช่ไหมครับ ลูกสาวของเขาชื่อเซซิล”

“ครับ”

“ผมอยู่กับเขามานานเลยรู้...การอยู่บ้านเดียวกับเขาไม่แย่นักหรอก”

คงเพราะเจ็บคอทุกครั้งทีพูด เขาถึงได้ทำหน้าบูดเบี้ยวพลงกลืนน้ำลาย

“แต่บางครั้งหมอนั้นก็ทำเรื่องแปลกๆ”

ผมอยากจะถามต่ออีกสักหน่อยว่าไรอันเป็นคนแบบไหน แต่เพราะแม้คควินที่จมอยู่ในความทรงจำกำลังหัวเราะเล็กน้อย ผมจึงปิดปากสนิท เสียงหัวเราะของเขาทำให้ผมรับรู้่ว่าตัวเองเคลิบเคลิ้มไปกับความรู้สึกนี้มากกว่าที่คิด หากคิดต่อจากเรื่องที่เขาบอกว่าเคยอยู่ด้วยกันมานาน หัวใจของผมคงจะรู้สึกเจ็บปวด

“นั่นสินะครับ”

สุดท้ายแล้วผมก็พยักหน้าพลงเสยผมหน้าม้าที่สั้นและหยาบกระด้างขึ้น

“ไหนๆ ก็เป็นแบบนี้แล้ว ลองไปดูห้องกันใหม่ เห็นไรอันบอกว่า

กำลังติดวอลล์เปเปอร์ที่ห้องอยู่ ว่าไง เอ็ด มีความเห็นอย่างไร”

“ห้อง? ห้องหรือครับ”

เลนเซอร์ที่กลับมาในร้านอาหารพร้อมกับกลิ่นบูหรีจาง ๆ มองเจนนี แล้วถามขึ้น

“สัญญาเช่าอาร์ทเมนต์ของเอ็ดจะครบกำหนดแล้ว พอตีว่าคนรู้จัก กำลังหารูมเมต เลยจะชวนไปดูห้องสักหน่อย”

“เราไม่ได้จะไปตีมันหลังกินข้าวเสร็จหรอกเธอ”

“มีคนป่วยนะ ไปตีมันเหล้าอะไรกัน”

“แม่คควินซี่ที่ตัวเองปลางพูดอย่างเด็ดขาด

“เสียดายจัง ถ้าฉันลูกกันเลยไหมครับ”

“เหมือนจะไม่มีใครกินต่อแล้ว ตอนนั้นแยกย้ายกันเลยเถอะ ความจริง เจอหน้ากันทุกวัน เมื่อจะแย่”

“ใช่ พวกเราก็แค่ตามมากินข้าว ไม่ได้มาเพราะอยากเจอนายหรือกะ เซอะ”

“แม่คควินดิงแก้มของแจ็ก แบล็ก ที่เห็นด้วยให้ยึดออกแล้วหัวเราะ

“ถ้าอย่างนั้นนายไปด้วยกันไหม”

“ไม่เอา”

“ไม่เอาอะไรล่ะ ไรอันบอกว่าคิดถึงนายนะ”

“บอกว่าไม่เอาไง! ฉันไม่ชอบไรอัน! แล้วก็ไม่ชอบนายมากกว่าอีก!”

“ไว้วายไปได้”

แม่คควินสล็อกคอแจ็ก แบล็ก จากด้านหลังปลางบังคับให้เขาลุกขึ้น ก่อนจะหันไปพูดกับเจนนีที่อยู่ข้างหลัง

“หยิบกระเป๋าใส่ตังค์จากกระเป๋าหลังไปคิดเงินให้หน่อย ผมจะพา เจนนีไปรอที่รถก่อน”

“แม่คควินจะไปด้วยหรือครับ เห็นบอกว่าป่วย”

“ไม่เป็นไร จะไปเจอหน้าไรอันด้วย”

“ไปรถคันเดียวกันได้ไหมคะ ถ้าฉันกับเอ็ดไปด้วย”

แจ็กหยิบกระเป๋าใส่ตังค์ออกจากกระเป๋าทางเกงของเกิลีน แม่คควิน

แล้วมองเจนนีก่อนจะตะโกนว่า

“ฉันไม่ไป!”

“เงินนิเฟอร์ไป”

“บอกว่าไม่ไป!”

“แม่คควีนไป...เสียม เทย์เลอร์ จะไปไหม”

“ดีกแล้ว กลับบ้านดีกว่า”

“เหนื่อย”

“เลนเซอร์ล่ะ”

“ไม่ล่ะ”

เลนเซอร์ส่ายหัวแทนคำตอบ เขาคงเสียชีวิตที่วงเหล้าแยกย้ายกันไป
กะทันหันเพราะมีคนบอกว่าจะไปดูบ้าน เขาจึงหยิบกระเป๋าตังค์ออกจาก
กระเป๋า ก่อนจะหยิบนามบัตรออกมาอีกใบ ครึ่งนี้เป็นนามบัตรสีชาวมัน
คือสำนักงานตัวแทนซื้อขายของอีเบย์ที่ตั้งอยู่บริเวณฮาร์เลม

“ถ้ามีของที่อยากขายหรืออยากซื้อบอกนะครับ”

“ครับ”

“เพราะผมจะไม่คิดค่านายหน้า”

“...ขอบคุณครับ”

“ถ้าอย่างนั้นไปแล้วนะ แล้วจะโทรหา รับสายด้วยนะครับ”

เขาสะพายกระเป๋าไว้ที่ไหล่พลางยิ้มจนเห็นฟัน มันเป็นรอยยิ้ม
ที่งดงามและมีชีวิตชีวาดึงดูดความประทับใจจากทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ผม
คิดในใจว่าเขาอยากจะช่วยวนและพาผมขึ้นเตียงหรือเปล่านั้น แต่มันไม่ใช่
ความรู้สึกทำนองนั้นอย่างแน่นอน เลนเซอร์ไม่ได้เข้าหาผมด้วยจุดประสงค์
ทางเพศ อย่างน้อยก็ยังไม่เป็นแบบนั้น

พวกเราขึ้นรถที่จอดอยู่ข้างสำนักงานของแม่คควีน จั๊มระบบนำทาง
สถานที่ที่จะไปคือแควมอร์นิ่งไซด์ไฮท์สที่ติดกับย่านฮาร์เลมทางทิศตะวันออก
เพราะไม่ไกลจากบริษัทมาก จึงเป็นสถานที่ที่ไม่เลวเลยสำหรับการเดินทาง
ไปทำงานในตอนเช้าตามที่เจนนีบอก

แม่คควีนนั่งอยู่ด้วยกันกับผมที่เบาะหลัง เขากำลังโทรศัพท์ เวลา

ล่องเลยสองทุ่มมาแล้ว เสียงของแม็คควีนที่บอกว่าจะไปเยี่ยมเยียนอย่างกะทันหันเจอเสียงหัวเราะ ส่วนเสียงของไรอันที่เล็ดลอดออกมาจากโทรศัพท์ฟังดูว่าจริง อาจจะมีคนยอมให้ไปเยี่ยมด้วยความยินดี แม็คควีนวางสายแล้วหลับตาลงด้วยสีหน้ามีรอยยิ้ม

“ไรอันเป็นอย่างไบบ้าง”

ถึงแม้จะมีความขุ่นเคืองหลงเหลืออยู่บนใบหน้าของแจ็ก แบล็ก แต่กลับมีความเป็นห่วงเป็นใยแฝงในน้ำเสียง

“ดูอารมณ์ดีนะ”

“เดี๋ยวก็หดหู่นะเดี๋ยวก็อารมณ์ดีนะ เหมือนนั้นนะ”

แจ็ก แบล็ก บ่นพึมพำ แต่แล้วก็สะดุ้งแล้วหันมามองผมที่นั่งอยู่เบาหลังอย่างระมัดระวัง

“ผู้ชายที่ชื่อไรอันมีความบกพร่องทางด้านอารมณ์อยู่เล็กน้อยนะครับ”

“ไม่ๆ ไม่ได้รุนแรงขนาดนั้นแน่นอน”

เจเนนที่กำลังขับรถพูดเสริมราวกับจะชี้แจงพลาถมองผมผ่านกระจกตอนอาศัยอยู่ที่แอลเอผมได้รู้จักกรมเมตหลายรูปแบบ ถ้าไม่ใช่คนประเภทล็กเล็กขโมยหรือไม่มีหัวคิดเรื่องการใช้จ่ายเงิน ผมก็ไม่ติดอะไร

อพาร์ทเมนต์เจ็ดชั้นมีรูปลักษณะภายนอกค่อนข้างเก่าตามที่คาดไว้ ถ้าจะให้พูดก็คือ มันเก่าตามมาตรฐานทั่วไป แต่มันคือสวรรค์หากเทียบ กับอพาร์ทเมนต์รถหนูหรือรางรถไฟที่มีมากมายในแมนแฮตตัน

โชคดีที่อพาร์ทเมนต์แห่งนี้เหมือนจะเป็นตึกที่ถูกสร้างมาราว ๆ ร้อยปีแล้ว ที่ตั้งประมาณนี้กับค่าเช่ารายเดือนราคาถูก ไม่มีทางได้เช่าหรือหาเจอแน่หากไม่สนิทกับนายหน้าอสังหาริมทรัพย์

“หน้าต่างก็เยอะ น่าอยู่ใช้ได้เลยใช้ไหม”

“นั่นสิ”

“ไม่รู้คุณจำคนที่ชื่อสวายเป็นไหม นายหน้าอสังหาริมทรัพย์ที่เคยถ่ายหนังไปกับคุณเมื่อก่อนนะ เขาออกหนังสือรับรองและช่วยค้ำประกันให้เลยไม่ต้องเตรียมเอกสารอะไรเป็นพิเศษ ไรอันใช้ห้องใหญ่กว่าก็ต้องจ่ายรายเดือนมากกว่าคุณ”

และกำลังหาหน้ให้ป็นสืขาว กอนหันแคศึระมะมองพวกเรา

“หิวแล้ว ซื่อของกินมาบ้างไหม”

“อยู่นี่ไง”

“วางลงบนพื้นแล้วแกะห่อให้หน่อย ฉันหิวนะ”

“อ้อ เหมือนกันเลยทั้งพ่อทั้งลูก หือ ไม่ใช่จะต้องทักทายก่อนหรือไง”

แจ็ก แบล็ก พึมพำด้วยน้ำเสียงไม่พอใจกลางยอตัวนั่งลงก่อนจะวางห่ออาหารลงบนพื้น ชายคนนั้นยกมูมปากทั้งสองข้างยิ้มแทนคำตอบ จากนั้นก็เดินเข้าไปในห้องน้ำเพื่อล้างมือที่เปื้อนสืออย่างลวก ๆ

ดูเหมือนพ่อกับลูกสาวยังไม่ได้ย้ายมาที่นี่ เพราะภายในยังโง้งอยู่ เครื่องใช้ไฟฟ้ามีแคโทรทัศน์ที่มีสายเคเบิลกระจายระจาดกระจายราวกับเพ็งติดตั้ง เมื่อมองผ่านประตูที่เปิดไว้ก็เห็นห้องที่แทบไม่มีอะไร นอกจากเตียงแบบพับเก็บได้ตั้งติดผนัง ต่อไปถ้าผมมาอยู่ที่นี่ ห้องนั้นคงกลายเป็นห้องของผม

“เซซิล กินข้าว”

“อือ!”

เด็กน้อยวิ่งกางแขนมาราวกับเครื่องบินกำลังบิน แล้วเกาะแนบขาของไรอันก่อนจะพยักหน้า

“วิ่งไม่ได้นะ เตี่ยวคนข้างล่างขึ้นมา”

“หา! ไม่เอาะ!”

“ลดเสียงลงด้วย”

“เฮ้อ รู้แล้ว”

เด็กน้อยจับขาทางเกงชุดเอี้ยมยกขึ้นก่อนจะยอตัวนั่งลงบนพื้น ทุ่นยนต์จากขนมที่แม่คควินซื่อมาก่อนหน้านี้ถูกเสียบอยู่ที่กระเป๋าด้านหน้า

“ยังไม่ได้กินข้าวอีกหรือ”

“กินซีเรียลไปบ้างแล้ว”

“เซซิลไม่มีห้องแยกหรือ”

“กะว่าจะติดฉากกันในห้องใหญ่เพื่อแบ่งห้อง เราสองคนพอลูกๆไม่มี ความลับกันหรือ... ไม่มีเงินด้วย”

แม็คควีนมองชายหนุ่มที่รีบยึดอาหารเข้าปากจนเต็มแก้ม ก่อนจะ
โน้มตัวไปข้างหน้าแล้วรินน้ำใส่แก้วกระดาษ

“ช่วงนี้ฉันกรอบ จ่ายเงินล่วงหน้าไม่ได้หรือ”

“ไม่ได้ นายยังไม่ได้ถ่ายทำนี่”

“ให้ถ่ายสักทีเถอะ ใครใช้ให้นายเป็นหวัด ที่ไม่ได้ถ่ายนี่ความผิด
นายนะ ใช้ความผิดฉันที่ไหน ถ้าไม่ได้ ก็ขอถ่ายพุงนี้เลยดีไหม เป็นหวัด
ก็เป็นหวัดสิ ติดแล้วจะเป็นไร”

“ไม่ได้ เพราะเป็นไข้หนัก”

ชายคนนั้นมองแม็คควีนที่พูดอย่างเรียบเฉยเฉียบๆ ก่อนจะกลืน
อาหารที่อมไว้ในปากทั้งหมดลงไป เขาโน้มตัวเขยิบเข้าไปใกล้แม็คควีนก่อน
จะจับแขนเสื้อราวกับจับคอเสื้อ แล้วดึงเข้าหาตัวเองอย่างแรง

เพราะแม็คควีนย่อตัวนั่งลงทำให้ร่างกายเอนไปตามแรงดึง ชายหนุ่ม
ออกแรงดึงอีกนิดพร้อมกับหันศีรษะไปทางแม็คควีน เขามองแม็คควีนที่
เบิกตากว้างขณะที่ริมฝีปากแตะกันพลางเปิดริมฝีปากหลังจากนั่งไปสองสาม
วินาที เขาก็ผละริมฝีปากที่เปียกชื้นออกมา ยกไหล่พลางหัวเราะ

“ตอนนี้ฉันได้รับไวรัสด้วยแล้ว ว่าแต่ระยะพักตัวของไข้หวัดใหญ่
นานแค่ไหน”

เขามองแม็คควีนที่เซ่ตริมฝีปากและทำหน้าบูด ก่อนจะเลียริมฝีปาก
ล่างของตัวเองอย่างซ้าๆ ต่อหน้าต่อตา แล้วหัวเราะแฉ่งแฉวงดูถูกราวกับ
สนุกไปกับสายตาของแม็คควีน

“เจนนี”

“คะ”

“เขาบอกว่าไอเงินได้แล้ว รัฐบาลซีผมใช้ไหม”

ชายหนุ่มมองเจนนีที่ไม่ตอบและทำสีหน้าลำบากใจ ก่อนจะหัวเราะ
คิกคัก

“เฮ้อ ไม่งั้นจ่ายมัดจำมาก่อนสักครั้งหนึ่งก็ได้”

เจนนีเพียงแคื่อยกไหล่ให้กับความร่าเริงมากขึ้นจนผิดปกติของชายหนุ่ม
เท่านั้น สายตาของชายคนนั้นซึ่งกำลังดูตุลุ่มพลาสติกหันมาทางผมที่ยืน

เหม่อลอยอยู่

“คนที่คุณบอก?”

“ใช่”

“เห็นว่าเลี้ยงแมว”

“นายก็เลี้ยงลูกนี่”

“ก็จริง”

ชายผู้นั้นลูบหัวของเซซิลพลางหัวเราะก่อนจะถามว่า

“เซซิลชอบแมวไหม”

“แมว? ชอบที่สุด”

เขาทอดสายตาเป็นประกายมองไปยังเซซิล จากนั้นจึงหันหน้ามาทางผมก่อนจะถามว่า

“ทำอาชีพอะไรครับ นักแสดงหนังโป๊?”

“บอดีการ์ดครับ”

“แท้จริง บอดีการ์ดเลยหรือ อย่างนี้ถ้าอยู่ด้วยกันก็ไม่ต้องกังวลเรื่องโจรเลยใช่ไหม”

สายตาของชายผู้นั้นที่เงยหน้าขึ้นมามองผมไม่ได้มีความเกลียดชังเหมือนตอนที่เห็นเขาครั้งแรกในสำนักงานของแม็คควีน บางทีเขาอาจจำผมซึ่งเจอผ่านๆ ที่สตูดิโอของแม็คควีนไม่ได้

ผมนึกถึงรอยยิ้มของผู้ชายที่ขอร้องอย่างตรงๆ ว่าเป็นพาดตนเองไปยังสถานที่ถ่ายทำในอังกฤษด้วย รอยยิ้มจากดวงตาที่โค้งลงอย่างน่าประทับใจ และสีหน้าบิดเบี้ยวเหมือนโดนดูถูกภายหลังการปฏิเสธของแม็คควีน

“ไม่ได้เป็นนักแสดงหนังโป๊ด้วยหรือ เหมือนจะเห็นในกระชูดนะ ใช้ชื่อทอมมี่ใช่ไหม”

“ครับ”

“เป็นทั้งบอดีการ์ด เป็นทั้งนักแสดงหนังโป๊ ต้องมีราคาแน่ๆ”

ผมไม่ตอบ ชายหนุ่มถอนหายใจพร้อมกับพิจารณาผมตั้งแต่หัวจรดเท้า

“คุณคงจะเบื่อ ลองเดินดูรอบๆ ห้องสักหน่อยสิครับ ถึงห้องจะโล่ง

“ไม่มีอะไรเลยสักอย่างก็เถอะ”

ผมพยักหน้าให้กับคำพูดของชายผู้นั้นก่อนจะเดินไปที่ห้องข้างๆ ความคิดที่กินในหัวจวนยุ่งเหยิง ไม่ใช่เพราะการกระทำของผู้ชายที่ขโมยจูบของแม็คควีนอย่างบ้ำระห่ำเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่เป็นเพราะการกระทำที่ไม่สุภาพและความกล้าที่เกินจริงของเขาทำให้ผมเหวี่ยงตุ๊กได้ทั้งที่เพิ่งเคยเจอกันเพียงสองครั้ง

ผมเช็ดเหงื่อที่ผุดขึ้นมาใหม่บนฝ่ามือกับขาทางเกงอย่างลวกๆ ก่อนจะมองไปรอบห้อง ทศนียภาพของห้องค่อนข้างดีเลยทีเดียว อาจจะเพราะอยู่ตรงมุมของตึกจึงทำให้มีหน้าต่างถึงสองบาน และยังเป็นทิศที่พระอาทิตย์ขึ้น ถ้าตื่นนอนในตอนเช้าจะเห็นแสงสว่างที่สาดส่องเข้ามาได้

“ดีไหม”

เจนนีที่เดินตามเข้ามาในห้องวางมือลงบนไหล่

“ใช้ได้เลย”

“ความสูงที่ชั้นสี่กำลังพอดี ไม่ต้องติดเหล็กดัดกันขโมยด้วย ถ้าคุณย้ายมาอยู่ที่นี่คงต้องขायรถ”

“คงจะอย่างนั้นแหละ เพราะไม่มีที่จอดรถด้วย”

“มีความคิดที่อยากจะย้ายหรือยัง”

“ผมไม่ได้อยู่ในสถานะที่มีตัวเลือก”

“อะไรกัน มีเรื่องอะไรหรือเปล่า”

“เปล่า”

“...งั้นหรือ”

“อืม”

ผมออกมาจากห้องเพื่อหลบเลี่ยงเจนนีที่มองสำรวจผมด้วยดวงตาเบิกกว้าง

ห้องนั่งเล่นมีขนาดเล็ก ผมมองดูอ่างล้างจานและตู้เย็นที่อยู่ในห้องนั่งเล่นซึ่งเล็กจนแทบจะเข้าไม่ได้ ก่อนจะเดินเข้าไปในห้องน้ำที่เปิดประตูไว้ คนที่เคยอาศัยอยู่ก่อนหน้านี้อาจจะไม่ค่อยสะอาด ทำให้กระเบื้องในห้องน้ำเปราะเปื้อนไปด้วยคราบสกปรกและราสีดำ ช่วงเวลาที่ผมกำลัง

จะหมุนก็อึดตรวจสอบแรงดันน้ำ บทสนทนาในห้องก็ดังผ่านห้องนั่งเล่น
เข้ามาถึงห้องอาบน้ำ

“ทำดีกับเขาหน่อย”

“ทำดี...หรือ”

“นานๆ ที่จะจับปลา...ตัวใหญ่...ได้ตอนน้ำขึ้นนี้...ผม...ก็...เห็น”

น้ำเสียงของชายผู้นั้นเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ ผมคิดจะออกจาก
ห้องน้ำเพราะไม่ค่อยได้ยินบทสนทนาของพวกเขาเนื่องจากมีห้องนั่งเล่น
คั่นกลาง แต่แล้วก็ได้ยินเสียงของไรอัน

“ไอ้พวกที่พยายามชวนไปถ่ายเพราะจะให้เงินพิเศษมากกว่านายมี
เยอะแยะไป นานๆ ที่จะจับได้ปลาตัวใหญ่ ถ้าปล่อยไปก็อาจจะโดนบริษัทอื่น
มาฉกตัวไปได้นะ เหมือนฉันยังงี้ละ”

ชายผู้นั้นพูดขึ้นอย่างช้าๆ และเว้นช่วงราวกับพูดคำคล้องจองเหมือน
จะหัวเราะ หลังจากที่เกิ้ลัน แม็คควีน นิ่งไปสักพักก็ตอบ

“ฉันไม่สนใจหรอก”

การหาใจความของเรื่องไม่ใช่เรื่องยาก ผมไม่ได้ตั้งใจจะแอบฟัง แต่
พวกเขาเหมือนกำลังคุยเรื่องของผมอยู่ ผมดึงลูกบิดเพื่อเปิดประตูให้กว้าง
ออกอีกนิด แต่ไม่มีการพูดถึงเพิ่มเติม

ผมอยากให้เห็นตัวเองถูกแซ่แข็งเหมือนน้ำแข็งและไม่ถูกกระตุ้นด้วย
คำพูดแบบนั้น ทว่าพอผลึกประตูออกไป ผมก็ชนเข้ากับหน้าอกของ
แม็คควีนที่เดินออกมาข้างนอก ผมเป็นฝ่ายหลบสายตาก่อน

“อ้าว...”

ลูกบิดประตูกระแทกเข้าที่ห้องน้อย ผมจึงเดินถอยหลัง แล้ว
แม็คควีนก็คว้าข้อมือของผมไว้

“ไม่เป็นไรใช่ไหม”

“ครับ”

“ถ้าดูห้องทั่วแล้วกลับกันเลยไหมครับ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการย้าย
ค่อยปรึกษากับสวีย์ก็ได้”

เมื่อผมพยักหน้ารับ เขาก็หมุนตัวไปด้วยสีหน้าไม่แยแสแล้วหาย

เข้าไปในห้อง

ผมเดาเลื้อนอย่างไม่พอใจเพราะความเจ็บปวดที่ตระหนกความจริงได้อีกครั้ง แล้วก็ตรึมผิปาก อารมณ์ที่พบบ่อยที่สุดในโลกทำให้จิตใจของผมซึ่งเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาอย่างน่ากลัวกำลังหมดความรู้สึก ซึ่งไม่ใช่เรื่องยากที่จะรู้ว่าอารมณ์นั้นคืออะไร

ผมรู้สึกหিং แต่ทว่าครั้งนี้กลับหัวเราะไม่ออก

เดเร็คปิดไฟในตึก ผมทอดสายตามองไปยังทิวทัศน์นอกหน้าต่างฝั่งตรงข้าม พอภายในตึกมืดลงผมจึงได้สติ เนื่องจากเพื่อนร่วมงานส่วนใหญ่ไปทำงานอยู่นอกสำนักงาน คนที่อยู่ในบริษัทจนถึงเวลานี้จึงมีแค่เราสองคนเท่านั้น

ทิวทัศน์ข้างนอกหน้าต่างดูสว่างเมื่อเทียบกับภายในตึกที่มืดมิด ภาพของเมืองขณะพระอาทิตย์ตกสะท้อนเข้ามาในสายตาคม หน้าต่างที่ถูกเชื่อมอย่างประณีตทำให้เห็นทิวทัศน์ของเมืองได้โดยไม่ถูกบดบังราวกับชั้นหนึ่งถูกห่อหุ้มไปด้วยกระจกแผ่นเดียวทั้งชั้น

นอกหน้าต่างดูสวยงามราวกับงานศิลปะในกรอบรูป ผมมองแสงอาทิตย์ที่ลับไปจากเงาระหว่างตึกและไม่ตกกระทบลงบนพื้น ก่อนจะหันไปทางเสียงของเดเร็คที่เรียกผมจากด้านหลัง

“คิดอะไอยู่”

ผมคิดว่าแสงอาทิตย์ตกที่ดูงดงามและเปล่าเปลี่ยวช่างเหมือนกับสีดำของแม็คควีน ไม่ว่าจะคิดอะไก็น่าขันเหลือเกินที่จุดจบของความคิดมักจะเป็นแม็คควีน

หลังจากเรียกผม เดเร็คใช้คางทิ่มไหล่จนเจ็บและใช้มือโอบเอวผมจากด้านหลัง เขาเลิกคิ้วขึ้นและมองมาที่ผมด้วยสภาพที่มีรอยย่นอยู่บนหน้าผาก

“ถามว่าคิดอะไได้ถึงได้เหม่อแบบนี้”

ผมหัวเราะคิกคักก่อนจะตอบออกไป

“คิดอะไ่สนุก ๆ นะ”

“แล้วอะไ่ที่ว่ามันสนุก ๆ ละ”

ห้องน้อยถูกรัดแน่นด้วยแขนของเดเร็คที่ออกแรงกอดเอาไว้ ผม
ดึงแขนของเขาออกพลางพูดว่า

“อย่ามาเกาะ ร้อน”

“คิดอะไรสนุกๆ แต่ดันทำหน้าบูด มีเรื่องไม่สบายใจหรือไง”

“ไม่มี”

“ทำไมช่วงนี้นายเหม่อแบบนี้”

เดเร็คคงจะชอบใจและหัวเราะถ้าผมบอกว่าจินตนาการถึงร่างกาย
เปลือยเปล่าของผู้หญิง แต่ผมสงสัยว่าเขาจะทำสีหน้าอย่างไรถ้าบอกว่า
กำลังคิดเรื่องสีตาของเจ้าของธุรกิจสื่อลามกเกย์ แม้ว่าตอนนี้จะยังไม่ได้
หลงไปกับเขามากนัก แต่เพื่อนคนนี้ก็จะคลายกำบังที่ข้างจะต่อยมผมไม่หมดนะ
เพราะผมก้าวเท้าลงไปนั้นแล้วครั้งหนึ่ง จึงไม่สามารถวัดมาตรฐานศีลธรรม
ของคนทั่วไปได้

“แค่เหนียวนะ”

พูดพลางใช้มือหมวดดวงตาที่ปิดอยู่ เดเร็คทำที่เป็นหมวดให้โดยการ
ใช้มือออกแรงกดลงที่กล้ามเนื้อไหล่

“เห็นว่ายื่นขอเพิ่มเวลาทำงาน”

“ไม่รู้จะได้หรือเปล่า”

“ได้แหละ เพราะไม่มีคนอยากไปทำงานที่แคนาดาพร้อมตารางงาน
หนักหน่วงภายในหนึ่งอาทิตย์หรอก”

“ดีเลย”

ผมหยิบถุงกระดาษที่วางอยู่บนพื้นขึ้นมา ในถุงเต็มไปด้วยวอลล์-
เปเปอร์ติดผนังและกาวสำหรับติดกระดาษที่ซื้อไว้เมื่อวานจากบริษัทขาย
กระดาษ

ผมตัดลिनใจย้ายภายในวันเดียวหลังจากไปดูบ้านแถวมอร์นิง
ไซด์ไฮท์ครั้งแรก แม้ไม่ค่อยรู้อะไรเกี่ยวกับคนที่ซื้อไรอัน เทสเลอร์
แต่ไม่ว่ารูมเมตจะแยกขนาดไหน การหาห้องที่มีหน้าต่างในราคาห้าร้อยห้าสิบ
ดอลลาร์ในแมนแฮตตันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายเลย

ถ้าเป็นเงื่อนไขนั้นแล้วล่ะก็ ถือว่ามันถูกกว่าค่าห้องที่มาพร้อมกับ

ห้องนั่งเล่นในฟลัชซิงที่ผมอาศัยอยู่ตอนนี้เสียอีก

“ติควอลล์เปเปอร์คนเดียวจะได้เหรอ”

“ฉันก็ทำคนเดียวมาตลอด”

“ถ้าจะติควอลล์เปเปอร์ก็บอกกันก่อนสิ ฉันช่วยได้นะ”

“นายบอกว่าจะไปเจอแฟนนี่ ช่างเถอะ”

ผมส่ายหน้าก่อนจะต๋อยไปที่หน้าอกของเดเร็คแน่นๆ ซ้ำ ๆ หลายครั้ง
เจ้าตัวก็คงจะแค่พูดจาไร้สาระ ไม่ได้คิดจะช่วยจริงๆ จึงยิ้มกริ่มก่อนหัวเราะ

“แต่ว่า นายนะ”

“อือ”

“ทำอย่างไรถึงได้ราคาค่าเช่าดีแบบนั้นล่ะ แนะนำนายหน้าอสังหา-
ริมทรัพย์ให้หน่อยสิ เพราะที่ฉันอยู่ตอนนี้แพงมาก กำลังคิดว่าจะย้าย”

เดเร็คแบ่งสัมภาระไปถือเต็มสองมือแล้วถาม ผมไม่ได้ตอบอะไร
ออกไปนอกจากหัวเราะ

“อะไรกัน หัวเราะทำไม”

“แค่...ไม่ได้ติดต่อผ่านทางนายหน้าน่ะ”

“ถ้าไม่ใช่แล้ว...”

“คนรู้จักของเพื่อนเป็นคนปล่อยเช่า แล้วก็บอกเพื่อนว่าหาคนเช่า
ร่วมอยู่”

“อ้อ มีคนแนะนำหรือ”

เดเร็ควางสัมภาระกลับคืนด้วยสีหน้าที่ผิดหวัง ผมมองหมอนั้น
บัดมือ ก่อนจะถอนหายใจพลางยกสัมภาระขึ้นมาถือไว้เอง

“จะไปช่วยย้ายบ้านนะ”

“นายก็ดีแต่พูด”

“ไม่รู้สิ”

ตอนที่ออกมาด้านนอกความมืดก็เข้าปกคลุมท้องถนนแล้ว ผม
ก้าวเดินด้วยความลำบากเพราะสัมภาระบดบังทัศนวิสัย เดเร็คใช้นิ้วจิ้ม
สีข้างผม

“อะไร”

เมื่อหันไปเห็นเดเร็คทำหน้านิ่ง ผมก็รู้สึกเหมือนของที่ถืออยู่เบาหวิว พอหันหน้าไปตามความรู้สึกเย็นวูบที่ผ่านมือก็เห็นว่าเงินยื่นอยู่ข้างหน้า และกำลังมองมาที่ผม

“ทำไมเลิกงานดึกแบบนี้ล่ะ ผมรอตั้งนาน”

ผมหันหน้าไปทางเสียงพึมพำ เห็นโยวีทำหน้าอยู่และกำลังแหงนขึ้นมา มองผม เขาดูหงุดหงิด แต่ก็กระวนกระวายแปลก ๆ รวากับกำลังคอยดูท่าทีของผม แล้วเงินก็พุดขึ้นมา

“ขอเวลาสักหน่อยสิ”

“เวลาหรือ”

“โยวีรีบเร็วให้มาเพราะบอกว่ามีอะไรจะคุยด้วย”

เงินแบ่หน้าเพราะหน้าหนักของสัมภาระ ก่อนจะส่งมันต่อให้โยวีที่รับไปอย่างไม่เต็มใจนัก เขาปิดมือราวกับกลัวเบือนผุ่ก่อนจะมองมาที่ผมอีกครั้ง

“กำลังจะไปไหนนั่นหรือ”

“อืม”

“ไปไหนล่ะ”

“ไปติดวอลล์เปเปอร์บ้านที่จะย้ายไปนะ”

“ย้าย? จะย้ายบ้านหรือ”

โยวีพุดด้วยน้ำเสียงตกใจ เขาดึงข้อมือผมแล้วถาม

“ย้ายไปที่ไหน”

“แถวมอร์นิงไซด์ไฮท์ส”

“ค่าเช่าบ้านไม่แพงหรือ อยู่คนเดียวหรือเปล่า”

“หารูมเมตได้แล้ว ค่าเช่าบ้านแบ่งกันจ่าย”

“...อยู่กับผู้ชายใช่ไหม”

โยวีเอาแต่ถามเหมือนจะซักไซ้ผม และเหมือนแสดงให้เห็นว่าเบื่อ และหงุดหงิดที่ต้องรอ แต่ถึงอย่างนั้นผมกลับรู้สึกได้ถึงเหตุการณ์เดจาวูแปลก ๆ จากใบหน้าอ่อนวัยของโยวี สาเหตุที่คุ้นเคยกับความรูสึกนี้คงเพราะมันชวนให้นึกถึงรอยร้าวมากมายที่อาจจะมาถึงสักวันหนึ่ง

“ถ้าเป็นผู้หญิงก็คงจะดี แต่เป็นผู้ชายนะ”

“งั้นหรือ...หมายถึงผู้ชายใช่ไหม”

ผมมองตรงไปที่โยวี เขาพยักหน้าพลางถอนหายใจ ผมพยายามลบความสงสัยเกี่ยวกับเขาแล้ว เพราะเขาเป็นแค่เพียงเด็กอายุสิบห้า ยังเด็กเกินไปสำหรับการดูหนังโป๊ โดยเฉพาะหนังโป๊เกย์

“เฮ้ ฉันไปแล้วนะ”

ผมหันหลังไปเพราะรู้สึกได้ถึงสัมผัสที่หลัง แล้วก็เห็นเดเร็คกำลังจ้องหน้าเงินพร้อมแสดงสีหน้าไม่พอใจอย่างเปิดเผย เขามองรองเท้าเงวับกับชุดสูทที่ถูกรีดมาอย่างเรียบร้อยรวมถึงนาฬิกาข้อมือแสนแพงตั้งแต่หัวจรดเท้า

“เอาแค่พอดีๆ แล้วก็ปล่อยเขากลับบ้าน”

เงินพยักหน้าก่อนจะยกยิ้มเจียมๆ แทนคำตอบให้กับคำพูดอย่างไม่จริงจังนักของเดเร็ค เดเร็คจ้องหน้าเขาก่อนจะก้าวถอยหลัง จากนั้นจึงหมุนตัวหายลับไปทางสถานีรถไฟใต้ดิน

“ไอ้หมอนั้นก็ยังคงน่ารำคาญเหมือนเดิมเลยนะ”

“เดเร็คก็คิดกับพี่แบบนั้นเหมือนกัน”

เงินพูดพลางแสดงสีหน้าเคร่งเครียด

“เขาคงจะเข้าใจฉันผิดไปแน่ๆ ฉันไม่เคยทำอะไรไม่ดีกับนายนะ”

“คงงั้นแหละ พี่ไม่ได้ทำอะไรผิดเลย”

ก็แค่บอกให้คนแก่ที่มายืมเงินเขียนชื่อผมซึ่งนอนหมดสติอยู่ในโรงพยาบาลเป็นคนค้ำประกัน นอกจากนี้ยังใช้เงินนั้นไปกับการผ่าตัดของผม ผมไม่ได้คาดหวังความปรานีจากเขาตั้งแต่แรกอยู่แล้ว จึงไม่สามารถพูดอะไรเกี่ยวกับเงินที่กู้มาในอัตราดอกเบี้ยสูงได้ เพราะเขาก็แค่ทำในสิ่งที่ต้องทำ เขายืมมาให้กับคำขอร้องที่ขอให้ช่วยเหลือกันหน่อย อย่างน้อยก็ขอให้เห็นแก่ความผูกพันที่เคยมีในอดีต

จู่ๆ ผมก็รู้สึกว่บาทสนทนาพวกนี้น่ารำคาญ จึงแย่งสัมผัสมาระมาถือไว้เอง

“มาที่นี่ทำไม ตอนนี่ผมต้องไปติดวอลล์เปเปอร์”

“ย้ายเมื่อไหร่”

“อีกไม่นานหรอก”

“ฉันรู้ว่าตอนนี้สัญญาเช่ายังเหลืออีกเดือนครึ่ง ถ้าว่างก็ไปกินข้าวเย็น
ใกล้ ๆ ที่ที่จะย้ายไปหน่อยสิ”

“ทำไม”

“อย่าถามฉัน เพราะฉันอุตส่าห์เจียดเวลามานะ”

“แล้วมาเพราะเรื่องอะไรล่ะ”

เงินฆ่าเลี้ยงไปทางโยวีด้วยหางตาแทนคำตอบ

“เพราะเขาบอกว่ามีบางอย่างจะคุยด้วย”

โยวีที่บอกว่ามีอะไรบางอย่างอยากจะทำแต่เพียงทำทางเกรงใจผม
และพิมพ์ออกมา

“ก่อนกินข้าว...อยากเห็นบ้านที่จะย้ายไปก่อน”

ถึงแม้พวกเขาจะไม่ใช่แขกที่อยากต้อนรับนัก แต่ก็ไม่สามารถปฏิเสธ
พวกเขาที่ตั้งใจมาหาผมได้ ผมนั่งรถเก๋งของเงินและไปถึงที่นั่นได้อย่าง
สบาย ๆ โดยไม่ต้องแบกสัมภาระให้หนักหรือลำบาก แต่ผมไม่สบายใจ
ที่จะต้องพาพวกเขาเข้าไปในบ้านใหม่

“ได้กุญแจหรือยัง”

“อือ”

“ยังไม่ได้ย้ายอย่างเป็นทางการเลย ได้มาแล้ว?”

“รูมเมตที่ย้ายมาก่อนเป็นคนให้นะ”

เงินจอตริตเก่งแล้วมองขึ้นไปต้อพาร์ทเมนต์นอกหน้าต่างรถ มัน
ไม่ใช่พาร์ทเมนต์ที่สร้างขึ้นเมื่อสองศตวรรษก่อน และไม่ใช่พาร์ทเมนต์
ที่มีระบบประปาแสนยุ่งเหยิง และถึงจะเก่า แต่มีหน้าต่างเยอะพอสมควร
ดูแล้วไม่น่ากลัว โยวีเอาหน้าแบกกับกระจกรถมองออกไปข้างนอกก่อน
จะหันมาหาผมแล้วพูดว่า

“หือ เก่าสุด ๆ ไปเลย”

“...”

“ตอนนี้รูมเมตอยู่ไหม”

“ไม่รู้สิ”

“ชั้นสิใช้ไหม ไฟเปิดอยู่นะ”

ผมมองโยวีที่ยังคงแหว่งผมมองอพาร์ทเมนต์นอกหน้าต่าง ก่อนจะเปิดประตูแล้วก้าวออกมาด้านนอก เขาเดินตามมาแล้วรีบแบ่งสัมภาระไปถือ ก่อนจะเดินนำหน้าไป ตอนที่หันไปมองข้างหลังก็เห็นเงินค่อยๆ มองไปยังผนังที่มีรอยร้าว หลอดไฟติดๆ ดับๆ และราวบันไดที่สีลอก ก่อนจะเดินตามมา

ผมกดกริ่ง แต่ผ่านไปสักพักก็ยังไม่ได้ยินเสียงที่บอกให้รู้ว่ามีคนอยู่ ผมซื้ออาหารมาฝากไรอันและเซซิลด้วย แต่ดูเหมือนมันจะเป็นหมัน พอเปิดประตูเข้าไปก็ได้กลิ่นสีฟุ้งกระจาย กลิ่นแรงราวกับทาสีแล้วลืมเปิดหน้าต่าง

“ห้องเล็กเป็นของพี่ใช้ไหม”

“อือ”

“ห้องทางซ้ายคือของพี่หรือ ห้องทางขวาประตูล็อกอยู่ มีกุญแจห้องใหญ่ไหม”

“ไม่ใช่ห้องของฉันนี่นา ฉันก็ต้องไม่มีกุญแจนะสิ”

โยวีเปิดหน้าต่างออกกว้าง หยิบถุงที่เต็มไปด้วยกระดาษวอลล์เปเปอร์ลงมาไว้ที่กลางห้อง เขาปูกระดาษหนังสือพิมพ์บนพื้นแล้วนั่งลงพร้อมกับมองไปทั่วห้องที่มีราขึ้นด้วยสีหน้าเหเยก

“กินข้าวกันก่อนเถอะ ถึงแม้ที่นี่จะทำให้ไม่อยากอาหารก็ตาม”

ผมเทอาหารที่เต็มไปด้วยความมึนเยิ้มอย่างขำหมุกกับสตูลงในจานกระดาษใช้แล้วทิ้ง ก่อนจะวางลงบนพื้น

“กินสิ”

ผมบอกเงินที่ยืนอยู่ริมหน้าต่าง เขากำลังมองวิวด้านนอก ถึงจะไม่อยากเรียกเท่าไร แต่เขาเป็นคนจ่ายค่าอาหารพวกนี้ เงินนั่งลงด้วยสีหน้าไม่เต็มใจนักแล้วมองไปที่โยวี

“เรื่องที่จะคุยคือเรื่องอะไร”

โยวีกำลังเคี้ยวตุ้ยอยู่เต็มปาก เหลือบมองผมกับเงินราวกับจะดูท่าที

“กินข้าวก่อน...แล้วค่อยคุยกันนะ”

“มันเรื่องอะไรถึงได้อีกอีกแบบนี้”

“ไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไรหรอก”

โยวียกไหล่ รีบยัดข้าวคำใหญ่เข้าปากราวกับกลัวว่าใครจะบอกให้เขาพูดอะไรออกมาอีก

ไม่รู้เพราะเหตุใดทำให้เราได้มารวมตัวกันสามคนแบบนี้ ทั้งที่ไม่ได้มีเรื่องอะไรที่สนใจตรงกัน หรือเรื่องที่เราจะคุยกันได้เลยด้วยซ้ำ ผมกับเงิน เงินกับโยวี โยวีกับผม ล้วนแต่เป็นความสัมพันธ์ที่ไม่สนิทใจเลย

ผมกับเงินเป็นความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกันด้วยเรื่องหนี้สิน สำหรับเงินกับโยวีนั้นเป็นเพียงหลานตามลำดับญาติไม่ได้เกี่ยวพันกันทางสายเลือดสักนิด ผมกัดแฉกवादองแก้เลี่ยน พยายามไม่สนใจความเจ็บปวดด้วยการตั้งใจกินอาหารตรงหน้า

“พี่มีหนี้เท่าไรกันเชียวะ”

“พูดเรื่องนี้ขึ้นมาทำไม”

“ก็อีกสามปีผมจะเป็นผู้ใหญ่แล้ว จะได้สืบทอดงานปล่อยกู้ไม่ใช่หรือไง ถ้าทำตัวดี ๆ ในสายตาผม ผมก็จะช่วยชี้หน้ให้ได้ไงละ”

โยวีทำหน้าตาจริงจังขณะพูดพร้อมยึดตัวขึ้นนั่งหลังตรง ดูเหมือนเงินจะคิดเหมือนกันว่าไร้สาระ ถึงได้ทำหน้านี้วี้ขมวดแล้วพูดออกมา

“ฉันไม่เคยคิดจะยกให้นายเลยนะ”

“ผมจะไปบอกพ่อว่าขอรับช่วงงานนี้ต่อ”

เงินที่เคี้ยวข้าวอยู่เงียบ ๆ วางส้อมลงในจาน แล้วมองตรงไปที่โยวี

“ถึงจะเป็นนาย แต่ถ้าทำตัว品行เกลียวฉันก็ไม่ไว้หน้าหรอกนะ”

เงินหลุดหัวเราะเยาะแล้วมองโยวี เด็กหนุ่มจ้องเงินด้วยใบหน้าจุนเจียว ถอนหายใจเฮือกใหญ่ออกมา ก่อนจะก้มหน้าลงแล้วยัดเนื้อเข้าปากคำโต

เงินมองไปรอบ ๆ ด้วยสายตาออกจะดูแคลน ราวกับการนั่งอยู่ที่นั่นแล้วปล่อยให้เสียไปเปล่า ๆ นั้นไม่ใช่นิสัยของเขา แล้วสายตาของเงินก็มาหยุดอยู่ที่ผม เขาพูดออกมาว่า

“นายก่อก้มเด็กนี่หรือ”

“เปล่า”

“เดี๋ยวนี้โยวีเอาแต่พูดเรื่องของนายนะ เห็นเขี่ยจิ้งบอกมา”

“ผมหรือ ผมเนี่ยนะ!”

“เขาพูดเรื่องของนายทุกวัน โดยเฉพาะเรื่องนี่”

“แค่พูดถึงบางครั้ง ไม่ได้พูดบ่อยๆสักหน่อย!”

โยวีเถียงหน้าตาแดง แอบมองท่าทีของผมแล้วทำหน้ามึน การที่หน้าแดงจนลามไปถึงหูนั้นเป็นการบอกให้รู้ว่าเขาพูดถึงผมจริงๆ

“ฉันเลยสงสัยนะสิ ว่านายไปพูดอะไรกับโยวีหรือเปล่า”

ฉันพูดด้วยน้ำเสียงเสียดสีเหมือนว่าผมไปทำให้โยวีแปดเปื้อนแล้ววางซ้อนลง

เขาเหลือบตามองผมในขณะที่กำลังเซ็ดแว่นตาด้วยเนกไท ตาเรียวยาวขึ้นเดียวที่แทบจะไม่มีไขมันตรงชั้นหนังตาข้างดูเฉยเมย เพราะเหตุนั้นเขาถึงมีเรื่องทะเลาะวิวาทโดยไม่มีสาเหตุอยู่เสมอ ตาคู่นั้นกำลังมองมาเหมือนหาเรื่องผมอยู่

“ช่วงนี้เราไม่ได้เจอกันเลย มีเจอกันครั้งเดียวตอนที่โยวีมาหา แต่แค่ครูเดียวแล้วฉันก็บอกให้เขากลับไป”

“อย่างนั้นหรือ”

“ใช่”

เป็นเพราะมีคนที่ไม่ได้เต็มใจจะร่วมวงนั่งอยู่ด้วยกัน อาหารจึงยังพร่องไปไม่ถึงครึ่ง แต่ความอยากอาหารนั้นหายไปหมดสิ้น ผมควักบุหรีออกมาจากกระเป๋าเสื้อแล้วเดินออกจากห้องไป ในปากขมไปหมดราวกับน้ำย่อยไหลย้อนขึ้นมา ผมคาบบุหรีแล้วคิดจะจูดไฟ แต่แล้วก็คิดว่าการสูบบุหรีในบ้านที่ยังไม่ได้ย้ายเข้ามาเป็นเรื่องเสียมารยาทจึงเก็บบุหรีลงไป “เรื่องวอลล์เปเปอร์คงไม่ได้ทำแล้วละ” เสียงพึมพำขาดๆ หายๆ เพราะเสียงแหบแห้ง

ผมดึงเตียงริมผนังที่คราวก่อนไม่ได้ตรวจสอบให้ดีลงมา ส่วนมากเตียงติดผนังใช้เพื่อประหยัดพื้นที่ใช้สอยภายในห้อง แต่พอลองนั่งดูแล้ว

มีเสียงเอี้ยดอัดด้วย พอดูดี ๆ ถึงรู้ว่าฝั่งที่โยกลงมาบนพื้นนั้นมันไม่สมดุลกัน

ผมเอนตัวลงบนเตียงที่ส่งเสียงดังราวกับจะหล่นลงมาบนพื้นได้ทุกเมื่อ ช่วงนี้รู้สึกเห็น้อย่างแม้จะหายหัวแล้ว แต่ไม่รู้เป็นเพราะน้ำหนักที่ลดลงกะทันหันช่วงที่ผ่านมาหรือเปล่า ผมเลื่อนสายตาที่พราวมาวไปทางเพดาน แล้วก็ได้เห็นสิ่งที่ไม่เคยคิดจะใส่ใจ คนที่เคยอาศัยมาก่อนคงจะสูบบุหรี่จัดใช้เล่น เพดานถึงได้เป็นสีเหลือง

“ฉันทนอนเตียงที่ลอยจากพื้นแบบนี้ไม่ได้เลย รู้สึกไม่สบายใจนะ”

เงินหนึ่งลงบนเตียง เสียงสปริงกระทบโลหะดังมากจนทวนหู

“ก็ไม่ได้จะพาใครมานอนอยู่แล้ว ไม่ใช่ไรหรอก”

เงินทั้งตัวลงนอนข้าง ๆ เขาทำหน้าย่นเพราะกลิ่นของฟูกก่อนจะยืม

“ครั้งสุดท้ายที่คบกับผู้หญิงคือเมื่อไหร่ละ”

“เก้าเดือนที่แล้ว”

“ตรงนั้นเสื่อมหมดแล้วมั้ง”

ผมหันไปมอง เห็นเงินกำลังมองผมจากด้านข้าง เขายิ้มเล็กน้อย พลังกัตรีมีปีกกลางที่แห้งผาก ไม่รู้เป็นเพราะกระหายน้ำหรือเปล่า เขากัดหนังที่ลอกเป็นแผ่นออกจนเห็นเนื้อแดง ๆ ผมรู้สึกได้ถึงลมหายใจอุ่น ๆ จากเงินที่นอนอยู่ข้าง ๆ จึงเบือนหน้าไปทางอื่นเพราะรู้สึกไม่สบายใจ

“ไม่ขนาดนั้น”

“จะบอกว่าคอยใส่น้ำมันหล่อลื่นอยู่หรือไง”

“อือ”

“เป็นผู้หญิงแบบไหนล่ะ”

“ก็...เจอกันแค่ครั้งเดียว จำไม่ได้แล้วละ”

ความจริงไม่ใช่ผู้หญิง แต่เป็นผู้ชายต่างหาก ทว่าก็ไม่จำเป็นต้องเล่าให้เขาฟัง

“ไปเที่ยวคลับมาหรือไง”

“ก็ประมาณนั้น”

“วุ่นวายน่าดู”

“วุ่นวายอะไรกัน”

“เป็นเรื่องวุ่นวายสิที่จะต้องเอาตัวเองเข้าไปหาผู้หญิงเพื่อเรื่องแบบนั้นนะ”

ผมหันไปทางเงินที่ยกยิ้มออกมา

“แล้วพี่ทำอะไรล่ะ”

“ฉันก็ใช้เงินสิ”

“...”

“พวกผู้หญิงที่ใช้เงินซื้อมานะ ไม่มากเรื่องนี้”

ทรงผมที่จัดแต่งจนเนียนด้วยแว็กซ์ใส่ผมไม่ให้ลงมาปรกหน้าผากของเขาให้ความรู้สึกแปลกๆ อย่างบอกไม่ถูก พอมองเห็นเขาผมก็นึกถึงคำที่เขาเคยบอกว่า เขาชอบประเทศนี้เพราะมันไม่ปรานีคนจน เวลาอยู่บนเตียงเขาก็คงไม่ปรานีสาวๆ ที่ร่วมเตียงด้วยเหมือนกัน

“อะไรกัน จะจัดตรงนี้สักหนึ่งยกหรือ”

เสียงที่ไม่คุ้นเคยทำให้ผมหันหน้าไปมอง และเห็นใบหน้าโผล่มาจากช่องประตู เขาคือไรอัน เทสเลอร์ เห็นประตูห้องล็อกอยู่ ผมเลยคิดว่าเขาออกไปข้างนอก แต่เขายังอยู่ในชุดนอนด้วยซ้ำ ยืนพิงไหล่อยู่ที่ขอบประตู พลังใช้มือกดผมยุ่งๆ ที่เตียงออกมา

“หนึ่งยก?”

เงินยันตัวขึ้นเล็กน้อยแล้วมองผมสลับกับไรอัน

“ไม่ใช่ที่กำลังจะทำกันหรือ ได้ยินเสียงเตียงลั่นเอี้ยดอัดเลยจะมาห้าม เพราะว่าห้องไม่เก็บเสียงนะ”

“ทำหรือ... หมายความว่าอย่างไรครับ”

“ก็จะมีเช็ทซ์...”

“เช็ทซ์?”

เงินทำหน้าที่ว่อย่างเห็นได้ชัด เขาจ้องมองไปยังคนแปลกหน้าที่ปรากฏตัวกะทันหันแล้วหันมามองผม

“ใครกัน หมอนั้นนะ”

“ฉันหรือ? คนที่จะกลายเป็นรุ่มเมตในอนาคตไงล่ะ”

เงินมองไรอันที่ตอบด้วยเสียงกวนประสาทแล้วลุกขึ้นยืน เขาใช้มือปิดๆ เสื้อผ้าเหมือนกับปิดใส่ฝุ่นให้ออกไป ก่อนมองไรอันหัวจรดเท้าด้วยใบหน้ายิ้มๆ แล้วพูดออกมา

“เป็นเกย์หรือ จินตนาการเรื่องอย่างว่าล้าเลิศดีนะ”

เมื่อไรอันได้ฟังคำพูดเย้ยหยันนั้น เขาจึงเงินอยู่พักใหญ่แล้วหันมามองผม ดวงตาหริ่งเล็กน้อย พูดออกมาช้าๆ ราวกับคนสิ้นเชิง

“ใครกัน นักเลงข้างถนนนี่”

“ให้มาช่วยเรื่องติคवलล์เปเปอร์นะ...”

“นาย...ต่อไปคงจะไม่พาคณอย่างนี้มาที่บ้านหรือใช้ไหม อิมข้างเถอะ ไม่ได้อยากจะรู้หรือ”

ไรอันพูดดักคอดผมแล้วเกาหัว ผมของเขาดูแห้งชี้ฟูไร้น้ำหนัก เขาเหลือบตามองถุงใส่กระดาษวอลล์เปเปอร์ที่วางอยู่มุมห้องเพียงแวบเดียว

“ทาสีเอาลี ปูผนังมันวุ่นวาย”

เขาว่าอย่างนั้นแล้วเดินตัวงอออกไปทางห้องนั่งเล่น ดูจากท่าทางลูบท้องช้าๆ นั้นแล้ว เขาคงจะหิว

“ซื้ออะไรมา ฉันตื่นเพราะกลิ่นอาหารเนี่ย ยังมีเหลือบ้างไหม”

“วางไว้ที่ชั้นตรงห้องนั่งเล่นนะครับ ชื่อของเซซิลมาด้วย”

“ตอนนี้อยู่อยู่”

ไรอันเดินไปที่ชั้นวางของ ปากคาบบุหรี ส่วนมือก็ค้ำถุกระดาษสีหน้าเขาผ่อนคลายลงหลังจากเห็นอาหารที่อยู่ด้านในกล่องพลาสติก

“ฉันกินได้ไหม”

“ครับ”

เขาวางบุหรีที่คาบไว้ในปากลงที่ชั้นวางของ แล้วทิ้งตัวลงนั่งข้างโยวี เด็กหนุ่มกำส้อมแน่น จ้องไรอันด้วยสีหน้าอึ้งๆ ตั้งแต่ก่อนหน้านี้สักพักแล้ว เขาแกะกล่องอาหารแล้วถึงได้รู้สึกรู้ว่ามีสายตาดูจ้องเขม็งอยู่ จึงหันไปมองโยวี

“นายเป็นน้องชายทอมมี่หรือ”

“ครับ?”

“เป็นน้องชายหรือเปล่า”

ไรอันถามออกมาหนึ่งๆ พร้อมใช้ส้อมชี้มาทางผม คงจะสงสัยเรื่องชื่อทอมมี่ แต่โยวีก็ไม่ได้ดูใส่ใจนัก เขามองไรอันอย่างอึ้งๆ ก่อนจะรีบส่ายหน้าเป็นพัลวัน

“อ้อ เปล่าครับ ไม่ได้เป็นครับ”

“จ้องอะไรฉันขนาดนั้น รู้จักฉันหรือไง”

“ครับ? ไม่ครับ! ไม่รู้จัก”

โยวีเหลือบตามองไรอันแล้วรีบหลบสายตา พอดีกับที่เงินเดินออกมา ยังห้องนั่งเล่นแล้วพูดกับโยวี

“เรื่องที่น่าจะพูดคืออะไร”

“หือ?”

“ตอนนี้สองทุ่มแล้ว ย้อเวลามาจนถึงตอนนี้ ได้เวลาบอกแล้วว่าคือเรื่องอะไร”

เงินเอ่ยเร่งเร้าให้โยวีซึ่งยังคงปิดปากเงียบพูด

“จะไม่บอกหรือ”

“ก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไร”

“แล้วเรื่องที่ไม่สำคัญคือเรื่องอะไรล่ะ”

“ก็บอกว่าไม่ใช่เรื่องสำคัญไงล่ะ”

“เมื่อวานบอกว่าจะบอกฉันทั้งวัน จนลากฉันมาถึงนี้ แล้วตอนนี้มาบอกว่าไม่ใช่เรื่องสำคัญเนี่ยนะ”

“อือ”

เงินถึงขั้นหันหลังต่ายกมือกุมขมับกับคำตอบที่แสนจะหัวนสันของโยวี เขากัดฟันกรอดจนเห็นกล้ามเนื้อขยับ

“เจอหน้าย้อจนแล้ว กลับกันเถอะ”

“อะไรนะ”

“เงิน กลับกันเถอะ”

“กลับบ้านหรือ”

“หยาบกัญญาเจอเร็ว”

“ฉันบอกแล้วนะว่าถ้าปิ่นเกลียวจะไม่ไว้หน้า บอกมาเร็ว”

“โอ้เว้ย ก็บอกว่าไม่ได้สำคัญไง ทำไมเข้าชี้หน้ารำคาญจัง!”

โยวีขว้างล้อมลงกับพื้นแล้วตะโกนออกมา เพราะเป็นล้อมพลาสติกก็เลยไม่ได้อันตรายมากนัก แต่ก็ปักทะลุจานที่กินอยู่เมื่อครู้ เขาเหลือบมองไรอันที่งยหน้าขึ้นมาด้วยสีหน้าอึ้งๆ แล้วลุกพรวดขึ้นยืน

“กลับเถอะ”

“ฉันไม่สนว่านายเด็กกว่านะ”

เงินพุดออกมาอย่างเหลืออดกับคำพูดของโยวี

“งั้นลองฆ่าผมเลย ผมจะเอาไปบอกพ่อ”

เงินมองโยวีที่พูดจาท้าทายแล้วกัดฟันแน่นก่อนจะแสรังยิ้ม โยวีมองเงินที่ควบคุมความโกรธได้หลังจากที่เขาอ้างชื่อพ่อออกไปแล้วก็ยิ้มอย่างผู้ชนะ เขาเปิดประตู

“ออกมาเร็ว ผมต้องทำการบ้านอีก”

“เฮ้อ...”

“ยอูน ผมกลับก่อนนะ”

โยวีเสยผมขึ้น เขามองเงินกับไรอันสลบไปมา แล้วจึงหันหลังเปิดประตูออกไป บัง! เงินมองประตูที่ปิดลงอย่างแรงเพื่อให้เกิดเสียงดังมากที่สุดด้วยสายตาเย็นชา เขาส่ายหน้าช้าๆ หลังตาลงราวกับจะข่มความโกรธเอาไว้ สูดหายใจเข้าออกลึกๆ แล้วจึงเปิดประตูตามออกไป

“อะไรของคนพวกนั้น”

ไรอันมองประตูที่ปิดลงด้วยความงงวย ทำหน้านิ่งๆ คิ้วขมวดแล้วหันมามองผม ซึ่งผมเองก็ไมรู้จะตอบว่าอะไร

“นายสนิทกับพวกคนแปลกๆ นะ”

ผมยิ้มแทนคำตอบ แล้วเขาก็มองผมอยู่นานโดยคาบล้อมเอาไว้ในปาก

“เป็นเด็กเป็นเล็ก ทำไมนิสัยแบบนี้ ฉันว่าฉันเองก็ไม่ได้ดีมากนัก แต่เด็กนั้นค่อนข้างแปลกอยู่นะ”

ผมมองเขาที่กำลังพูดถึงโยวีอยู่แล้วก็พุดออกมา

“มีคนประคบประหงมเยอะตั้งแต่เด็ก ๆ นะครับ”

“อ้อ รู้ละ ได้ยินว่าที่จีนเรียกเด็กแบบนี้ว่าฮ่องเต้น้อย แต่เหมือนช่วงนี้ยกเลิกเรื่องจำกัดการมีลูกแล้วนี่”

โยวี่เป็นลูกคนจีนก็จริง แต่ก็ยังเป็นชาวจีนโพ้นทะเล ไม่ได้เป็นชาวจีนที่ได้รับอิทธิพลจากนโยบายประชากรของประเทศจีน แต่ถ้าอธิบายก็จะยืดยาว ผมเลยปล่อยให้เขาเข้าใจผิดไปแบบนั้น

“พอฉันได้รู้เรื่องนั้น ก็คิดว่าลูกนะมีสักสองคนน่าจะดี เซซิลก็ดูอยากจะมีน้องอยู่เหมือนกัน”

เขาพูดทั้งที่มีอาหารอยู่เต็มปากและหลับตาลงราวกับจะวิเคราะห์รสชาติอาหาร เขาทำเป็นตัวลั่น ตอบสนองแบบเกินจริง จากนั้นก็ใช้ล้อม้วนเส้นสปาเกตตีวางบนชั้นสติกแล้วยัดใส่ปาก

“ซื้อมาจากไหนหรือ ถึงจะเย็นแล้วยังอร่อย”

“ร้านโคลอี้ที่อยู่ใกล้บริษัทนะ”

“ที่เหลือของเซซิลหรือ”

“ใช่”

“เดี๋ยวอีกสักพักถ้าเธอตื่นก็ค่อยเอาให้กินแล้วกัน”

เขาพ่นลมพลาจหัวเราะ ดูอารมณ์ดีนิดหน่อย ถึงจะไม่ได้กลิ่นแล้ว แต่ดูเหมือนกำลังเมา เขาก้มหน้าเพราะศีรษะหนักอึ้งพลาจเคี้ยวอาหารที่บอกว่าอร่อย

“ทั้งที่ฉันไม่รับโทรศัพท์ แล้วก็อาจจะไม่อยู่บ้าน นายก็ยังซื้อมา โชคดีจริง ๆ”

“ก็ซื้อมาเพื่อไว้ล่ะ”

“จิ้งหรือ นายมีมนุษยธรรมสินะ เป็นคนที่ใช้ได้เลยนี่”

แม้มันจะไม่ใช่ของที่ผมซื้อ แต่เป็นของที่เงินซื้อมาโดยไม่รู้เรื่องรู้ราว ผมก็แค่มรับ

“ความจริงแล้ววันนี้ฉันไม่สบายนิดหน่อย เลยกินข้าวไม่ลงนะ”

“คุณคงจะป่วยหนักสินะ”

“ถ้าไม่กินยา ก็จะถ่ายทำไม่ได้เลย แต่หมอนั้นไม่ยอมให้กิน เจ็บ

จะตาย”

เขาถอนหายใจเอืออึงใหญ่พลางใช้กำปั้นทุบเอว

“นายก็รู้ใช่ไหมว่าของเขาใหญ่มาก”

“...อา”

ไรอันฉีกยิ้มให้กับคำตอบโง่งงของผม

“การมีชีวิตอยู่มันห่วยใช่ไหมล่ะ”

เขาเงยหน้ามองผมราวกับต้องการให้เห็นด้วย แล้วพึมพำคำสวดเหมือนบ่นคนเดียวพร้อมทั้งวางล้อมลง จากนั้นก็นอนราบลงกับพื้นที่ปูด้วยกระดาษหนังสือพิมพ์พลางมองบนเพดานด้วยสายตาเลื่อนลอย

ปลายนิ้วที่เคาะหนังสือพิมพ์แบบไม่มีเหตุผลสิ้นระริก ผมคิดว่าไม่ได้กลิ่นเหล้าแบบคนเมา ท่าทางเขาจะเมายาไม่ใช่เหล้า แววดตาที่กลอกไปมาอย่างเชื่องช้าราวกับกำลังเฝ้าหมายของเขายังคงมองค้างกลางอากาศ

ผมมองเขาซึ่งจมอยู่ในจินตนาการอันแสนสุข จากนั้นก็หันไปทางตู้เย็นที่ตั้งอยู่ใกล้มุมห้องและไม่ติดผนัง ผมเปิดฝาตู้เพื่อจะเก็บอาหาร แต่เขาก็คว้าข้อมือเอาไว้

“วางไว้เถอะ เพราะถ้าเซซิลหิวแล้วตื่นมาเห็นจะได้กินเลย”

“ครับ”

“นายบอกว่าจะติดวอลล์เปเปอร์นี้ ทำเรื่องที่ต้องทำเถอะ”

เขาเคาะปลายนิ้วลงบนพื้นพลางใช้คางพยักพยัดชี้เข้าไปในห้อง

“ก็นะ”

“ก็นะ?”

“คงต้องทำควรวหน้าแล้วละครับ ผมมาวันจันทร์หน้าได้ไหม”

เขาพยักหน้าและใช้ฝ่ามือดันพื้นเพื่อยันตัวขึ้น ทันใดนั่นเขาก็ค้ำกล่องที่วางสุ่มอยู่ในห้องนั่งเล่นราวกับนิกอะไรขึ้นได้

“ถ้านายเจอคลีต...เกล็นนะ ช่วยเอานี้ให้เขาที”

ของที่เจอในกล่องใส่ของจุกจิกคือดีวีดีที่ห่ออยู่ในถุงพลาสติก เขาพูดพลางยื่นกล่องให้ผม

“เขามันนอยุ่ บอกว่าอยากดูอีกนะ”

“ผมน่าจะไม่ได้เจอเขาอีกสักกระยะนะครับ”

“นายเซ็นสัญญากับเอเจนซีด้วยหรือ จะไปถ่ายที่อื่นหรือไง”

“...ไม่ใช่แบบนี้หรอกครับ”

“ถ้าไม่ใช่แบบนี้ เดียวก็ได้ถ่ายนะ”

ผมจ้องเขาที่ยืนกรานแบบนี้อยู่นู่ครู่หนึ่งแล้วรับดีวีดีมา มันคือภาพยนตร์เรื่อง *ไซท์* ของผู้กำกับสก็อตต์ ฮิคส์ ที่เคยดูเมื่อนานมาแล้ว

มีภาพร่างกายส่วนบนของชายหนุ่มซึ่งกำลังกางแขนทั้งสองข้างและมองท้องฟ้าโดยมีพื้นหลังเป็นท้องฟ้าสีคราม มันคือฉากในภาพยนตร์ที่ชายผู้มีอาการทางประสาทกำลังกระโดดขึ้นไปบนฟ้าเหมือนเด็กน้อยอยู่บนแทรมโพลีน แม้จะไม่ใช่เรื่องราวที่น่าเศร้า แต่ผมในวัยเด็กก็เคยโตกเศร้าและร้องไห้อย่างไม่รู้เหตุผลกับชีวิตลุ่ม ๆ ดอน ๆ ของนักเปียโนอัจฉริยะ

“ไม่ใช่เรื่องด่วนอะไรหรอก ค่อยเอาไว้ให้ตอนที่เจอกันหลังจากนี้ก็ได้อ”

“ครับ”

ผมก็มมมองดีวีดีและจมจ่อมอยู่ในความทรงจำชั่วครู่ จากนั้นก็ยกดกล่องที่ห่อด้วยถุงพลาสติกลงในกระเป๋าและดูเวลา ยังไม่ทันได้ทำอะไรก็สองทุ่มครึ่งเสียแล้ว

หลังจากบอกลาไรอันผมก็เดินออกมาข้างนอกอย่างไร้จุดหมาย ผมออกมาจากย่านฮาร์เลม และเมื่อไปทางเวสต์ไซด์ก็สัมผัสได้ถึงบรรยากาศเรียบง่ายและคลาสสิกอันเป็นเอกลักษณ์ของย่านคนรวยที่ไม่คุ้นเคย สิ่งที่เรียกว่าความมั่งคั่งนั้น ดูเหมือนว่าชีวิตนี้ผมคงไม่มีทางปรับตัวให้เข้ากับบรรยากาศอันเงียบสงบและผ่อนคลายของที่นี่ได้แน่ อย่างไรก็ตาม สถานที่ที่ผมจะต้องอาศัยอยู่ก็เป็นย่านที่อยู่อาศัยของคนผิวสีใกล้กับฮาร์เลม

ผมเดินเอื่อยเฉื่อยจนพบสถานีรถไฟใต้ดิน รวมการเปลี่ยนเส้นทางแล้วก็ใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมงกว่าจะถึงบ้าน แต่ผมก็ไม่ได้รื่นรมย์กับความสะดวกสบายที่ได้นั่งมาตลอดทางนัก ผมจับจ้องเพดานที่ขึ้นสนิมเพราะน้ำฝนท่ามกลางผู้คนที่เบียดเสียดทั้งด้านหน้าและด้านหลังอย่างไร้ความหมาย

ผมครุ่นคิดเกี่ยวกับแม็คคีนและไรอัน เทสเลอร์ ที่คงจะถ่ายทำ

ด้วยกันในวันนี้ เนื่องจากเคยคิดเอาไว้แล้วว่าสองคนนอนด้วยกัน ผมเลยไม่ได้เจ็บปวดหรือรู้สึกกระอักกระอ่วนอย่างที่คุณคิด แม้เขาจะอยู่กับไรอันมานานและมีอดีตร่วมกัน แต่พวกเขาแค่ตั้งจินตนาการของคนอื่นๆออกมาด้วยเช็ทซ์เท่านั้น

แน่นอนว่าอีกใจหนึ่งก็มีความคิดที่เล็ดลอดเข้าไปถึงส่วนที่อ่อนแอที่สุด หากแม็คควีนหลงรักใครสักคนข้างเดียว ดูเหมือนว่าเขาจะไม่รีรอเลยสักนิด ถ้าเป็นแบบนี้ ผมก็คิดว่าน่าจะเป็นไรอัน เทสเลอร์ หรือเปล่า

หลังเปลี่ยนสายรถไฟใต้ดินแล้ว ผมก็มายืนอยู่ในสถานีที่แสงไฟริบหรี่ ถ้าข้ามไปฝั่งตรงข้ามจะสามารถขึ้นรถไฟใต้ดินไปยังสำนักงานของแม็คควีนได้ ผมสอดมือไว้ในกระเป๋าพวงจ้องมองปลายทางสถานีมืดสลัวด้วยความว่างเปล่า นึกจินตนาการภาพของตัวเองที่ยืนอยู่หน้าสำนักงานของแม็คควีนโดยไม่มีจุดประสงค์หรือเหตุผลใดๆ อย่างเหม่อลอย

‘จะไปดีไหมนะ’

ในระหว่างนั้นรถไฟใต้ดินก็ผ่านไปสามขบวนหลังจากที่ผมตั้งคำถามกับตัวเอง จากนั้นผมก็หัวเราะเยาะตัวเองพลางเดินไปยังฝั่งตรงข้าม

เมื่อเขาถามว่า คุณชอบผมหรือเปล่า ผมตอบไปว่าไม่มีทางเป็นอย่างนั้นไปได้ แม้จะเอาแต่ถามตัวเองขณะกำลังมุ่งหน้าไปยังสำนักงานของเขาว่าทำไมต้องทำแบบนี้ แต่ก็ไม่สามารถตอบได้ เพราะไม่ใช่ทุกเรื่องที่จะเข้าใจได้เหมือนในวัยเด็กที่ร้องไห้เมื่อดูภาพยนตร์ซึ่งไม่ได้น่าเศร้าเลยของสก็อตต์ ฮิลล์

เมื่อออกมาด้านนอก บนพื้นถนนก็สะท้อนไปด้วยหยดน้ำ ฝนที่ทำให้หลังคอเปียกชื้นไปหมดกำลังโปรยปรายลงมาเบาๆ

ผมเก็บกระเป๋าเสตางค์กับนาฬิกาข้อมือในถุงทันทีและเดินเร็วๆ ขณะที่กำลังเดินบนขอบฟุตปาธเพื่อหลบเลี่ยงน้ำท่วมขัง ลูๆ ฝนก็ตกลงมาอย่างหนัก จะเดินย้อนกลับไปก็มาเกินครึ่งทางเสียแล้ว ทั้งเนกไทที่ผูกรอบคอ ทั้งเสื้อเชิ้ต สูทสีดำ รวมถึงรองเท้าต่างก็เปียกชุ่มจนน่าหดหู่ แต่แทนที่จะหนาวสั่น ผมกลับรู้สึกเย็นสบาย

หยดน้ำไหลลงมาถึงปลายคางในขณะที่ผมเงยหน้าขึ้น แสงไฟ

บนชั้นห้าที่เขาอยู่ดูสลัว แต่ก็ยังเปิดอยู่

ผมกดกริ่ง แต่ไม่มีเสียงเล็ดลอดออกมาจากอินเตอร์โฟน แต่หลังจากนั้นสักพักไฟอินเตอร์โฟนก็ติด

“เข้ามาสิ”

เสียงตัดไปหลังจากคำพูดสั้นๆ และเสียงประตูที่เปิดโดยอัตโนมัติก็ดังขึ้น

แม้จะแปลกที่เขาบอกให้เข้ามาโดยไม่พูดอะไร แต่ผมก็บิดน้ำออกจากเสื้อผ้าอย่างระมัดระวังที่บันไดนอกอาคารก่อนเข้ามาในลิฟต์ ผมเดินขึ้นบันไดไปทันทีและมายืนอยู่ที่ชั้นห้า พอสูดลมหายใจลึกๆ แล้วเคาะประตู ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าจากอีกฝั่งและมีเสียงบานพับขูดเบาๆ แม็คควีนยืนพิงผนัง เขาสวมชุดคลุมเพราะน่าจะเพิ่งอาบน้ำเสร็จและกำลังใช้ผ้าขนหนูเช็ดเส้นผมที่มีน้ำหยด

“หืม...?”

สายตาของเขาที่มองผมนั้นเต็มไปด้วยความแปลกใจ เขาพูดพลางชมวดคิ้ว

“มีธุระอะไรหรือ”

ผมเองก็ตื่นตระหนกเพราะเสียงที่สูงขึ้นของเขา

“อา คือว่า”

ผมกัตรีมฝีปากแน่น รีบค้นกระเป๋าเพราะความคิดที่ผุดขึ้นมาในช่วงพริบตา

“ผมแวะไปบ้านที่จะย้ายไป...แป๊บหนึ่ง อืม ไรอันขอให้ผมเอานี้มาให้ล่ะ”

โชคดีที่กระเป๋าไม่ได้เปียกไปจนถึงของข้างใน เมื่อผมส่งตีวิตีให้เขา เขาก็เอ็นดูระชะพึงประตูพร้อมกับยื่นมือมา

“น่าจะผ่านไปปีครึ่งได้แล้วมั้งครับ หมอนั้นเป็นพวกที่ชอบเอาของไปแล้วไม่เอามาคืน”

เขารับของไปถือไว้ด้วยมือที่ใหญ่และยาวพองๆ กับกล่องตีวิตี จากนั้นก็ดึงตีวิตีจากในถุงออกมาสำรวจเล็กน้อยพลางพูด

“แต่มันก็...ไม่ได้แรงต่อนจนถึงขนาดต้องตากฝนเอามาให้เลยนี่ครับ”

เขายิ้มยั่วเย้าเล็กน้อยราวกับจะให้ออกจุดประสงค์ที่แท้จริงที่ผมตากฝนมาหาถึงที่นี่ ราวกับรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง

“เพราะจู่ๆ ฝนก็ตกลงมาระหว่างทางนะครับ”

“ฝนไล่ช้างสินะ เบียก...ทั้งตัวเลยนี่ครับ”

เขาถอนหายใจ ดวงตาของเขาซึ่งกำลังมองมาที่ผมนั้นดูลำบากใจ และหม่นหมองเล็กน้อย ตอนนั้นเองเสียงกริ่งก็ดังก้องมาถึงห้องของเขากับบันไดที่ผมกำลังยืนอยู่ เขาจ้องมองผมพักใหญ่ แล้วละสายตาพร้อมกับเดินเข้าไปในห้องและฟังอินเทอร์เน็ตโฟน

“เข้ามาสิ”

ผมตระหนักได้แล้วว่าความรู้สึกแปลก ๆ ที่สัมผัสได้จากคำพูดสั้น ๆ ของเขาเมื่อครู่นี้มันเป็นเพราะแบบนี้เอง ผมพอจะรู้เหตุผลคร่าว ๆ ที่การมาเยือนของผมทำให้เขางุนงงแล้ว แล้วก็ได้ยินเสียงเดินขึ้นบันไดมาจากด้านหลัง เสียงหอบหายใจดังมาก

“เอาผ้าขนหนูไหมครับ”

“ไม่ครับ ผมต้องไปแล้ว”

ผมเสยผมสั้น ๆ แล้วเช็ดหยดน้ำฝนที่ไหลจากสันจมูกและเช็ดเสื้อผ้านที่เปียกชุ่ม แม้ว่าคนที่ขึ้นบันไดมาจะส่งเสียงหอบหายใจอยู่ด้านหลัง แต่ผมก็ไม่ได้หันไปมอง

“อะไรเนี่ย จะทำกันสามคนหรือไง”

น้ำเสียงสดใส ฟังดูเป็นคนว่าจริง

ชายหนุ่มผู้มาใหม่เดินมาด้านข้าง วางร่มไว้ตรงมุมกำแพงกลางยื่นหน้ามาด้านหน้าผม

“เอ๊ะ? ทอมมี”

ผมผงกศีรษะให้เขาที่มีสีหน้าดีใจราวกับได้เจอคนรู้จัก หนุ่มผมบลอนด์ที่ตัวเตี้ยกว่าผมเล็กน้อยเป็นผู้ชายผิวสีแทนดูสุขภาพดี เขากะซิบเสื่อไค้ตแน่นพร้อมกับมองผมกับแม่คควินสลับกันไปมา

“ทำกันสามคนหรือ”

แม็คควีนขมวดคิ้วเพราะคำพูดของชายหนุ่มที่ดูเหมือนจะชอบใจกับสถานการณ์ที่คาดไม่ถึง จากนั้นก็เอ่ยถามผม

“จะทำด้วยกันไหมครับ”

“...ไม่ครับ”

ชายหนุ่มผมบลอนด์ยกไหล่กับคำตอบของผมพลางพูด

“อุตสาห์มาถึงนี่แล้ว...ทำด้วยกันเถอะครับ น่าเสียดายออก”

ชายคนนั้นขยับไปด้านข้างของแม็คควีน เขาประทับริมฝีปากลงบนเสื้อคลุมที่บดบังลาดไหล่ราวกับจุ่มพิตพลางเงยหน้ามองผม

“ตอนนี้กำลังสวมกางเกงหนัง...โซว์กันอยู่ใต้เสื้อโค้ตหรือเปล่า”

“เอ๊ะ...รู้อย่างไรล่ะ”

แม็คควีนมองชายหนุ่มที่ยิ้มเอียงอายพลางยกไหล่

“ถ้าเป็นผู้หญิงก็คงจะสวมแค่กางเกงในใต้เสื้อกันฝน แต่ถ้าเป็นเกย์ก็ต้องเดาให้ยาก ผมไม่เคยคิดว่ามันเช็กซีเลยสักนิด มันดูเป็นยุค 70 เกินไปหรือเปล่า”

“อะไรกัน แบบนี้คนที่อุตสาห์เตรียมตัวมาก็อายแยลลี คุณเองก็ไม่เคยใช้ชีวิตอยู่ในยุค 70 สักหน่อย”

แม็คควีนนึกยิ้มพลางมองชายหนุ่มที่กระเจ้ากระงอคคล้ายหุ่นเครื่องและหันมามองผมอีกครั้ง เมื่อเห็นใบหน้าที่ยังบ่งบอกว่าอยากให้รีบไปเสียที่ผมก็ตระหนักได้ว่าอยู่ที่นั่นนานเกินไปแล้ว

“ผมจะเอาร่มมาให้ รอก่อนนะครับ”

“ไม่เป็นไรครับ ยังไงก็เปียกไปแล้ว...”

“รอนะครับ”

เขาหยิบร่มออกมาจากชั้นที่เรียงกันแน่นถัดจากประตูและยื่นให้ผม

“ถ้าอย่างนั้นผมไปก่อนนะครับ”

“ครับ...ลาก่อน”

ผมพยักหน้าและหันหลังกลับ ในระหว่างที่เดินลงบันไดก็ได้ยินเสียงประตูปิดไล่หลัง และมีเสียงเอ่ยถามอย่างร่าเริงว่า “เขามาทำอะไรที่นี่หรือ” ของชายหนุ่มเป็นสิ่งสุดท้าย

ผมหัวเราะออกมาเพราะไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมตัวเองถึงมาที่นี่

ผมตัดสินใจนั่งรถประจำทางกลับบ้าน แต่รถประจำทางก็ขาดช่วงไปเป็นเวลาเกือบยี่สิบนาที ผมจึงเดินไปป้ายอื่นแทน การเก็บร่มในมือใส่กระเป๋าแล้วตากฝนก็ไม่ได้เลยร้ายนัก ขณะเดินไปตามทางผมก็นึกถึงเสียงของแม็คควีนตอนตอบคำถามของไรอันว่าจะทำอย่างไรถ้าผมย้ายไปทำงานกับบริษัทอื่นเมื่อไม่กี่วันก่อน

‘ฉันไม่สนใจหรอก’

และขบคิดถึงคำพูดของเขาที่เอ่ยชวนให้มีเซ็กซ์แบบสามคนขึ้นไปอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

‘จะทำด้วยกันไหมครับ’

แล้วผมก็ครุ่นคิดเรื่องที่เกิดขึ้นกับแม็คควีนมากแค่ไหนเพราะคำพูดที่มพำรากับไม่มีอะไรเกิดขึ้นของเขา เรื่องที่ว่าต่อไปผมจะเกลียดแม็คควีนลงหรือเปล่า แม้เป็นแค่ช่วงขณะหนึ่ง แต่ผมก็รู้สึกขึ้นมาว่าเขาน่าซังจนนึกอยากจะทำอะไรให้รู้แล้วรู้รอด ความรู้สึกไร้สาระที่ผมมีต่อเขาเป็นเพียงแอกกตทับตัวเองและเรื่องน่าขันเท่านั้น

แต่ก็ช่างโง่เขลาเหลือเกิน ผมโกรธได้ไม่นานก็หาเหตุผลอันชอบธรรมมาให้แม็คควีนว่าเขาคงพูดอย่างอื่นนอกจากคำพูดนั้นไม่ได้

หากบอกว่าอารมณ์นี้ขึ้น ๆ ลง ๆ นี่เป็นความไหวหวั่น ผมก็อยากจะบิบบากของตัวเองที่พูดถ้อยคำเหล่านี้ออกไปฉอด ๆ เมื่อหลายวันก่อน

ฤดูร้อนปีที่ยี่สิบสี่ของผมกำลังจะจบลงท่ามกลางสายฝนที่โปรยปรายลงมา